Cine eşti când nu te vede nimeni
de Bill Hybels
Copyright © 2008 Editura Casa Cărţii
O.P. 1, CE 270,410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HYBELS, BILL
Cine eşti când nu te vede nimeni/Bill Hybels. -Oradea: Casa Cărţii, 2008 ISBN 978-973-8998-32-2
123.456.7
Traducerea: dr. Silviu Tatu Editarea: Fidelia Stroie Tehnoredactarea: Marius Koritar Coperta: Adi Mihocaş Prinţ: www.findata.eu

Cuprins

1. Caracterul:
conservând trăsăturile pe cale de dispariţie 7
2. Curajul:
depăşind temerile paralizante 13
3. Disciplina:
obţinând succesul prin amânarea gratificării 23
4. Viziune:
privind dincolo de aparenţe 35
5. Răbdarea:
supravieţuind intenţiilor de abandonare 47
6. Dragostea blândă:
a umbla în papucii altcuiva 57
7. Dragostea aprigă:
insistând asupra adevărului din relaţii 67
8. Dragostea sacrificatoare:
dăruind fără a te epuiza 81
9. Dragostea radicală:
spărgând cercul ostilităţii 95
10. Caracterul lui Cristos 105

Caracterul:

Conservând trăsăturile pe cale de dispariţie

este un termen rareori folosit în Biblie, pe care nu îl vedem prea des în ziare şi nici nu îl prea auzim la televizor. Totuşi ştim ce înseamnă şi imediat îi recunoaştem absenţa. Oamenii care nu folosesc niciodată termenul *„caracter"* privesc la promiscuitatea din licee, la clinicile pentru avort foarte solicitate şi la epidemia actuală de boli cu transmitere sexuală din jurul lor şi deplâng pierderea moralităţii. Aceeaşi oameni remarcă oficialităţi care acceptă mită, patroni care solicită recompense şi investitori care manipulează informaţii secrete pentru a se îmbogăţi şi deplâng dispariţia integrităţii. Poate că citesc despre soţii lovite, soţi fără serviciu şi copii abuzaţi şi se tot întreabă ce s-a întâmplat cu purtarea de grijă.

Caracterul, spunea un înţelept, este ceea ce facem atunci când nu ne vede nimeni. Nu este acelaşi lucru cu reputaţia - ceea ce alţi oameni cred despre noi. Nu se confundă nici cu succesul sau cu realizările. Caracterul nu este ceea ce am realizat, ci ceea ce suntem. Deşi, adesea auzim despre lipsa de caracter, dacă vrem să ştim ce este cu

adevărat nu este suficient să descriem lipsa acestuia.

Trăsături de caracter pe cale de dispariţie

Oamenii zilnic oferă dovezi ale unui caracter puternic în sute de modalităţi:

• O femeie îşi înfruntă teama de a vorbi în public astfel încât reuşeşte să spună adunării sale despre răspunsul miraculos primit la rugăciune. Acesta este un *gest de curaj.*

• Un bărbat promite că se va trezi în fiecare dimineaţă cu 20 de minute mai devreme pentru a fugi în jurul blocului şi se ţine de promisiune. Aceasta înseamnă *disciplină.*

• O profesoară de liceu stârneşte interesul unei eleve distrate şi descoperă că este o scriitoare înzestrată. Aceasta înseamnă *viziune.*

• Un student, copleşit de testări şi lucrări, care se gândeşte să se retragă, decide să rămână şi să studieze. Aceasta înseamnă *perseverenţă.*

Aceste patru trăsături se află pe lista mea de „trăsături de caracter pe cale de dispariţie". Nu sunt foarte atractive, dar nu sunt nici superficiale. Tocmai de aceea mulţi oameni încearcă să se descurce şi fără acestea. Ciudat, însă, trăsătura aflată în cel mai mare pericol de dispariţie este cea pe care o dorim cu toţii - *dragostea.*

Din păcate, când spunem că dorim dragostea ca trăsătură de caracter, cei mai mulţi dintre noi înţelegem trăsătura de a fi iubiţi de cineva. Sperăm ca oamenii să ne admire şi să ne trateze cu afecţiune, tot aşa cum şi noi vom încerca să facem faţă de ei. Totuşi oamenii de caracter trec dincolo de chestiunile emoţionale ale dragostei înspre efortul pe care

o presupune ea. Aceasta se poate realiza în modalităţi atât de diferite, încât cei care reuşesc nici nu îşi dau seama că dau dovadă de tărie de caracter:

• O femeie refuză să îl mai scuze pe soţul ei pentru că nu s-a prezentat la serviciu din pricina mahmurelii sale. Aceasta este *dragostea aprigă.*

• Un bărbat observă faţa brăzdată de lacrimi a fiicei sale, stă cu ea şi o încurajează să îi spună ce o frământă. Aceasta este *dragostea blândă.*

• Un părinte renunţă la o promovare pentru ca familia să poată rămâne în oraş, să îşi facă prieteni şi să prindă rădăcini acolo. Aceasta este *dragostea sacrificatoare.*

• O văduvă tânără oferă iertare unui şofer beat care tocmai 1-a lovit cu maşina pe soţul ei, omorându-1. Aceasta este *dragostea radicală.*

Dragostea, spunea Pavel, este cea mai importantă calitate a caracterului creştin (1 Corinteni 13:13), dar este cel mai puţin înţeleasă. Tocmai de aceea i-am dedicat a doua parte a acestei cărţi. Se pare că este extrem de dificil de învăţat să iubim dacă ne lipsesc alte trăsături de caracter: curajul de a face ceea ce trebuie făcut, disciplina de a lua decizii şi de a le împlini, viziunea de a vedea departe în viitor şi adânc în inimile oamenilor şi perseverenţa de a continua în ciuda ridiculizării, a disconfortului şi chiar a plictiselii. De aceea am dedicat prima parte a acestei cărţi acestor trăsături de caracter fundamentale.

Dezvoltarea unui caracter puternic

Citind cuprinsul, unii pot fi tentaţi să schiţeze o diagramă. „Ia să vedem", ar zice ei, „sunt deficitar în domeniul curajului, deci voi dedica două luni acestui aspect. Şase săptămâni vor fi probabil suficiente pentru disciplină şi sunt convins că voi rezolva viziunea în două săptămâni cel mult. Voi sări peste perserverenţă şi îmi vor mai rămâne câte două luni pentru fiecare tip de dragoste. Dacă urm.iivsi acest plan, într-un an voi avea un caracter puternic".

Benjamin Franklin relatează în *Autobiografia* sa că a încercat acest mod de abordare şi nu a funcţionat şi că, imediat ce a reuşit să stăpânească una dintre trăsături şi a

trecut la următoarea, cea lăsată în urmă a început să îi cam scape din mână. Caracterul nu poate fi dezvoltat prin decizii bune şi prin liste. De regulă, este nevoie de multă muncă, ceva suferinţă şi ani buni de credincioşie înainte ca vreuna dintre virtuţi să se poată evidenţia.
Dezvoltarea caracterului totuşi nu trebuie să devină o povară. Există secrete ale dezvoltării fiecărei trăsături de caracter şi le-am dezvăluit în fiecare capitol. Mai important decât toate, Isus Cristos - singura persoană care a excelat în orice virtute care poate fi numită - se oferă să dezvolte caracterul Său în noi pe măsură că îl urmăm. Aceasta este o ofertă pe care nu ne permitem să o refuzăm!

Mântuirea este gratuită

Pe măsură ce citeşti această carte, nu uita un lucru foarte important: *indiferent cât de minunat este caracterul tău, nu va fi niciodată suficient de minunat pentru a atrage aprobarea lui Dumnezeu.* Aceasta nu este o carte despre cum să II constrângi pe Dumnezeu să te bage în seamă sau despre cum să sporeşti valoarea ta în ceruri. Oricât de important este caracterul, acesta nu e un mijloc de a-ţi câştiga mântuirea. Aceasta deoarece mântuirea nu poate fi câştigată - nici măcar prin curaj, disciplină, viziune, perseverenţă sau dragoste.
Mântuirea este un dar de la Tatăl ceresc pentru noi toţi. Pe El 1-a costat totul - moartea Fiului Său mult iubit. Pe noi nu ne mai costă nimic. Silinţa noastră nu o poate obţine, tot aşa cum nici comportamentul bun sau caracterul ireproşabil nu pot. Singura modalitate de a ne bucura de o relaţie bună cu Dumnezeu este să ne apropiem de Isus Cristos, cu mâinile întinse şi goale, spunând: „Doamne, vreau să te urmez. Primeşte-mă în familia Ta, spală-mă,
dă-mi haine noi şi fă-mă ca Tine!" Isus va face întocmai. Ne va lua aşa cum suntem şi se va asigura că vom fi ai Lui pentru totdeauna. Apoi - încet, dar sigur - ne va modela şi ne va făuri astfel încât să ne asemănăm cu El.
Această carte este pentru două categorii de oameni. întâi, pentru cei care, fie că sunt creştini sau nu, au o admiraţie pentru tăria de caracter şi înţeleg nevoia urgentă a societăţii noastre şi a lor personal în acest sens. Sper să reuşesc să vă arăt cum să ajungeţi unde doriţi să mergeţi. Apoi, aceasta este pentru tine, cel care dăruindu-ţi viaţa lui Cristos, tânjeşti după transformări spectaculoase şi după etalarea orbitoare a virtuţii. Sper să îţi pot arăta că deja eşti angajat pe calea spre tăria de caracter, chiar dacă poteca pare mai umilă decât ai aşteptat să fie.
Caracterul este nevoia cea mai stringentă a lumii noastre. Dacă toate cele cinci miliarde de pământeni ar avea tărie de caracter, nu ar mai fi războaie, foamete, familii destrămate, crime sau sărăcie. Chiar dacă nu vom putea trăi într-o asemenea lume până la revenirea lui Cristos şi la înnoirea lumii, nu trebuie să disperăm. în măsura în care propriul nostru caracter devine mai puternic, lumea va deveni un loc mai bun. Curaj! Ce loc potrivit pentru a începe!

Curajul:

Depăşind temerile paralizante

să recunosc ceva stânjenitor: am vizionat filmul *Rocky I* de trei ori. Mai mult, am vizionat *Rocky II* de trei ori, *Rocky III* de două ori şi am reuşit să vizionez chiar şi *Rocky IV.* Recunosc că fiecare dintre acestea mi-a dat fiori reci şi aceasta nu pentru că aş crede că aceste filme sunt filme deosebit de bune. Doar pentru că aşa se face că toate sunt despre acelaşi subiect deosebit - curajul.
Curajul m-a fascinat dintotdeauna. Pe când eram un puşti, tata a cumpărat o ambarcaţiune în Irlanda şi a navigat cu ea înapoi spre casă, traversând Atlanticul prin mijlocul unui uragan. înainte de a pleca de acasă, reuşise să strângă o bibliotecă de

cărţi pentru a se informa asupra a ceea ce avea să îl aştepte, iar eu le-am citit pe toate. Multe dintre cărţile acelea erau despre dezastre petrecute pe mare şi toate includeau scene în care echipajul se alinia pe punte
în timp ce corabia se scufunda, pentru că nu erau suficiente veste de salvare. întotdeauna se găsea unul care spunea: „Ia-o pe-a mea!" Citind aceste lucruri, mi se tăia respiraţia şi pulsul o lua razna.
Ori de câte ori aud despre cineva care demonstrează curaj în loc de laşitate, mă trezesc zicându-mi: „Aşa vreau să fiu şi eu." îmi doresc să am mai mult curaj. Nu vreau să fiu istovit de frică sau paralizat de nelinişte. Nu vreau să mă prăbuşesc sub presiunea unor circumstanţe dificile, să renunţ la convingerile mele sau să mă dau bătut în faţa marilor provocări. Nu vreau să fiu laş; vreau să fiu curajos. Aceasta este, de fapt, o dorinţă biblică pentru că în 2 Timotei 1:7 Pavel spune: „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere."

Curaj în situaţii obişnuite

Regret faptul că adesea auzim despre curaj numai când cineva realizează un act de eroism extrem care atrage atenţia mass-mediei: salvarea unei vârstnice dintr-o clădire în flăcări, scufundarea într-un lac îngheţat pentru a salva un copil, expunere în faţa focului de armă pentru a trage un coleg rănit la loc sigur. Deşi îndrăgesc aceste istorisiri, ele par ireale. Oportunităţi dramatice şi unice nu prea par a ni se întâmpla mie şi ţie - nişte oameni obişnuiţi. Cu cât îmbătrânesc mai mult cu atât realizez mai bine că e nevoie de mult curaj pentru a face faţă provocărilor zilnice ale vieţii obişnuite.
în fiecare zi luăm decizii care arată dacă suntem curajoşi sau laşi. Alegem între lucrul bun şi cel care ne convine, rămânând fideli unei convingeri sau cedând de dragul confortului, al lăcomiei sau al aprobării. Alegem între a ne asuma un risc bine calculat şi a ne târî într-o cochilie a siguranţei şi a inactivităţii. Alegem între a crede în Dumnezeu şi a ne pune încrederea în El, chiar dacă nu înţelegem întotdeauna modul Său de a lucra, şi a-L critica pe El şi a ne retrage în colţul îndoielii şi al fricii. Ne

confruntăm cu aceste alegeri zilnic în foc continuu. Ne întâlnim cu ele atât de frecvent încât uităm că le şi facem, adesea trezindu-ne în rând cu turma în loc să luăm decizii curajoase.

Curajul de a fi vulnerabil

Unii oameni susţin că creştinismul este pentru oameni slabi, laşi sau răzgâiaţi. întotdeauna am fost fascinat de această acuză, deoarece în experienţa mea exact opusul era adevărat. Este nevoie de o mare doză de curaj de modă veche pentru a fi creştin. Credinţa mea îmi solicită tot ce am mai bun. De fapt, chiar şi pentru a deveni creştin este nevoie de mult curaj. Biblia spune că, pentru a deveni creştin, trebuie să îţi recunoşti păcatele înaintea unui Dumnezeu sfânt. Acesta este un act de curaj.
La începutul fiecărui semestru, profesorul obişnuieşte să spună: „La data cutare va trebui să predaţi un eseu." Este uşor să te laşi distras de diverse activităţi, pentru ca atunci când data predării eseului ajunge să fie ziua de mâine, să constaţi că nu este gata. Atunci te înfăţişezi la profesor şi îi spui: „Domnule profesor, nici n-o să vă vină să credeţi ce mi s-a întâmplat. Mătuşa Ethel s-a îmbolnăvit, biblioteca a pierdut cartea de referinţă care îmi trebuia mie cel mai mult şi forma finală a lucrării mi-a mâncat-o câinele numai ce am scos-o din imprimantă." Poate că spui adevărul curat, sperând ca profesorul să fie îndurător cu tine şi să îţi dea pace.
Probabil că foarte puţini dintre voi v-aţi dus în biroul profesorului spunându-i: „Ne-aţi dat o temă acum câteva luni. A fost rezonabilă şi am înţeles-o de la bun început. Din păcate, m-am distrat prea mult jucând cărţi şi tenis. Am neglijat să fac ceea ce trebuia

să fac. Nu am fost disciplinat şi am tot întârziat, până când am ajuns cu eseul nefăcut. Nu am nicio scuză; a fost greşeala mea în întregime. Faceţi ce consideraţi că este corect." De ce nu operează oamenii în felul acesta? Deoarece este dureros să recunoşti adevărul despre comportamentul tău. Este nevoie de curaj.

16 Cine eşti când nu te vede nimeni

Când vorbesc cu oamenii despre creştinism, de obicei le spun: „Trebuie să te pocăieşti înaintea unui Dumnezeu sfânt. Trebuie să-I spui adevărul despre tine -că ai minţit, că ai rănit oameni, că ai înşelat, că ai fost lacom, necinstit, necredincios soţiei tale, egoist." Când le spun aceste lucruri, citesc teroare în ochii lor. Ei nu doresc să fie atât de transparenţi şi de vulnerabili. încep să se foiască pe scaun. Privesc la ceasurile lor şi caută un mijloc de a ieşi dintr-o asemenea confruntare.

Ce se petrece? O voce le spune din interior: „Mărturisirea va fi dureroasă şi umilitoare, te va face să te simţi inconfortabil şi neprotejat, dar este lucrul corect pe care trebuie să-1 faci." In acelaşi timp, vor auzi o altă voce zicându-le: „Nu privi înspre tine chiar atât de profund. Ia-o mai uşor. Mergi în rând cu turma. Ascunde-ţi urmele."

Prea mulţi oameni cedează temerilor lor şi spun: „Pur şi simplu nu pot s-o fac. Ar fi prea jenant, prea umilitor." De aceea spun şi lucruri de-a dreptul ridicole: „Cine, eu, un păcătos? Nu, nu eu! Harry este teribil, Mary este maliţioasă, dar eu am trăit o viaţă decentă. Poate că am făcut şi eu ceva greşeli minore de judecată - doar nimeni nu este perfect -, dar nu prea multe, garantat! Nimic grav, oricum."

Când aud acest tip de răspuns, simt nevoia de a le răspunde: „Prietene, n-ai pic de vlagă în tine. Ştii ce ar trebui să faci, dar ţi-e frică să faci astfel. N-ai curajul să-I spui lui Dumnezeu adevărul despre cine eşti tu în realitate. Ţi-e teamă de durere, de jenă. Eşti prea îngrozit să admiţi ce se vede cu ochiul liber." Şi mai îmi place să adaug: „Dacă ţi-e aşa de frică să te pocăieşti, atunci să nu mai spui niciodată că creştinismul este doar pentru oameni slabi. Se pare că este mai degrabă pentru oamenii cu ceva mai mult curaj decât ai tu." Dacă e nevoie de curaj pentru *a deveni* creştin, atunci e nevoie de şi mai mult curaj ca să/n unul.

Curajul de a urma pe cineva

în tabără obişnuiam să jucăm un joc în care legam la ochi pe unul dintre copii şi îl puneam să fugă printr-o pădure,

depinzând de un prieten pentru a-1 ghida prin îndemnuri verbale. „Fă stânga; vine un copac!" „Este un buştean în faţa ta, *saril"* Unii copii nu se încredeau defel în indicaţiile verbale oferite. Ei preferau să îşi târâie picioarele şi să umble foarte încet, în ciuda faptului că prietenii lor ţipau că drumul era neted înaintea lor. Alţi copii grăbeau pasul, iar alţii fugeau ca din puşcă. Toţi copiii, fără deosebire, se luptau cu dorinţa de a da jos legătura de la ochi pentru a vedea ce este în faţă. Este nevoie de mult curaj pentru a urma direcţia dată de o altă persoană.

în calitate de creştini, ne simţim şi noi ca şi acei copii legaţi la ochi. Pavel spune în 2 Corinteni 5:7 că „umblăm prin credinţă, nu prin vedere". Totuşi nu suntem singuri în pădure pentru că Dumnezeu „te va conduce pe cărarea ta" (KJV, Proverbe 3:6). Urmarea lui Isus Cristos necesită mult curaj. Destul de frecvent călăuzirea lui pare ilogică, iraţională, anticulturală. Uneori este atât de solicitant încât prefer să mă târăsc înapoi în cochilia mea şi să stau în siguranţă. Apoi o voce din interior mă deşteaptă spunân-du-mi: „Unde-ţi este curajul, Hybels? Ridică-te în picioare şi umblă! Te poţi încrede în Dumnezeu."

Laşii nu rezistă mult în călătoria lor spirituală. Ei se ofilesc şi dispar. Este nevoie de enorm de mult curaj pentru a te pocăi şi a deveni un creştin. E nevoie de enorm de

mult curaj pentru a urma călăuzirea lui Dumnezeu în viaţa creştină. Unele dintre chemările Sale solicită tot ceea ce poţi da mai bun. Unele dintre testele Sale îţi testează limitele. Unele dintre aventurile Sale scot la iveală mari temeri şi îndoieli. într-adevăr, curajul spiritual e pe lista trăsăturilor de caracter pe cale de dispariţie.

Curajul în relaţii

Un alt tip de curaj se mai află pe cale de dispariţie astăzi - *curajul în relaţii.* Mă voi strădui să nu dau răspunsuri de doi bani la întrebări de un milion, dar atunci când oamenii mă întreabă ce este nevoie pentru a construi o căsnicie serioasă, le răspund: „Curaj."

Pentru ca o relaţie maritală să înflorească, trebuie să existe intimitate. Este nevoie de o mare doză de curaj pentru a-i spune partenerului tău: „Acesta sunt eu - de fapt, mi-e cam jenă de ceea ce sunt -, dar acesta sunt." Tot curaj se cere din partea ta pentru a-ţi privi partenerul în ochi şi a-i spune: „Căsnicia noastră este în mare impas şi trebuie să facem ceva cu privire la ea." Ce fac cei mai mulţi oameni? îşi lasă problemele în suspans şi se duc încotro apucă. în timp ce îşi văd de carierele lor şi de distracţii, căsnicia lor se dezintegrează din lipsă de curaj. Nu au avut curajul de a-şi pune mănuşile şi a spune: „Să luptăm pentru căsnicia aceasta. Să mergem la un centru pentru cupluri căsătorite. Să căutăm un consilier pe probleme maritale. Să ne întâlnim cu un alt cuplu pe care îl respectăm. Să punem problemele pe masă şi să le rezolvăm în loc să tot fugim de ele." Este nevoie de curaj pentru a te împotrivi ispitei de tipul „iarba mai verde", pentru a lucra cu rânduri de măşti, cu alibiuri şi cu mecanisme de apărare, pentru a păstra căsnicia funcţională an după an. Curajul relaţional nu se aplică numai relaţiei soţ-soţie. Tot de curaj este nevoie pentru a creşte copiii. De câte ori nu am văzut părinţi care renunţau la disciplinarea adecvată doar pentru că nu îndurau să îşi dezamăgească copiii! Copiii recurg la istericale, afirmând „te urăsc" şi părinţii cedează. Dacă doreşti să îţi creşti copiii în maniera intenţionată de Dumnezeu, va trebui să îi laşi pe micuţii tirani să înnebunească. Arată puţin curaj şi spune-le: „Nu, mă intimidezi, micuţule. Acesta este lucrul drept pe care trebuie să-1 facem şi aşa vei face."

Tot de curaj relaţional este nevoie şi pentru a construi o relaţie semnificativă cu prietenii, pentru a privi o persoană în ochi şi a-i spune: „Nu ar fi timpul potrivit să nu mai vorbim despre vreme, despre acţiuni şi să discutăm despre ceea ce se petrece în viaţa ta şi a mea? Nu ar fi timpul ca să devenim fraţi?" Nu sunt mulţi care au curajul de a se contesta unul pe altul, de a lupta pentru creşterea spirituală şi relaţională reciprocă. Am învăţat pe parcursul anilor că

nu aş fi avut niciun spor în căsnicie, cu copiii mei sau cu prietenii mei, fără curaj.

Curajul de a fi un om moral

Am putea discuta multe tipuri de curaj - curajul profesional, curajul de a înfrunta circumstanţe dificile, curajul moral. Cât de mult curaj ai nevoie pentru a opera etic pe piaţă? Ce fel de tărie de caracter ai nevoie pentru a fi onest? Pentru a nu ne ofensa clienţii le spunem „pachetul va fi acolo luni", deşi noi ştim că nu va pleca din depozit până miercuri. întrucât ne place să credem că suntem oneşti, zicem: „îmi raportez tot venitul," deşi acasă avem un sertar plin cu cecuri neraportate. Ziua de 15 aprilie* este o zi mare care împarte oamenii între curajoşi şi laşi, deoarece atunci curajul moral loveşte direct în portofel.

Cât de mult curaj este necesar pentru a rezista asaltului sexual într-o cultură sexualizată? Cât este necesar pentru a păstra o convingere când toată lumea la birou, la şcoală şi în cartier spune că „eşti un idealist irecuperabil, de modă veche şi puţin

cam ciudat - de fapt, eşti chiar un fanatic"?

Cum poţi creşte în curaj

Totuşi cum poţi deveni mai curajos? îţi spui o dorinţă? Zici o rugăciune? Scuturi o baghetă magică?

Creşti în curaj atunci când îţi *confrunţi temerile paralizante.* Uneori ne imaginăm că oamenii curajoşi s-au născut fără frică. în realitate, oamenii curajoşi sunt oameni obişnuiţi ca tine şi ca mine care au început la un moment dat să îşi înfunte temerile în loc să mai fugă de ele.

Copil fiind, tata m-a văzut că eram timid şi întotdeauna mă provoca să fac lucruri de care mă temeam. Când eram

*15 aprilie este termenul limită oficial pentru depunerea declaraţiei de venit în cele mai multe zone din Statele Unite.

la şcoala primară, de exemplu, mă lua cu el la fabrică şi îmi poruncea scurt: „Billy, ieşi şi parchează cu spatele tractorul acela." Condusesem tractoare ani la rândul, dar tot cu frică mă urcam în cabina vehiculului de zece metri. Uneori îmi lua şi 45 de minute ca să fac manevra sfârşind cu o remorcă parcată în unghi ascuţit faţă de tractor. Când ieşeam afară din cabină cu genunchii tremurând, tata îmi spunea: „Bună treabă!" Data următoare când îmi cerea să fac acelaşi lucru, ieşea ceva mai bine.

Alteori când navigam împreună cu tata pe lacul Michigan şi trebuia să trecem printre doi piloni de ciment spre docuri, cu valuri mari clătinând ambarcaţiunea într-o parte şi în alta, el obişnuia să zică: „Am ceva de lucru jos, ia tu cârma." Ştiam exact ce vrea să facă: aştepta până când eram îngrozit şi apoi venea să mă ajute. Odată ambarcaţiunea se ducea drept spre unul dintre pilonii de ciment, pentru ca în minutul următor să se îndrepte spre celălalt. Cam pe când reuşeam să aduc ambarcaţiunea unde trebuia să fie, tata venea şi îmi spunea: „Nu-i aşa că nu a fost prea greu?" Data următoare era ceva mai uşor.

Tot la fel m-a tratat tata când m-a învăţat să pilotez. Meigs Field este unul dintre cele mai periculoase aeroporturi din Statele Unite. Chiar în apropiere de lac, în centrul oraşului Chicago, Meigs Field este împrejmuit de apă şi asaltat de vânturi frontale puternice. Aşa că, bineînţeles, de câte ori zburam de la Chicago la Kalamazoo cu treburi, tata îmi cerea să aterizez la Meigs Field, chiar dacă alte câteva aeroporturi erau disponibile. Cu fiecare nouă aterizare, devenea mai uşor.

Fiecare teamă care este înfruntată şi depăşită devine un bolţar. Fiecare succes îţi oferă un nou sentiment de încredere. Creşti în curaj atunci când înfrunţi temerile paralizante. Creşti în curaj şi atunci când *te înconjori de modele bune.* Biblia spune: „tovărăşiile rele strică (...)" (1 Corinteni 15:33). Dacă îţi petreci timpul cu oameni fără coloană vertebrală, vei deveni ca ei. Din nefericire, adesea suntemînconjuraţi de oameni care de obicei se dau bătuţi, fac

compromisuri şi nu îşi asumă riscuri. Dacă vrei să creşti în curaj, alege în mod chibzuit să te expui la oameni curajoşi. Citeşte biografii de oameni curajoşi, articole despre curaj, istorisiri biblice despre oameni precum Moise, Daniel, Estera şi Pavel care, deşi pietrificaţi de teamă, au mers înainte prin credinţă şi au crescut.

în fine, poţi creşte în curaj dacă *permiţi minţii să se transforme.* Mai devreme sau mai târziu vei începe să înţelegi centralitatea curajului pentru toate aspectele vieţii. Curajul nu este o calitatea izolată a caracterului. Nu este nici măcar o trăsătură de caracter opţională, rezervată celor care o doresc, dar deloc necesară celor neinteresaţi. Curajul este fundamental pentru a fi creştin.

Curajul este necesar pentru a începe să umbli cu Cristos, pentru a întinde mâna spre El

şi pentru a te încrede în El. Curajul este necesar pentru a trăi o viaţă de ascultare în Cristos. Curajul este necesar pentru a fi un om moral şi pentru a construi relaţii sănătoase cu partenerul de viaţă, cu copiii şi cu prietenii tăi. Curajul este necesar pentru a-ţi extinde afacerea, a-ţi schimba specializarea sau a începe o nouă carieră. Curajul este necesar pentru a te întoarce acasă sau pentru a pleca de acasă.
Curajul - toţi avem nevoie de el, iar Dumnezeu doreşte ca să îl avem. „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere." Totuşi nu poţi sta liniştit aşteptând să te caute curajul. Trebuie ca tu să mergi să îl cauţi.

Disciplina:

Obţinând succesul prin amânarea gratificării

U nil 03.1X1611.1 par să reuşească în tot ceea ce fac. Au cariere de succes, au relaţii bune de familie, pot fi implicaţi chiar şi în activităţi în biserică sau în comunitate; sunt creştini activi, în creştere - chiar voinici. Când te apropii de astfel de oameni şi încerci să determini cum au reuşit să realizeze atât de mult din potenţialul lor, vei descoperi că există o calitate care a jucat un rol semnificativ aproape în fiecare caz - *disciplina.*
In schimb, alţi oameni au un lanţ penibil de nereuşite, de dezastre şi de insuccese. Dacă te apropii de ei şi dacă sunt oneşti cu ei înşişi şi cu tine, îţi vor oferi o apeciere sinceră a motivului pentru care aceste calamităţi au venit peste ei. „Ştii, am început să scap lucrurile din mâini", ar putea zice ei. „Am început să nu-mi mai fac temele." „Nu am mai urmărit capătul firului." „Mi-am luat

ochii de pe magazie." „Nu mi-am împins scaunul de la bar." „Nu mi-am mai dat telefoanele." „Nu am urmărit tejgheaua." „Nu mi-a mai păsat de mine." „Nu am mai petrecut timp cu familia." „Am început să cred că problemele se vor rezolva de la sine." Lista motivelor pentru nereuşită ar putea continua, dar cele mai multe dintre ele ar izvorî dintr-o lipsă izbitoare - *disciplina.*
Disciplina este una dintre cele mai importante trăsături de caracter pe care o persoană poate să o posede. Aceasta joacă un rol strategic în dezvoltarea fiecărui domeniu al vieţii. Totuşi câţi oameni foarte disciplinaţi cunoaşteţi? Poţi numi repede cinci oameni care sunt disciplinaţi în toate domeniile vieţii lor? Tu însuţi eşti disciplinat?
Dumnezeu mi-a dat sute de cunoştinţe şi numai o mică parte dintre ele arată o viaţă disciplinată la un nivel semnificativ. Nu pentru că oamenii nu ar dori să fie disciplinaţi - chiar vor. Dar mă tem că disciplina este o trăsătură de caracter pe cale de dispariţie.
în diverse sondaje am întrebat pe oameni care trăsătură de caracter ar dori să aibă mai mult; de regulă, unul dintre răspunsurile din top este disciplina. Cu toate acestea există o mare confuzie cu privire la ceea ce este disciplina şi cum se practică aceasta. Oamenii nu ştiu cum să dezvolte nivele superioare de disciplină şi să le implice în viaţa lor cotidiană.
Atunci, ce este acest lucru pe care ni-1 dorim fără să îl înţelegem întru totul? Vă pot oferi o explicaţie succintă în două cuvinte definitorii pentru această trăsătură de caracter, care îi surprind esenţa şi descoperă ceea ce este chiar în miezul ei. Aceste două cuvinte pot fi amintite uşor - te poţi gândi la ele în timpul zilei şi le poţi folosi în conversaţie. Este vorba despre *gratificare amânată.*

întâi, veştile proaste

Scott Peck spunea în cartea sa *Drumul către tine însuţi:* „Gratificarea întârziată este un proces de planificare a

durerii şi a plăcerii în viaţă astfel încât să intensifici plăcerea înfruntând şi experimentând întâi durerea şi apoi depăşind-o." Tot el adăuga: „Este singurul mod decent de a trăi." Sunt de acord cu el fără rezerve.
Aţi privit vreodată un băiat normal, echilibrat, în creştere, dar disciplinat servindu-şi prăjitura? El ciopleşte atent în jurul glazurii şi mănâncă întâi blatul. Când termină blatul, ochii i se fac mari şi atacă glazura. Este singurul mod decent în care un copil poate mânca o prăjitură. în aceeaşi ordine de idei, aţi privit vreodată un adult servindu-şi specialitatea de îngheţată? întâi consumă globul de vanilie, apoi pe cel de căpşuni şi la final cel de ciocolată. Consumatorii de prăjitură şi de îngheţată înveteraţi ştiu cum să îşi crească satisfacţia folosind principiul gratificării amânate.
Este nevoie de îndemnuri părinteşti continue ani de zile înainte ca cei mai mulţi copii să înveţe să folosească acest principiu, dar cei care se maturizează în mod adecvat învaţă că nu se pot bucura de cină şi de activităţile care urmează dacă le-au rămas teme nefăcute sau dacă ştiu că trebuie să-i administreze câinelui o baie. De aceea, studenţii bine disciplinaţi îşi atacă responsabilităţile - temele şi responsabilităţile menajere - cât de curând posibil după orele de şcoală. Odată ce acestea sunt încheiate, se pot bucura de restul serii.
Pe măsură ce oamenii trec de la adolescenţă la vârsta maturităţii şi pe piaţa locurilor de muncă, de obicei, ei cu bună ştiinţă şi de nevoie intră în rândul forţei de muncă aproape de ultima treaptă a scării sociale. în mod voit acceptă să muncească multe ore, să aibă puţine vacanţe şi să îndeplinească sarcini repetitive cu un salariu minim deoarece ştiu că, dacă rabdă pentru o vreme disconfortul nivelului de începător, recompensa lor va consta într-un program mai flexibil, salarii mai mari, vacanţe mai lungi, mai mare responsabilitate şi sarcini mai interesante. Ei practică tocmai gratificarea amânată: îşi planifică intenţionat durerea la început, cu încrederea că va rezulta o fază mai

plăcută. Acest principiu care funcţionează bine pe piaţa forţei de muncă poate fi aplicat în multe alte situaţii.
De exemplu, gratificarea amânată este utilă şi pentru viaţa spirituală. Ca pastor, am auzit adesea oameni spunând: „Am învăţat ceva de-a lungul anilor. Dacă mă disciplinez să petrec 10-15 minute dimineaţa devreme într-un loc liniştit pentru a avea o perspectivă adecvată asupra umblării mele cu Dumnezeu - punând pe hârtie câteva gânduri, citind din Biblie, ascultând la o casetă, rugându-mă -, tot restul zilei va părea mai satisfăcător." Ascultă cu atenţie la ceea ce spun aceşti oameni. Dacă ies din aşternut când casa este încă rece şi îmi investesc timpul şi energia în ceva valoros, restul zilei mele va fi mai bun. Acesta este principiul gratificării amânate aplicat la umblarea mea spirituală.
Gratificarea amânată în familie
Disciplina se aplică şi la viaţa relaţională. Cuplurile căsătorite care înţeleg valoarea disciplinei îşi spun încă de la începutul vieţii de căsnicie: „Hai să depunem eforturi în căsnicia noastră chiar de acum. Să ne înfruntăm conflictele imediat ce apar. Să nu lăsăm nicio situaţie să scape de sub control. Să facem tot ce trebuie făcut acum pentru a face căsnicia noastră satisfăcătoare pentru fiecare." Aceasta ar putea solicita mari eforturi şi poate deveni, uneori, neconfortabil şi chiar dureros, dar produce rezultate minunate prin zile mai satisfăcătoare care vor urma.
Uneori soţia mea, Lynne, şi cu mine, ne întâlnim cu alte cupluri care experimentează durerea în căsnicia lor. După ce vorbim cu ei, ne dăm seama că, deşi ei sunt căsătoriţi de două ori mai mulţi ani decât noi, ei se frământă numai acum cu chestiuni pe care noi le-am rezolvat în cursul primilor doi sau trei ani de căsnicie. Când problemele au

apărut şi conflictele dintre ei au ieşit la suprafaţă, ei au refuzat să le rezolve. A fost prea inconfortabil şi au pretins

că nimic nu era greşit. în loc să îndure disconfortul prezent de dragul fericirii viitoare, ei au preferat să lase lucrurile să scape de sub control. Rezultatul lipsei lor de disciplină, desigur, a fost creşterea disconfortului care a devenit cu timpul intolerabil. Ar fi fost mai avantajaţi dacă ar fi spus: „Să trăim durerea acum ca să avem mai mult timp pentru plăcere mai târziu."

Gratificarea amânată este utilă şi în educarea copiilor. Mulţi părinţi nu sunt dispuşi să facă sacrificii necesare pentru a împlini nevoile cele mai adânci ale copiilor. Promovarea la serviciu, un program TV sau aţipirea pe canapea par mai importante decât să joci *Nu te supăra frate* cu un copil de trei ani. Fără îndoială că este dificil să te dedici cu toată inima şi în mod regulat creşterii normale a copiilor tăi. De regulă, însă, munca susţinută cu copiii în primii ani, uşor influenţabili, produce un caracter puternic în ei. Părinţii care se autodisciplinează să facă astfel, încrezându-se în Dumnezeu pentru puterea de a continua, se vor bucura - fapt foarte plauzibil - de rezultatele unei relaţii solide cu copiii lor.

Cine nu stăruieşte nu izbuteşte

Ca să ajungi la o bună condiţie fizică e imposibil fără disciplină şi fără gratificare amânată. Oamenii iau o decizie chibzuită de a se abţine de la anumite plăceri culinare deoarece doresc să aibă veşti bune când se cântăresc. Amânarea merită când se privesc în oglindă îmbrăcaţi cu perechea cea nouă de pantaloni. La clubul de sănătate pe care îl frecventez se spune: „De ce facem toate astea? Pentru că ne simţim atât de bine când nu le facem." Există ceva adevăr în această vorbă. Când accepţi durerea celor 45 de minute sau a unei ore, te simţi mai bine în pielea ta. Tonusul muscular este bun. Te simţi în gardă. Te bucuri de o satisfacţie care durează toată ziua până noaptea târziu.

Acelaşi lucru este şi cu manevrarea finanţelor. Dacă există vreun domeniu unde amânarea gratificării trebuie

practicată cu adevărat, acesta este. Experimentezi durere sau disconfort când iei o decizie conştientă de a te abţine de la cheltuirea banilor pe ceva care îţi doreşti cu adevărat, dar când capitalul creşte şi investiţia se maturizează realizezi că ai făcut ceea ce trebuia.

Disciplina nu este ceva greu de înţeles dacă îţi aminteşti cuvintele *gratificate amânată.* Totuşi a înţelege disciplina şi a o practica sunt două lucruri diferite. Cheia practicării disciplinei poate fi descrisă în trei cuvinte: *luarea deciziilor în avans.*

Luarea deciziilor în avans

Odată ce te-ai decis că singura cale decentă de a trăi este să planifici întâi durerea şi marile provocări pentru a te putea bucura de plăcere, de recompense şi de succes mai târziu, atunci trebuie să mai faci un pas practic important. Trebuie să iei decizii în avans referitoare la *cum* urmează să practici disciplina în variatele dimensiuni ale vieţii.

De exemplu, sănătatea fizică este o dimensiune foarte importantă pentru mine. Provin dintr-o familie cu probleme cronice cardiace din partea ambilor părinţi. Câte doi unchi din fiecare parte au murit de atac de cord înainte de a împlini 50 de ani. Tatăl meu a murit la vârsta de 53 de ani. Necazurile au apărut pe fişa mea medicală încă de la vârsta de 15 ani. Deci, eu unul nu îmi permit să mă joc cu sănătatea mea. Ştiu că trebuie să fac ceva pentru ea.

înţeleg la nivel intelectual că trebuie să îndur durerea pricinuită de alergare şi de

ridicarea de greutăţi dacă doresc să trăiesc satisfacţia sentimentului de bine şi să fiu mai sănătos. Adică, *înţeleg* disciplina. înţelegerea singură, însă, nu este suficientă pentru a-mi îmbunătăţi sănătatea; trebuie să îmi pun convingerile în practică. De aceea, *practic* disciplina când iau decizia în avans că în fiecare zi de luni până vineri, la orele 15:30 plec de la birou şi mă duc la clubul de sănătate să exersez.

Am luat această decizie cu ani în urmă şi mi-o notez cu regularitate în calendar. Cu toate acestea, pe la 15:15 în fiecare zi corpul îmi semnalizează: „Nu vrei să exersezi astăzi. Eşti înţepenit acolo, eşti obosit dincolo. Eşti foarte aglomerat. Nu vrei să pleci chiar acum, nu-i aşa?" O mare parte din mine nu doreşte să exerseze, vedeţi, aşa că începem o discuţie. „Mai bine m-aş duce." „Da, desigur, dar mai poţi sări câte o zi din când în când. Doar nu vrei să ajungi un fanatic."

Cam aşa decurge discuţia. Dacă zilnic la 15:30 ar fi să iau decizia de a exersa, probabil că nu aş exersa prea des. Când ajung chiar la momentul în care îmi iau lucrurile şi plec, cu toate aceste voci şi emoţii care concură în mine, probabil că aş ceda de cele mai multe ori. Eu, însă, practic luarea deciziilor în avans. Deoarece am decis deja să mă duc la club, ignor orice argument împotriva plecării mele, indiferent cât de convingător ar părea.

„îmi pare rău, îi spun trupului meu, mi-aş dori să te pot asculta, dar acum nu pot face nimic să te ajut. Decizia a fost luată deja. Mi-am notat în calendar. Nu poţi schimba decizia. Gata." Trupul meu poate geme, dar se va duce la sala de forţă. Luarea deciziei în avans a devenit un puternic mod de implementare a practicii disciplinei în viaţa mea cotidiană.

Gestiunea banilor

Luarea deciziilor în avans este eficientă în planificarea financiară la fel de bine ca şi în menţinerea sănătăţii fizice. Lynne şi cu mine întocmim bugetul familiei la începutul fiecărui an. Ne rugăm cu privire la el, cădem de acord şi îl punem în scris. Apoi încheiem un legământ, adică luăm o decizie în avans, să respectăm bugetul indiferent ce ar fi.

Când soseşte ziua salariului, ştiţi ce să întâmplă? „Am văzut cea mai deosebită lampă. Numai că nu are numele nostru înscris pe ea. Şi este de vânzare." Zâmbim unul

la celălalt. „Ar arăta perfect pe măsuţa aceea mică şi ar face încăperea cu mult mai luminoasă. Realmente *avem nevoie* de ea." Fără o decizie în avans cu privire la bugetul nostru, probabil că ne-am grăbi să o cumpărăm imediat, însă pentru că am decis să ne respectăm bugetul, ne uităm la cifre şi ne întrebăm: „Găsim resurse pentru ea sau nu găsim?" Dacă nu sunt resurse, e cât se poate de trist. Decizia a fost luată deja. Nu ne batem capul cu asta şi nu revizuim bugetul. îl respectăm.

Relaţiile interpersonale

Luarea deciziilor în avans este extrem de importantă într-un domeniu unde, din păcate, este rareori aplicată - relaţiile. Dacă soţii, de exemplu, doresc să continue să cultive relaţia lor şi să o dezvolte, au nevoie de cel puţin o seară pe săptămână rezervată exclusiv lor ca un timp de interacţiune. Lynne şi cu mine numim aceste seri, *seri de întâlnire.* De câţiva ani încurajez cuplurile din adunarea noastră să îşi pună deoparte timp săptămânal doar pentru ei. Aproape toată lumea e de acord că ideea este bună, esenţială chiar. Totuşi sunt puţine cupluri care se ţin de această rânduială. Sunt convins că cei care o respectă săptămânal, în fiecare lună, au luat o decizie în avans. Au stabilit o întâlnire unul cu celălalt şi, în mod regulat, la un timp prestabilit, vine o bonă astfel încât ei să poată respecta decizia. Totul este planificat în avans; astfel,

când soseşte momentul, ei trec la treabă.
Cel mai important lucru dintre toate este că luarea deciziilor în avans constituie un factor important în relaţia noastră cu Dumnezeu. Ştim că suntem mântuiţi prin har şi nu prin fapte, prin planificare sau prin autodisciplină. Viaţa noastră spirituală este darul lui Dumnezeu pentru noi, la fel cum viaţa noastră fizică ne-a fost dată fără nici un efort din partea noastră. Totuşi, fără practicarea disciplinei nu vom creşte spiritual, la fel cum nu vom creşte fizic dacă neglijăm disciplina de a mânca, de a dormi şi de a face exerciţii.

Dacă te interesează cât de puţin să îţi împlineşti potenţialul spiritual, este esenţial să începi să practici luarea deciziilor în avans în viaţa ta spirituală. Am descoperit trei lucruri pe care trebuie să le fac dacă vreau ca viaţa mea spirituală să înflorească. întâi, am nevoie să particip la închinarea bisericii mele în mod regulat. Apoi, am nevoie de un timp zilnic de părtăşie personală cu Dumnezeu, în fine, am nevoie de comuniune cu alţi credincioşi într-o întâlnire specific creştină. Dacă nu particip în mod activ la aceste trei activităţi încep să şchiopătez. Mă simt frustrat din punct de vedere spiritual şi pare ca şi cum Dumnezeu nu mă mai foloseşte. Mai devreme sau mai târziu fiecare credincios autentic va ajunge să înţeleagă ce anume are nevoie pentru a creşte ca creştin - strictul necesar într-o zi şi într-o săptămână pentru o viaţă spirituală sănătoasă. Tocmai aici apare necesitatea disciplinei.
Când determini ceea ce trebuie să se întâmple în mod regulat pentru a te maturiza ca creştin, e vremea luării unei decizii în avans. Dacă, pentru a creşte spiritual, este nevoie într-adevăr să fii parte a Trupului lui Cristos care se adună pentru închinare, ia decizia în avans de a participa şi du-te. Spune: „Foarte bine, *voi fi* la biserică în fiecare duminică dimineaţa." Nu aştepta până sâmbătă seara când se face târziu ca apoi să te întrebi: „Mi se pare mie sau chiar trebuie să pun deşteptătorul să sune şi pentru mâine?" Nu căuta atunci răspunsul la întrebările: „Cine va predica? Despre ce va fi mesajul?" Nu te uita pe fereastră pentru a vedea cum este vremea. Mergi pentru că aşa ai decis.
Tot la fel, dacă ai nevoie de timp personal cu Domnul în fiecare zi, caută timpul acela, notează-l în calendarul tău şi ţine-te de planificare. Poate că ai timpul tău devoţional chiar când te trezeşti dimineaţa devreme, când ajungi la birou, în timpul pauzei de amiază sau înainte de a te culca seara. Poţi petrece acest timp citind din Biblie, rugându-te, făcând însemnări în jurnalul tău, ascultând la o casetă - orice te fortifică în umblarea ta cu Domnul. Rânduieşte-ţi timpul şi activităţile în modul care se

potriveşte cel mai bine cu nevoile tale, dar nu lăsa timpul tău cu Dumnezeu în seama sorţii. Ia decizia în avans de a continua întâlnirea zilnică cu El şi continuă fără excepţii. **Fermitatea disciplinei**
Când ajungi să zici în viaţa ta spirituală: „Voi îmblânzi puterile disciplinei şi mă voi dedica împlinirii cerinţelor minime", atunci spui, de fapt: „Voi face ce este necesar. Vreau întâi să trec prin tot disconfortul şi durerea stadiului de investiţii pentru a experimenta binecuvântarea înfloririi ca creştin pentru tot restul vieţii." Atunci iei o decizie în avans de a amâna gratificarea cât este necesar pentru a realiza rezultatele dorite cel mai mult. Aceasta înseamnă disciplină.
Esenţa disciplinei este, prin urmare, amânarea gratificării, iar cheia practicării disciplinei este luarea de decizii în avans. Unii pot zice: „Nu pot face asta singur". Deşi crezi din toată inima în amânarea gratificării şi ai încercat în mod repetat luarea deciziilor în avans, eforturile tale au rămas fără rod. Cumva deciziile tale cele mai nobile s-au topit în focul ispitei sau în căldura plăcută a leneviei.

Am o veste bună: Dumnezeu nu se aşteaptă ca tu să te descurci de unul singur. El ştie că ai nevoie de fraţi şi de surori să alerge alături de tine (de fapt, acesta este unul dintre motivele pentru care creştinii se apropie de Dumnezeu ca Biserică şi nu numai individual). Dacă ai nevoie să înveţi să rămâi fidel deciziilor tale, învaţă să stăpâneşti puterea *responsabilităţii.* Solicită din partea a doi sau trei dintre prietenii tăi să te ţină răspunzător de deciziile luate. Spune-le: „Am luat aceste decizii în avans pentru că realmente îmi doresc succesul. Ajutaţi-mă să mă ţin de ele." Această practică este un salt excelent către disciplinare. în plus, Dumnezeu spune în Cuvântul Său că Duhul Sfânt te ajută să îţi disciplinezi viaţa (Galateni 5:23). Poţi conta pe ajutorul Lui.

Eu cu ce mă aleg?

Disciplina fără răsplată ar părea, până la urmă, destul de cruntă. Din fericire, răsplăţile unei vieţi disciplinate sunt enorme. Fundaşul echipei Chicago Bears*, pe nume Mike Singletary, este unul dintre membrii bisericii noastre. L-am vizitat acasă şi am văzut colecţia impresionantă de echipament pe care îl are în beci.

„Mike", i-am spus eu, „echipa are echipament în valoare de zeci de mii de dolari în Halas Hali. De ce îţi doreşti şi tu să ai altul în beciul tău?" „îmi place să-mi păstrez entuziasmul", mi-a spus Mike, „pentru ca atunci când vine ziua competiţiei să fiu pregătit."

De aceea, după o zi plină de antrenamente, Mike se întoarce acasă, coboară în beci şi continuă să exerseze. Care sunt răsplăţile sale? El este capabil să joace fotbal profesionist, joacă în Super Bowl** şi a fost desemnat printre cei mai buni profesionişti trei sezoane la rând.

Disciplina aduce cu sine răsplată în orice domeniu în care este practicată. Răsplata disciplinei spirituale este o viaţă creştină stabilă - maturitate, utilitate, satisfacţie, mulţumire sufletească. Răsplata disciplinei relaţionale este o căsnicie şi o viaţă de familie înfloritoare împreună cu o reţea de relaţii semnificative. Răsplata disciplinei fizice este un trup voinic, energie suplimentară, rezistenţă la îmbolnăvire, rate mai mici la asigurarea medicală, niveluri ridicate de concentrare, nivel crescut al valorii de sine. Răsplata pentru disciplina financiară este lipsa datoriilor şi satisfacţia de a şti că depozitele tale sunt în creştere.

Răsplata disciplinei este mare, însă rareori este şi imediată. Când lumea ţipă după gratificări imediate şi soluţii ieftine, este dificil să alegi calea disciplinei. Nu vei fi în stare să zideşti o umblare cu Dumnezeu, o căsnicie,

*Echipă de fotbal american

**Campionatul de fotbal american al ligii naţionale

un trup sau un cont dacă vei asculta legea gratificării imediate a lumii. Ziua răsplătirii va veni la vremea ei, dacă rabzi durerea şi perseverezi.

Amânarea gratificării. Luarea deciziilor în avans. Responsabilitate. Aceste cuvinte definesc disciplina şi îţi spun cum o poţi realiza. Răsplătirile unei vieţi disciplinate sunt enorme şi sunt la îndemâna ta dacă doreşti să plăteşti preţul. Care domeniu al vieţii tale are mai mare nevoie de disciplină? Când vei fi dispus să faci primul pas?

Viziune:

Privind dincolo de aparenţe

O povestire despre doi puşcăriaşi aflaţi într-o celulă mică luminată doar printr-o fereastră îngustă aflată la un metru înălţime deasupra capetelor lor. Desigur, cei doi puşcăriaşi petreceau mare parte a timpului lor privind prin fereastra celulei. Unul dintre ei vedea doar zăbrelele -semne evidente, hidoase şi metalice ale realităţii. Cu

fiecare zi care trecea era tot mai descurajat, amar, mânios şi deznădăjduit. în schimb, celălalt prizonier privea prin fereastră către stele. Speranţa izvorâse în acest puşcăriaş pe măsură ce se gândea la posibilitatea începerii unei noi vieţi în libertate.
Deşi puşcăriaşii priveau la aceeaşi fereastră, unul vedea doar zăbrelele pe când celălalt vedea stelele. Diferenţa de *viziune* a produs o schimbare majoră în viaţa lor.

Un om de afaceri mi-a spus odată că, în opinia lui, pe piaţă lipsesc vizionarii. „Sunt o mulţime de oameni practici în zilele noastre, a spus el, oameni care vor face întocmai ce li se cere, întocmai cum li se cere - nici mai mult, nici mai puţin. Avem nevoie de oameni cu imaginaţie, oameni care gândesc peste timp, care găsesc soluţii de îmbunătăţire sau de creştere a eficienţei".
Un lider de biserică m-a sunat de la mare distanţă să mă întrebe dacă îi pot sugera un pastor pentru adunarea sa. Mi-a spus foarte clar că nu doreşte ca persoana respectivă să vină la biserică şi doar să menţină starea actuală a lucrurilor. „Căutăm un pastor cu viziune", mi-a spus el.
O femeie necăsătorită mi-a spus cu puţin timp în urmă că se ruga ca Dumnezeu să o conducă spre un bărbat care, în cuvintele ei: „ştie încotro merge, care doreşte să-şi asume riscuri, care mă va ţine constant în tensiune". Cu alte cuvinte, ea dorea ca Dumnezeu să îi găsească un vizionar. „Dar", continua ea cu tristeţe, „nu sunt sigură dacă mai există mulţi dintre aceştia." Aş fi vrut să îi pot spune că este extrem de pesimistă, dar nu am putut. Există o mulţime de oameni practici care vor face exact ce li se cere şi sunt o mulţime de oameni preocupaţi să menţină starea actuală a lucrurilor, dar nu mai sunt mulţi vizionari în preajmă.

De ce vizionarii sunt greu de găsit?

Viziunea se găseşte pe lista mea de trăsături de caracter pe cale de dispariţie alături de curaj şi de disciplină. Motivul este simplu: este prea mult de lucru pentru a fi vizionar. Este mult mai uşor să mergi în rând cu turma şi să faci ce se aşteaptă de la tine. Este nevoie de curaj să spargi tiparele gândirii convenţionale. Este nevoie de încredere şi de îndrăzneala de a risca eşecul promovării unei idei noi sau a unei abordări noi. Vizionarii tind să rişte de multe ori până reuşesc o dată, iar cei mai mulţi oameni se simt prea fragili pentru a-şi asuma riscuri. Ar prefera să stea la adăpost şi în siguranţă.

Pentru a fi un vizionar mai este nevoie de multă transpiraţie în adevăratul sens al cuvântului. Este nevoie de disciplină pentru a te aşeza cu un creion în mână şi cu o bucată de hârtie şi să promiţi că nu te vei ridica de la masă până nu vei găsi cinci modalităţi noi de a face ceva, trei modalităţi de a îmbunătăţi ceva sau două opţiuni noi pentru a salva ceva ce este în pericol de dezintegrare. E nevoie de răbdare să te pui pe genunchi şi să rămâi acolo până când Dumnezeu aprinde o idee nouă în mintea ta. E nevoie de multă muncă pentru a planifica ce urmează să se întâmple în următoarele şase luni, unul, trei sau chiar cinci ani în afacerea ta, în familia ta, în căsnicia ta sau în slujirea ta pastorală. Din moment ce oricum nu se va întâmpla niciodată aşa, pentru ce să te mai oboseşti să visezi? Este mult mai uşor să vezi zăbrelele din fereastră decât stelele, nu-i aşa?
Mulţi dintre noi par a crede că visele, planurile mari, invenţiile şi răbufnirile creatoare sunt rezervate scriitorilor, fizicienilor, compozitorilor şi artiştilor, că acestea nu ar fi naturale pentru oamenii obişnuiţi cu vocaţii obişnuite, cu familii obişnuite şi cu relaţii obişnuite. Eu cred că Dumnezeu nu este de acord cu acest mod de gândire. Eu cred că El ar spune că viziunea, asemenea curajului şi disciplinei, este o trăsătură de caracter care poate fi stimulată şi dezvoltată în fiecare om care doreşte să înţeleagă ce

înseamnă şi apoi să muncească din greu pentru a o integra în viaţa sa cotidiană. Fiecare poate alege să se uite fie la zăbrelele din fereastră, fie la stelele de dincolo de ea. De fapt, fiecare dintre noi face această alegere de câteva ori în fiecare zi.

In căutarea unor soluţii

Viziunea poate fi definită în câteva modalităţi; ofer trei definiţii care acoperă trei aspecte ale acestei trăsături de caracter importante. întâi, *viziunea este abilitatea dată de Dumnezeu de a găsi soluţii la -problemele cotidiene ale vieţii.* Oamenii vizionari sunt orientaţi spre soluţii, nu spre probleme. Există o mare diferenţă între cele două abordări.

In Luca 16:1-9, Isus spune o pildă atât de neobişnuită încât cei mai mulţi învăţători preferă să dea pagina decât să încerce a o înţelege. Este vorba despre pilda contabilului corupt (în mod tradiţional, „ispravnicul necredincios") care a pus în aplicare tehnici creative de păstrare a evidenţelor contabile. Stăpânul său a aflat şi a decis să îi dea un aviz de încheiere a contractului de muncă. în zilele rămase, contabilul şi-a zis: „Am o problemă. îmi voi pierde siguranţa salariului. Sunt prea bătrân să mai sap şanţuri şi prea demn să cerşesc. Voi rezolva problema aceasta cumva."

Astfel, contabilul a făcut un lucru neetic, dar ingenios: a chemat pe unii dintre oamenii datori la stăpânul său. „Cât de mult ne datorezi?" a întrebat el. Unul i-a răspuns: „O sută de măsuri de grâu." „Ştii ce" i-a spus contabilul, „schimbă-ţi formularul cu datoria aşa cum şi eu mi-1 voi schimba pe al meu. Scrie că ne datorezi numai 50 de măsuri." „Mulţumesc" zise omul. „Eşti foarte amabil. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, caută-mă." „N-ai grijă" spuse contabilul, „te voi căuta." Apoi a chemat pe un alt datornic şi pe altul şi a repetat oferta sa generoasă.

Ce făcea acest contabil corupt? Pe şleau, omul folosea capitalul companiei pentru a-şi construi o rezervă de favoruri personale astfel încât atunci când îşi va pierde slujba să poată să îşi găsească alta. Stăpânul lui a observat ce făcea contabilul şi a avut cea mai neobişnuită reacţie - 1-a lăudat pe contabil pentru ingeniozitatea şi pentru agerimea sa.

Nici Isus şi nici stăpânul din pildă nu au lăudat înşelăciunea, lipsa de onestitate sau evidenţa contabilă creativă a contabilului. Amândoi, însă, au recunoscut viziunea contabilului. Când s-a confruntat cu o problemă serioasă, el nu s-a ascuns, nu a aruncat vina pe altcineva, nu a alergat la sticlă şi nici nu s-a aruncat sub tren. Din contră, el şi-a confruntat problema inventând o modalitate ingenioasă de a o rezolva. Isus 1-a evidenţiat pentru că, imediat ce a constatat problema, a devenit orientat pe soluţie.

Ce face mintea să se blocheze când citim această pildă? Nu devine toată lumea orientată pe soluţii atunci când este confruntată cu o problemă presantă? Deşi este ciudat, nu. Cu cât lucrez mai mult cu oamenii, cu atât îmi dau seama mai mult că tendinţa dominantă nu este aceea de a rezolva problemele, ci de a te împotmoli în ele. O persoană care mergea fericită înainte este lovită subit de o mare problemă - de serviciu, de cuplu, de familie, de natură relaţională, financiară, spirituală, fizică sau de orice altă natură. Prima reacţie este să îşi pună întrebarea: „De ce tocmai eu? Dintre toate miliardele de oameni de pe planetă, de ce problema aceasta a trebuit să mă lovească tocmai pe mine?" Apoi începe să se plângă şi să ofteze că de acum are o problemă.

Nu este suficient doar să îşi plângă de milă; începe să îşi sune prietenii să vadă dacă şi ei vor jeli împreună cu el nenorocul care a dat peste el. Când se pune pe genunchi, îi

spune lui Dumnezeu în detalii vii despre problema lui ca şi cum Dumnezeu nu ar şti ce s-a întâmplat. întoarce problema de pe o parte pe cealaltă în mintea lui, ca pe o fleică de carne pe rotisor, pentru ca în cele din urmă să trimită invitaţii la o petrecere în care toţi să îi plângă de milă. în scurtă vreme, întreaga sa viaţa gravitează în jurul problemei sale. Se instalează paralizia. El alege ca problema să îl definească şi nu mai încearcă nici să o rezolve şi nici să îşi desfăşoare celelalte activităţi ale vieţii sale. El *este* problema.

Surprinzător, el a făcut tot ce era posibil cu privire la problema lui, cu excepţia acelui lucru care trebuia făcut - să se dedice cu tenacitate şi cu hotărâre pentru identificarea soluţiei.

Toate lucrurile sunt posibile

Ucenicii lui Isus au avut senzaţia odată că l-ar fi auzit pe Isus spunând că liderii comunităţii, aşa respectabili, prosperi şi onorabili cum erau, nu ar putea fi mântuiţi. Dacă era aşa, atunci nici şansele lor de a fi mântuiţi nu

erau prea bune. Ucenicii, care încă nu deveniseră vizionari, şi-au pierdut speranţa imediat. Nu vedeau nicio soluţie; mântuirea le scăpa. Isus i-a privit şi le-a zis: „Băieţi, aveţi dreptate. Pentru oameni, unele probleme nu au soluţii. Pentru Dumnezeu, însă, toate lucrurile sunt posibile" (Matei 19:26).

Pare cumva problema ta mai mare decât viaţa, mai mare decât Dumnezeu însuşi? în realitate nu este. Dumnezeu este infinit mai mare decât orice problemă pe care ai avut-o vreodată sau pe care o vei avea şi, de fiecare dată când numeşti o problemă de nerezolvat, îl batjocoreşti pe Dumnezeu. „Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile." Oamenii vizionari se confruntă cu aceleaşi probleme cu care se confruntă oamenii obişnuiţi; în loc să paralizeze, însă, vizionarii se dedică imediat găsirii soluţiei. Aproape ca o reacţie la problema lor, ei spun: „Situaţia este gravă, desigur, dar nicio problemă nu este mai mare decât Dumnezeu. înainte să mă scufund de tot, am nevoie să încep imediat să caut o soluţie." Cel mai adesea, vizionarii găsesc o soluţie, cu ajutorul lui Dumnezeu, la problema lor şi o depăşesc mai degrabă decât să îi cedeze.

Viziunea este o trăsătură extrem de importantă pentru a fi cultivată, deoarece viaţa este în realitate doar un lanţ de probleme, provocări, încercări şi dezamăgiri. Dacă îngădui să fii doborât de dificultăţi nu ai un viitor prea strălucit înainte. Vei fi primul care se va poticni de o problemă sau de alta. îţi vei petrece toată viaţa derapând şi blestemând noroiul. Dacă preferi să îţi cultivi viziunea - dacă, imediat ce te confrunţi cu o problemă, explorezi modalităţile de a interacţiona cu aceasta -, nu numai că vei reuşi să eviţi tot felul de descurajări, dar, de asemenea, vei descoperi cât de multă creativitate şi înţelepciune doreşte să le dăruiască Dumnezeu copiilor Săi care îl caută pentru ajutor. Cât de frecvent îl subestimăm pe Dumnezeu, îndoindu-ne de abilitatea Sa de a ne sprijini în problemele cotidiene ale vieţii!

Cu câţiva ani în urmă o femeie a vorbit cu mine la sfârşitul unui serviciu religios. Ştiam că era descurajată cu privire la
un lucru de multă vreme, aşa că am sondat terenul până când mi-a spus: „Ştiţi, sunt dezamăgită de locul meu de muncă." „Şi ce aţi hotărât să faceţi?" am întrebat eu. „Cred că nu mai este nimic de făcut" mi-a răspuns ea. „Bine" am zis, „să vă dau atunci o temă. Căutaţi-vă un loc liniştit. Luaţi-vă un creion şi o bucată de hârtie şi scrieţi cinci soluţii la problema locului de muncă."

Ca să o ajut i-am oferit două dintre primele cinci soluţii care mi-au venit mie în minte. îmi aduc aminte şi acum privirea din ochii ei - un amestec de rezistenţă şi uimire. Această femeie cedase în faţa problemei ei cu atât de mult timp în urmă că a şi uitat că

ar mai putea face ceva pentru rezolvarea ei.

Patru paşi spre rezolvarea problemelor

„Bine, bine" vei zice, „dar Hybels nu a fost în papucii mei. Dacă şi problemele mele ar fi putut fi rezolvate la fel de uşor, le-aş fi rezolvat chiar de la început." Recunosc că nu am fost în papucii tăi. Nu îţi cunosc şeful, soţia, copilul, prietenul, medicul de familie. Totuşi, la fel ca tine, am şi eu probleme cât un munte, care, omeneşte vorbind, sunt de nerezolvat. Dar eu nu doresc să organizez petreceri de compătimire şi nu vreau să înlemnesc cu problema în braţe. De aceea, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al mai multor prieteni, uite ce fac atunci când mă confrunt cu o problemă. Aceşti patru paşi practici ţi-ar putea fi de folos şi ţie când te confrunţi cu o problemă care pare de nerezolvat.

în primul rând, repet Matei 19:26, care spune: „La oameni lucrul acesta este cu neputinţă, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă." Deşi cunosc acest verset de multă vreme, trebuie să îl aplic la fiecare nouă problemă cu care mă întâlnesc. Când o soluţie pare imposibilă, adevărul versetului respectiv pare să fie cu totul irelevant. Atunci trebuie să mi-l aduc din nou aproape şi să mă ţin de el cu toată tenacitatea. Dumnezeu este mai mare decât problema mea.

în al doilea rând, mă duc într-un loc unde pot fi singur şi pun un alt verset biblic în faţa ochilor. Iacov 1:5 spune: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată." Mă silesc să cred că Dumnezeu poate împlini această promisiune şi în cazul meu. Dacă nu pot crede chiar atunci, pretind că cred. îmi spun: „Voi acţiona ca şi cum această promisiune este adevărată." îi spun lui Dumnezeu: „Mă voi plimba şi nu mă voi opri până când nu voi avea sentimentul că mi-ai auzit rugăciunea pentru înţelepciune, până când nu voi şti că mă vei ajuta să găsesc o soluţie la problema mea." Uneori plimbările care urmează sunt lungi, dar întotdeauna ajung să cred.

în al treilea rând, mă întâlnesc cu fraţi şi cu surori în Cristos care se disting ca oameni orientaţi pe soluţii. Nu doresc să mă întâlnesc cu oameni care doar mă simpatizează. „Săracul Bill, cu ce problemă mare se confruntă el." Aceasta nu îmi este de mare folos. Te simţi bine pentru o vreme, dar a doua zi la deşteptare problema este tot acolo, mare cât viaţa însăşi. De aceea mă întâlnesc cu oameni care au rezolvat probleme similare în trecut.

în al patrulea rând, într-un spirit de umilinţă, rugăciune şi deschidere către Duhul Sfânt, listez ceea ce îmi par a fi cele patru sau cinci cele mai bune soluţii la problema mea. Apoi încep să umblu prin credinţă pe una dintre poteci, crezând că Dumnezeu va închide unele uşi şi va deschide altele, va descoperi mai multe posibilităţi sau va determina ceva să se mişte în situaţia în care mă aflu, până când problema mea se va rezolva. De multe ori tremur când mă angajez în primii paşi, dar prefer să mă deplasez într-o direcţie decât să stau locului înţepenit.

Indiferent ce problemă ai - relaţională, maritală, financiară, spirituală, emoţională, profesională - poţi găsi o soluţie dacă doreşti să fii vizionar. Cere împlinirea promisiunii că toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu. Cere-I înţelepciune. Discută situaţia ta cu prieteni înţelepţi. Scrie câteva opţiuni şi demarează prin

credinţă. Angajarea pe drumul indicat de o soluţie va produce o mare schimbare în viaţa ta.

Văzând dincolo de suprafaţă

Viziunea nu este importantă doar pentru rezolvarea problemelor, desigur. O definiţie secundară a viziunii este următoarea: *viziunea este abilitatea de a vedea dincolo de*

suprafaţa vieţii oamenilor. Oamenii vizionari ştiu că merită să privească dincolo de ceea ce este evident pentru a înţelege ce îi motivează pe alţi oameni.
Cei mai mulţi dintre noi sunt surprinzător de dotaţi pentru a vedea ce este evident în ceilalţi. „Este arogant (talentat, egoist, nefolositor)" spui tu, iar prietenul tău îţi răspunde: „Mi-am dat seama." Zâmbiţi unul către celălalt, constatând că aveţi un minunat simţ al observaţiei. Totuşi aţi observat doar la suprafaţă. Oamenii vizionari nu se mulţumesc cu ce este evident - este prea uşor pentru ei. Ei caută dincolo de suprafaţă pentru a contempla unicitatea persoanei. Ei privesc la inimă, la caracter, la speranţele şi la temerile care motivează comportamentul unei persoane.
Isus a demonstrat că are viziune atunci când a schimbat numele lui Simon. Tot ceea ce alţii au putut să observe în Simon a fost caracterul său impulsiv, agresivitatea şi timiditatea sa. Isus, însă, s-a uitat dincolo de stratul exterior şi a văzut un potenţial pe care nimeni altcineva nu l-a văzut. Simon avea verticalitate, o putere de care nici Simon nu era conştient că era în stare. De aceea Isus l-a numit *Petru,* care în greacă înseamnă „piatră" sau „stâlp" - ceva adecvat pentru fundaţia unei clădiri înalte. „Pe această piatră" a spus Isus, „voi zidi Biserica Mea şi porţile Locuinţei morţilor nu o vor birui" (Matei 16:18). Poţi să îţi imaginezi şocul de pe feţele ucenicilor când a pronunţat Isus aceste cuvinte? Petru a devenit într-adevăr un stâlp al Bisericii (Galateni 2:9), un lider respectat şi un fondator al bisericii din Roma. Cariera sa de lider este fundamentată în vizionarismul lui Isus şi în dorinţa Sa de a vedea dincolo de caracteristicile de suprafaţă ale lui Petru la şinele lui adevărat.

îmi place Proverbe 20:5 care spune: „Sfaturile în inima omului sunt ca nişte ape adânci, dar omul priceput ştie să scoată din ele." Există măreţie în inima tuturor oamenilor care sunt creaţi după chipul lui Dumnezeu, dar vizionarul trebuie să o identifice şi o aducă la lumină.
Vizionarii au o misiune importantă de împlinit în viaţa altora - să privească în întuneric dincolo de ce este evident, căutând să scoată la suprafaţă măreţia pe care Dumnezeu însuşi a pus-o acolo. Avem nevoie de *părinţi* vizionari - mame şi taţi care îşi studiază cu atenţie copiii, se roagă intens şi conversează cu ei cu sensibilitate pentru a identifica şi a scoate la lumină unicitatea copilului. Avem nevoie de *soţi* vizionari. Mulţi dintre noi ne-am blocat în cele evidente. Trebuie să privim dincolo de suprafaţă şi să sondăm până când găsim comorile ascunse în sufletul partenerului nostru.
Avem nevoie de *oameni de afaceri* vizionari care să îşi trateze muncitorii ca pe nişte oameni reali şi care încearcă cu grijă să delege responsabilităţi corespunzătoare abilităţilor unice ale acestora. în Biserică, avem nevoie de *ucenicizatori* vizionari, creştini maturi care pot privi dincolo de poticnirile şi de ifosele noilor credincioşi şi să zică: „Văd potenţial acolo şi îl voi scoate la lumină." Avem nevoie şi de *martori* vizionari, care pot privi spre necredincioşii care nu au timp pentru Isus şi spun: „Mă întreb ce poate genera puterea lui Cristos în viaţa acestei persoane?"
Această viziune care vede dincolo de aparenţe şi vede ceea ce se petrece în realitate în sufletele oamenilor se poate cultiva. Este nevoie de timp - timp pentru meditaţie semnificativă asupra caracterului unei persoane, discuţii profunde, rugăciune insistentă pentru discernământ şi reflecţie tăcută. Este nevoie şi de curaj pentru ca Duhul Sfânt să te conducă să poţi evidenţia în persoana aceea ceva ce nimeni altcineva nu vede.

Văzând ceea ce vede Dumnezeu
Vă voi oferi şi o a treia definiţie a viziunii pe care îmi vine cel mai greu să o formulez deoarece se află pe muchia propriei mele umblări cu Domnul. Nu ştiu cum

funcţionează acest lucru şi nu ştiu întotdeauna cum să îl pun în funcţiune, dar ştiu că o asemenea viziune este importantă. *Viziunea este abilitatea dată de Dumnezeu de a prinde un crâmpei din planul lui Dumnezeu cu privire la viaţa ta dacă I te dedici.*
Dumnezeu s-a apropiat de Moise şi i-a zis: „Am nevoie de un conducător care să realizeze o sarcină esenţială, dar dificilă, pentru poporul Meu." înjosindu-se, Moise i-a răspuns: „Aici sunt, Doamne - trimite pe fratele meu. El este cel înzestrat. El este impunător. El poate vorbi în public." în acest moment al vieţii, Moise nu avea o viziune a modului în care Dumnezeu l-ar putea folosi.
Trebuie să admit că împărtăşesc problema lui Moise. Privesc în oglindă şi îmi zic: „Eu nu sunt tipul acela de persoană prin care Dumnezeu face minuni." Viaţa mea nu este marcată de măreţie. Viaţa mea nu are nicio aură dramatică. Mă simt destul de obişnuit în cea mai mare parte a timpului, iar adesea mă întreb de contez în vreun fel. Uneori - şi nu am pretenţia că se întâmplă prea des - când sunt pe aceeaşi lungime de undă cu Dumnezeu, Duhul Sfânt pare că-mi şopteşte: „Hybels, deschide roletele. Unde îţi este viziunea? Tu nu valorezi prea mult, Dumnezeu valorează. Şi tu contezi pentru El. De ce nu crezi şi tu ceea ce predici? Lui Dumnezeu îi face plăcere să folosească oameni neinstruiţi pentru a-i încurca pe cei înţelepţi. Dumnezeu adoră să folosească oameni slabi pentru a-i surprinde pe cei puternici. Lui i-ar plăcea să te folosească pe tine, dacă crezi că toate lucrurile sunt posibile pentru El."
Uneori în viaţă trebuie să fi avut sentimentul că Dumnezeu îţi spune: „Vreau să te folosesc într-un mod semnificativ. Este vremea să mergem într-o nouă direcţie. Vreau să-ţi schimbi vocaţia (întoarce-te la şcoală, renunţă

la şcoală, începe o lucrare pastorală, pune bazele unei prietenii, mergi pe firul unei oportunităţi, ia-ţi o slujbă, du-te ca misionar), deoarece contezi pentru Mine. Am mari planuri pentru tine şi voi lucra în viaţa ta. Doar trebuie să ridici roletele şi te voi putea folosi." Pentru un moment îţi simţi inima cum se zbate şi te gândeşti: „Poate aceasta a fost vocea lui Dumnezeu." Dar apoi, în loc să priveşti spre stele, te opreşti la zăbrele. în faţa acestor semne metalice ale realităţii, potoleşti vocea. Tocmai ai stins Duhul lui Dumnezeu. Ai spus ceva de felul: „Cred că voi rămâne în celula mea." Şi Dumnezeu S-a întristat.
Eu nu îţi pot cere ceea ce eu însumi nu sunt dornic să fac. Eu vreau să fiu mai doritor a spune: „Doamne, aici sunt. Foloseşte-Te de mine. Condu-mă. Dacă ai planificat ceva valoros pentru viaţa mea, nu uita de mine. Te voi urma în modul cel mai bun pe care îl ştiu - tremurând, dar încrezător. Vreau să văd stele, nu zăbrele. Vreau să cresc în viziune."

Răbdarea:

Supravieţuind intenţiilor de abandonare

la ultimii zece ani din viaţă ce anume doreşti să nu fi abandonat?
îţi doreşti să fi absolvit liceul, şcoala postliceală sau facultatea?
îţi doreşti să fi fost capabil a continua lecţiile de canto, de dans, de pian sau de schi?
îţi doreşti să mai fi rămas într-o slujbă mai prost plătită, dar care îţi oferea mari şanse de promovare?
îţi doreşti să fi continuat cultivarea relaţiei cu primul tău partener?
îţi doreşti să mai fi păstrat prietenia aceea îndelungată la care i-ai pus capăt când lucrurile au mers prost?
îţi doreşti să nu fi renunţat la Dumnezeu?

Cei mai mulţi dintre noi evităm să ne gândim la eşecurile noastre mai mult decât trebuie. Scriptura ne sfătuieşte să nu trăim în trecut (vezi, de exemplu, Filipeni 3:13-14). Uneori, totuşi merită să socotim preţul ridicat al abandonării. Sunt atât de mulţi oameni care trăiesc cu cicatrici şi răni din pricina unei abandonări. Sunt mulţi care privesc în urmă în viaţa lor, clatină din cap şi zic: „De ce am renunţat atât de repede?" Răspunsul este evident: este infinit mai simplu să renunţi decât să rabzi. Este mai uşor să ieşi afară să te joci decât să solfegiezi. Este mai uşor să te uiţi la televizor decât să te duci seara la cursuri. .Este mai uşor să ieşi din cameră când s-a aprins cearta decât să rămâi şi să rezolvi conflictul. Este mai uşor să citeşti ziarul şi să îţi bei cafeaua într-o duminică dimineaţa decât să te pregăteşti împreună cu familia ta, să ieşi în trafic şi să mergi la biserică. Este mai uşor să faci ce vrei tu cu viaţa ta decât să îngenunchezi înaintea lui Dumnezeu, să îi dai Lui hăţurile şi să aştepţi cu răbdare şi cu preocupare şi uneori chiar agonizând după călăuzirea Lui. Este mai uşor să renunţi la a-L urma pe Cristos decât să mergi prin tot procesul dureros al predării zilnice.

Putem să recunoaştem - este aproape întotdeauna mai uşor să renunţăm decât să răbdăm. Renunţarea presupune un cost ridicat, după cum pot mărturisi mulţi dintre noi care au plătit scump pentru o că au abandonat prea devreme.

Marele premiu: răbdarea

Să ne imaginăm că Loteria Americană din statul Illinois, în timpul Săptămânii Mari care precede Pastele - când presupunem că oamenii vorbesc mai mult despre Cristos decât despre bani -, oferă o trăsătură de caracter ca mare premiu în loc de câteva milioane de dolari. Rândurile sunt mai scurte decât de obicei, dar cu toate acestea mii de oameni plătesc şi se înscriu cu numerele pe care le consideră ei câştigătoare.

Când soseşte timpul extragerii numărului câştigător, toţi ascultătorii radio şi telespectatorii din ţară sunt informaţi că un simplu reprezentant de vânzări de 44 de ani din Joliet a câştigat trăsătura de caracter complet dezvoltată a răbdării.

Câştigătorul - pe care îl vom numi Herman - se prezintă afişând o încântare prefăcută, devine centrul atenţiei reporterilor şi a cameramanilor timp de două zile, după care se întoarce la munca sa din supermarket şi este complet uitat.

Să vedem ce se întâmplă cu Herman după zece ani şi cum a trecut timpul acesta peste el. îl întrebăm despre premiul primit şi îl vedem cum zâmbeşte şi zice: „Ştii, la început nu am crezut chestia asta. De fapt eram chiar nervos că singura dată când am ghicit şi eu numerele, m-am pricopsit cu o trăsătură de caracter şi nu cu un cec de şapte milioane de dolari. Aveam 44 de ani şi încă mai aveam o slujbă prost plătită pentru că niciodată nu reuşeam să rămân destul timp la un loc de muncă pentru a promova. Mă gândesc că mereu aşteptam promovare imediată şi banii pe loc şi ori de câte ori condiţiile de lucru deveneau mai dure, pur şi simplu abandonam.

De când am primit răbdare, însă, lucrurile s-au schimbat. Am rămas la supermarketul unde lucram timp de zece ani, îndeplinindu-mi datoriile cât de bine puteam şi m-au promovat de câteva ori până acum. Aşa am ajuns asistent manager. M-am reîntors în şcoală şi mi-am terminat liceul după doi ani de cursuri la seral. Nu aş fi fost în stare să fac aşa ceva înainte - aş fi renunţat după două cursuri. Am continuat să merg pentru că acum am răbdare şi mă mândresc cu diploma mea. Am pus răbdarea la lucru şi în căsnicie, care era subţire la data la care am câştigat la loterie, aşa că am convieţuit foarte bine cu soţia în ultimii ani. Eram pe punctul de a renunţa şi la Dumnezeu, dar mi-am reînceput căutarea şi acum mă bucur să am o viaţă spirituală încântătoare. Sunt mulţumit cu mine însumi pentru prima dată în viaţa mea, din pricina răbdării."

Herman nu mai poate continua deoarece este chemat prin staţia magazinului, dar îşi

încheie interviul zicând: „Privind în urmă, consider că un cec de şapte milioane de dolari m-ar fi făcut în stare să renunţ mereu ori de câte ori doream. Probabil că mi-aş fi distrus demnitatea, poate chiar viaţa. Cu răbdarea aceasta am ajuns o persoană fericită şi prosperă."

Epoca instantaneelor

Iacov 1:12 spune: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii." Petrecem o mare parte din energia noastră încercând să evităm încercările, dar, de fapt, trebuie să îi mulţumim lui Dumnezeu pentru ele. Necazul ne ajută să dezvoltăm răbdare, iar răbdarea este o armă puternică de posedat în arsenalul caracterului nostru.

Răbdarea intră în lista trăsăturilor de caracter aflate în pericol de dispariţie, alături de curaj, de disciplină şi de viziune, pentru că trăim într-o epocă a instantaneelor. Astăzi pretindem celebritate peste noapte, succes peste noapte, creştere peste noapte, soluţii peste noapte, fericire maritală peste noapte şi maturitate spirituală peste noapte. Dacă aşteptările acestea nu ne sunt împlinite, manifestăm o puternică tendinţă de a renunţa. Faptul acesta este adevărat mai ales în cazul celor care suntem sub 45 de ani. în anii '60, ni se spunea „generaţia-acum" şi situaţia nu s-a îmbunătăţit de atunci. De aceea renunţăm la slujbe, la programe educaţionale, la relaţii şi la căutări spirituale - prea devreme. Chiar dacă suntem creştini, renunţăm la misiunea lui Dumnezeu pentru viaţa noastră înainte încă de a fi încercat. Devenim repede oameni cu voinţă slabă pentru că nu înţelegem răbdarea, deşi răbdarea este esenţială pentru înfruntarea provocărilor vieţii.

Răbdarea întreţine *curajul.* O explozie de curaj de 15 minute este bună, dar nu este suficientă pentru a te ajuta să depăşeşti necazul. Răbdarea dă putere de rezistenţă

disciplinei. Este important să înţelegem amânarea gratificării şi să luăm decizii în avans, dar acestea nu sunt acţiuni singulare. Răbdarea preschimbă viziunea ta în realitate. Fără ea, viziunile rămân simple fantezii. Răbdarea este una dintre trăsăturile de caracter cele mai esenţiale, dar nu o vei putea câştiga niciodată la loterie. Nu poţi să o cumperi şi nu poţi să te tocmeşti pentru ea. Atunci, cum o poţi dezvolta?

Punctele critice

Fortifici răbdarea dacă înveţi să depăşeşti punctele critice. Dacă obişnuieşti să alergi, atunci ştii ce este un punct critic. Se petrece atunci când te afli la al douăzecilea tur de pistă, simţi că plezneşti, picioarele sunt grele ca plumbul, gâtul te arde şi mintea urlă: „Renunţă! Ajunge! Nu mai fugi încă o tură, nici o jumătate de tură, nici măcar un pas!" Atunci te afli la punctul critic al organismului tău.

Aşa ceva se întâmplă şi într-o situaţie de muncă, atunci când presiunea creşte odată cu apropierea termenului de execuţie. Eşti ameţit pentru că ai muncit atât de greu, numai tu ştii cum, şi subit vine şeful la tine şi îţi porunceşte să mai execuţi un proiect. Atunci te gândeşti: „Nu mai pot! Nu mai rezist nicio clipă. îmi voi scrie demisia chiar acum, i-o voi lăsa pe birou şi voi pleca." Acesta este un punct critic.

Se poate întâmpla când eşti într-o ceartă cu soţia ta pentru a zecea oară asupra aceluiaşi subiect. Sunteţi într-un puternic dezacord; frustrarea este în continuă creştere de săptămâni bune. Apoi, dintr-odată, soţia spune cuvintele magice care aprind pulberea. Emoţiile te copleşesc. Mintea şi trupul tău urlă: „Renunţă, fugi cât vezi cu ochii, cheamă avocatul - nu mai merită." Acesta este un punct critic în căsnicie.

Se poate întâmpla când eşti în lupta de a zidi un caracter bun. Te-ai luptat cu un anumit păcat, iar cineva apropiat şi-a bătut joc de idealurile tale. Mai are rost să continui să lupţi, te întrebi, dacă nimănui nu îi pasă? De ce să nu cedezi presiunii moralităţii de astăzi? Acesta este un punct critic în moralitate.

Se poate întâmpla chiar şi în umblarea ta cu Dumnezeu. El a fost la lucru în viaţa ta şi ai experimentat schimbări semnificative. Ştii că El te conduce pe drumul cel bun, dar El are nişte pretenţii enorme de la tine şi nu ştii dacă te poţi baza pe El - sau pe tine. „Nimeni nu mai face aşa ceva" te gândeşti tu. „Sunt eu singurul suficient de nebun să se încreadă în Dumnezeu orbeşte?" Apoi ai parte eşec, de respingere sau de batjocură şi zici: „Fană aici, Doamne! Nu mai fac un pas înainte. îmi ceri mai mult decât îţi pot oferi." Acesta este un punct critic în spiritualitate.

Dulce eliberare

Există diverse alte tipuri de puncte critice - în educaţie, în emoţii, în viaţa psihică sau în relaţii. Aproape în orice activitate te vei întâlni cu un punct unde tot ce poţi gândi este dulcea eliberare care vine din achitarea datoriilor. Pe vremea bunicilor noştri, abandonarea era considerată ruşinoasă. Astăzi, ea este adesea lăudată.

Probabil că răbdarea nu produce efecte dramatice, dar fierb în mine însumi când constat că la TV abandonarea este prezentată în roz. Priviţi la ecran - la serviciu situaţia este dificilă. Angajatul se ceartă cu şeful. Nervii explodează în timp ce muzica din fundal se intensifică. Camera se focalizează pe venele de la tâmpla angajatului care cât pe ce să pleznească. Urmează un moment de linişte după care i se aude vocea declarând: „Demisionez!" Crescendoul muzical devine nebunesc când angajatul iese furtunos pe uşă, trântind uşa după el. în pauza publicitară, când se laudă berea şi antiacizii, telespectatorii din toată naţiunea oftează zicând: „Exact aşa voi face şi eu odată cu şeful meu. Vreu să demisionez în culori vii, în faţa unei mari audienţe, cu viori în fundal şi în sunet de tobe."

Priviţi din nou - soţul se ceartă cu soţia. Tensiunea creşte. în momentul de maximă tensiune, soţia îi trage o palmă soţului, bineînţeles subliniată de sunetul talgerelor. Răsucindu-se pe călcâie, iese vijelios afară trântind uşa în

urma sa, întocmai cum a făcut şi angajatul din spectacolul celălalt. Jumătate dintre soţiile americane vor zice atunci: „Exact aceasta vreau şi eu să fac. Johnny, adună tăvile şi mergem să discutăm cu tata. De data aceasta îi voi zice să se care."

Când privim aceste emisiuni nu ne gândim o clipă că angajatul este acum şomer, că soţia este acum divorţată, iar micuţul Johnny nu mai are acum tătic. Tot ce vedem este doar vraja, dulcea eliberare a achitării datoriilor şi a părăsirii locului. Dar adevărul lui Dumnezeu pătrunde prin valorile noastre de faţadă. El spune că situaţia ar trebui să fie exact opusă. „Ferice de cel ce rabdă" (Iacov 1:12). „Cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit" (Matei 24:13). Reflectorul şi muzica nu ar trebui să se focalizeze asupra celor ce abandonează, ci asupra celor ce, atunci când cred că nu mai pot face un pas înainte, scrâşnesc din dinţi şi zic: „Cu ajutorul lui Dumnezeu voi continua." Atunci cântă corul îngeresc şi reflectorul ceresc lasă lumina sa de sus. Atunci oameni obişnuiţi ca tine şi ca mine devin extraordinari din perspectiva lui Dumnezeu.

S-ar prea putea să nu ai parte de multe bătăi pe umăr atunci. Cu siguranţă nu vei auzi corul îngeresc şi nici nu vei simţi căldura reflectorului ceresc. Totuşi, dacă umbli cu Domnul, vei auzi cuvintele şoptite ale Duhului Sfânt: „Ferice de cei care îşi trag puterea din Dumnezeu, care rabdă încercarea şi răzbesc dincolo de punctele critice - pentru că ei vor primi cununa vieţii."

Răzbind

Dacă te afli chiar acum într-un punct critic, socoteşte cu atenţie preţul înainte de a te da bătut. în realitate abandonarea nu este rozâ. Nu îţi dezvoltă caracterul. Dumnezeu nu o consideră o binecuvântare. în cele mai multe cazuri, o vei regreta pentru tot restul vieţii. Când ajungi la punctul critic, în care te încarci cu putere de la Dumnezeu,

şi răzbeşti, creşti în răbdare.

Poate te afli la un punct critic în cariera ta. Te aşteptai la satisfacţii, la promovare şi la împlinire peste noapte, şi nu ai primit nimic din toate acestea. Chiar crezi că le vei găsi altundeva? Unul dintre colegii mei mi-a spus săptămâna trecută: „Cred că au fost cel puţin 50 de daţi când am dorit să plec de aici. Sunt mulţumitor Domnului că nu am făcut-o, pentru că acum experimentez mai multă binecuvântare, mai multă împlinire, mai multă încântare decât mi-am imaginat că ar fi posibil. Sunt fericit că am rămas."
Poate că te pregăteşti să renunţi la căsnicie. Sunt jenat să recunosc că, în primii ani de căsnicie uneori opţiunea aceasta mi s-a părut bună şi mie - deşi Lynne nu avea nici cea mai mică vină, credeţi-mă. Din fericire, Dumnezeu a fost îndurător. Alţi oameni ne-au încurajat să lucrăm la rezolvarea problemelor noastre, iar Duhul Sfânt a lucrat ore suplimentare din interior. Acum căsnicia noastră a ajuns să merite toate ajustările, altoirile, tăierile şi modelările pe care a trebuit să le facă Dumnezeu. Uneori mă uit la Lynne şi zic: „O, Doamne, aş fi fost un nesocotit să renunţ la căsnicie!"
Poate că te afli la un punct critic în viaţa ta spirituală. Deşi ai participat la serviciile bisericii de săptămâni, luni sau chiar ani, încă nu este clar pentru tine cine este Isus Cristos. încă te întrebi de ce, atunci când te rogi, nimeni nu pare să asculte. încă te miri de ce nu simţi ceea ce toţi ceilalţi pretind că simt când se roagă. Totuşi Cuvântul lui Dumnezeu spune că „El este şi răsplăteşte pe cei ce-L caută" (Evrei 11:6). „Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul" (Ieremia 29:13-14). Acele promisiuni se aplică şi la tine.
Poate că ai umblat cu Dumnezeu ani de zile şi acum eşti obosit şi descurajat, obosit de a mai încerca să conformezi viaţa ta la viaţa lui Cristos, sătul de responsabilitatea şi de durerile inerente conducerii. Cât de atractivă ţi se pare opţiunea de a trece pe pilot automat şi de a deveni un spectator, în loc de un lider sau

un slujitor. Chiar vrei să renunţi la influenţa pe care o ai asupra vieţii altora şi la oportunităţile de a sluji pentru slava lui Dumnezeu?
Poate că te afli în atât de multe puncte critice simultan încât te gândeşti să îţi pui capăt zilelor. Sinuciderea, însă, nu este un răspuns. Dumnezeu este mai mare decât orice problemă cu care te confruntă. Soluţia constă în găsirea căii pe care El vrea să o deschidă pentru tine pentru ca viaţa ta să ia o nouă direcţie.
Oricare ar fi punctul tău critic, te îndemn să pui la încercare adevărul şi credincioşia lui Dumnezeu, spunând: „Doamne, mă voi încrede în Tine ca să mă întăreşti să răzbat prin acest punct critic şi să ajung întreg de cealaltă parte."

Cărămidă sau hârtie?

Răbdarea este o calitate dragă mie. M-a ajutat de nenumărate ori când m-am simţit prins la colţ, tentat să renunţ la slujirea pastorală şi să mă întorc pe piaţa muncii. Deoarece răbdarea îmi este atât de dragă, îmi asum proiecte pentru credit suplimentar care să o fortifice.
Când alerg, întotdeauna mă hotărăsc dinainte câte ture de pistă voi alerga. Când mi-am îndeplinit ţelul, de obicei sunt obosit şi cu dureri peste tot; mă aflu în punctul critic. Tocmai atunci spun adesea: „Mai alerg o tură. Acest punct critic nu este din cărămidă; el este doar din hârtie şi voi trece prin el."
Când sunt pe plajă în vacanţă, îmi place să fac surfing. Merg mult până simt că îmi ard mâinile, mă dor picioarele şi aproape mă prăbuşesc de epuizare. Atunci îmi zic: „Mă întorc încă o dată pe val." Din nou, vreau să îmi dovedesc că punctele critice sunt făcute din hârtie, nu din cărămidă.
Uneori, când îmi pregătesc o predică ajung în punctul unde zic: „Ajunge! îmi stă

mintea-n loc acuma, nu mai îmi vine nicio idee." Atunci ies afară, dau ocol bisericii şi zic: „Mă voi pune din nou la birou, ca punctul acela critic să se dovedească a fi fost doar din hârtie, nu din cărămidă."

De câte ori depăşeşti un punct critic, îţi dovedeşti că aceste puncte critice nu sunt atât de solide pe cât cred unii că ar fi. Cu ajutorul lui Dumnezeu poţi să treci prin ele aproape întotdeauna. De câte ori depăşeşti un astfel de moment, o victorie este anunţată în ceruri şi este câştigată în viaţa ta. Răbdarea s-a fortificat în duhul tău. Data viitoare, chiar dacă muntele va fi mai înalt, vei avea mai multă răbdare pentru a-l escalada.
Punctele critice sunt dureroase - Isus ştie lucrul acesta mai bine chiar decât noi. El a avut de suferit toată viaţa până la cruce. De fiecare dată când soldaţii îi smulgeau din barbă, sau când cineva îi mai dădea o palmă, sau când biciul îi lovea spatele gol, tot iadul ţipa la El: „Renunţă!" Când piroanele I-au perforat palmele, spectatorii îl batjocoreau, iar El nu mai simţea prezenţa Tatălui, tot sufletul striga: „Renunţă!" Totuşi, prin puterea primită de sus şi prin decizia Sa, Mântuitorul Isus Cristos a depăşit punctele Sale critice şi a murit de moartea care face mântuirea posibilă pentru fiecare fiinţă umană.
Sunt fericit să pot urma un Mântuitor care „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea" (Evrei 12:2). Sunt fericit că, deşi răbdarea nu va fi niciodată oferită ca mare premiu la vreo loterie, ea poate fi cultivată. Şi mai sunt fericit pentru că Duhul Sfânt ne spune de fiecare dată când ajungem la un punct critic: „Depăşeşte momentul - Eu îţi voi da puterea necesară. Este doar hârtie, nu e cărămidă."

Dragostea blândă:

A umbla în papucii altcuiva

O plantă Uriaşă de cameră s-a îmbolnăvit, aşa că soţia mea Lynne, temându-se ca nu cumva boala ei să se extindă la plantele din apartament, a decis să o extermine, într-o dimineaţă, pe când copiii erau la şcoală, ea a tăiat toate ramurile şi le-a pus în saci de gunoi menajer. A lăsat în sufragerie doar ghiveciul cu tulpina pentru ca eu, când ajung acasă, să îl duc în garaj.
După-amiază, când s-au întors copiii de la şcoală, ei au văzut ghiveciul. Fiul nostru, pe atunci de şase ani, a izbucnit în lacrimi. „De ce ai făcut un lucru atât de groaznic? A durut-o când a murit? A sângerat? Nu ai putut să chemi un doctor?" Lynne a avut nevoie de o jumătate de oră pentru a explica situaţia şi a-l linişti.
între timp, fiica noastră de nouă ani, zicea cu dezgust: „Todd, era doar o plantă de cameră bătrână şi bolnavă.

Nu te necăji pentru ea. Eu mă bucur că mama a tăiat-o şi i-a curmat suferinţa. Mai ai de tăiat, mamă? Ai nevoie de ajutor?" Doi copii născuţi din aceeaşi părinţi, crescuţi în aceeaşi familie cu acelaşi nivel de iubire, dar unul era mult mai gingaş decât celălalt. Nişte prieteni de-ai mei aveau o căţeluşă care le-a fost membru credincios al familei lor vreme de 13 ani. Dar sănătatea animalului de casă s-a deteriorat atât de mult încât singurul lucru pe care l-au mai putut face pentru ea a fost să o adoarmă. Familia s-a întristat cu privire la această situaţie. Au amânat ziua respectivă în repetate rânduri. în cele din urmă, toţi membri familiei cu excepţia tatălui au trebuit să meargă în oraş pentru un anumit eveniment, aşa că tata a hotărât să o ducă pe căţeluşă la veterinar. îmi mărturisea el: „Am luat căţeluşa şi am condus-o la maşină. în timp ce conduceam spre cabinetul veterinarului, s-a târât până la mine pe scaun, şi-a pus capul pe piciorul

meu, frecându-şi botul de el. Mi-a fost extrem de dificil să o duc în cabinet. După ce veterinarul a adormit-o, m-am întors în parcare şi am stat în maşină câteva minute înainte să pot fi în stare să conduc şi să mă întorc la lucru."
Omul respectiv era coleg de muncă cu fratele său. Când a ajuns la birou, fratele 1-a întrebat unde a umblat, la care el a răspuns: „Ştii, astăzi a fost ziua cea mare. Am dus căţeluşa la veterinar pentru a fi adormită."
Fratele său a răspuns cu neîncredere: „Ai plătit un veterinar să-ţi adoarmă căţeluşa? Trebuia să o fi adus la mine. I-aş fi dat una în căpăţână şi aş fi rezolvat-o - fără probleme." Doi fraţi din aceeaşi părinţi care au crescut în condiţii similare, dar unul este blând, pe când celălalt e aprig.

Unii sunt blânzi, alţii aprigi

Pavel spune în Efeseni 4:32: „Fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Cristos." Pentru mulţi dintre noi,

aceasta nu este o poruncă uşor de urmat. Blândeţea pare a fi o reacţie naturală pentru unii oameni, în timp ce pentru alţii este dificilă şi nefamiliară. Poţi constata lucrul acesta în locuri publice precum aeroporturile şi centrele comerciale. In timp ce o femeie în vârstă se necăjeşte cu valize şi cu pachete, un şiroi de oameni în putere trece pe lângă ea ignorând-o. Unii o mai şi repezesc zicându-i: „Mişcă, mamaie!" în cele din urmă o persoană blândă se apropie şi îşi face timp să o ajute.
în pilda bunului samaritean, Isus indica faptul că a fi religios nu garantează a fi şi bun (Luca 10:30-37). Preotul şi levitul au trecut pe lângă călătorul rănit, de partea cealaltă a drumului pentru că nu au vrut să se implice. Dar un om nereligios, un samaritean, a oferit ajutor pentru că a avut o inimă bună.
Există multe motive pentru care unii oameni sunt blânzi, în timp ce alţii sunt aprigi. Pe de o parte, situaţia se poate explica prin lucrarea lui Dumnezeu. El ne face distincţi pe toţi. Pe de altă parte, situaţia se explică prin moştenirea de familie, prin temperamentul persoanei în cauză şi prin tipul experienţei pe care fiecare o are în viaţă. Atât bunătatea cât şi duritatea sunt trăsături importante de caracter; ambele sunt faţete necesare ale dragostei.
Dedic acest capitol clonelor lui Rambo - oameni care, asemenea mie, sunt, în mod natural, la capătul mai dur al şirului continuu. Doresc să vă arăt că o anumită înmuiere a caracterului trebuie să se producă în viaţă, că ai nevoie să înveţi a fi bun şi blând dacă vrei să ai un caracter asemenea lui Cristos. Următorul capitol, însă, este dedicat acelor creştini blânzi care au nevoie să înveţe despre dragostea aprigă - a spune adevărul chiar şi atunci când doare, făcând valuri în relaţii pentru a nu stagna, mustrându-i pe oameni înainte să-şi ruineze viaţa. Cel aprig trebuie să se deprindă cu blândeţea, iar cel blând trebuie să înveţe a fi aprig. Ambele sunt aspecte importante ale dragostei creştine.

Dilema tipului aprig

Dacă noi creştinii cu inima aspră suntem oneşti, trebuie să admitem că abordarea dură din partea noastră poate cauza distrugeri. Glumim cu oameni cu care nu ar trebui să glumim şi când îi rănim le spunem: „Doar am glumit!" Tindem să nu îi ascultăm pe alţi oameni foarte bine. De regulă, când alţii ne vorbesc, fie facem planuri fără nicio legătură, fie le răspundem mental la cele spuse. Ne mirăm de ce aşa de mulţi oameni sunt slabi şi timizi. Ne folosim de oameni şi ne descotorosim de ei fără nicio jenă odată ce au servit scopurilor noastre. Chiar dacă nu ne dăm seama, alţii ne atrag atenţia că ne purtăm de parcă am fi superiori. Ne place să avem dreptate, să concurăm,

dar mai ales să câştigăm. Dacă s-ar spune adevărului pe nume, în taină noi îi considerăm pe oamenii blânzi ca pe nişte fiinţe slabe emoţional sau inadaptate din punct de vedere psihologic. Pur şi simplu nu îi înţelegem.
Cu toate acestea, în momentele de reflecţie tăcută la care ajungem de două ori pe an, în cel mai fericit caz - de regulă, numai dacă am fost doborâţi de o criză financiară, de un accident, de o boală, de un divorţ sau de un alt fel de criză -, nu ne place ce găsim în sufletele noastre. Lucrul acesta este cu atât mai adevărat atunci când avem o relaţie de comuniune cu Isus Cristos. în perioadele mele de introspecţie rare, m-am întrebat: „Cum poate fi sufletul meu atât de dur? Doar am avut o întâlnire personală cu Isus Cristos. Dragostea Sa mi-a marcat sufletul şi m-a schimbat. Ştiu că Duhul Sfânt locuieşte în viaţa mea şi lucrează în mine dinlăuntru, transformându-mă într-un om tot mai iubitor. Ştiu că Dumnezeu m-a plasat într-o comunitate de fraţi şi de surori care cresc în încercarea lor de a deveni persoane mai iubitoare. Cu toate acestea, eu sunt tot insensibil şi rece. De ce mai am nevoie pentru a deveni un om blând? Ce trebuie să mai fac pentru a mă raporta la alţi oameni în acest fel?"

O viziune distorsionată

La scurt timp după ce am devenit creştin, mi-am dat seama că aveam mare nevoie de a mă înmuia. Aveam nevoie să devin bun, amabil şi blând faţă de alţii. într-o zi, pe când citeam Biblia, am ajuns la episodul din viaţa lui Isus când 1-a vindecat pe orb. De regulă când Isus vindeca pe oameni, El doar îi atingea sau le vorbea şi neputinţa lor era vindecată instantaneu. Totuşi, în istorisirea din Marcu 8:22-26, vindecarea avea două faze. întâi, Isus a atins ochii orbului şi 1-a întrebat: „Vezi ceva?"
Omul a răspuns: „Văd nişte oameni umblând, dar mi se par ca nişte copaci." Apoi Isus îl atinge a doua oară, pentru ca de data aceasta el să primească vederea completă. In sfârşit el putea să îi vadă pe oameni în mod clar, fără distorsiuni.
Pe atunci eu nu ştiam prea multe despre interpretarea biblică, dar eram convins că istorisirea mă privea şi pe mine. M-am înfruptat din cuvintele: „Văd nişte oameni umblând, dar mi se par ca nişte copaci." Mi-am zis: „Aceasta este şi problema mea. Nu îi văd prea clar pe oameni. Oamenii, atât cât mă pricep eu, sunt doar parte din peisaj. Pentru mine ei sunt la fel de importanţi ca decorul."
îmi amintesc spunându-mi: „Când privesc în jur şi văd alţi oameni nu gândesc astfel: «Uimitor, această persoană a fost creată ca un unicat de Dumnezeul cel Atotputernic. Ea poartă amprenta lui Dumnezeu. Este preaiubită de Dumnezeu. Isus şi-a vărsat sângele pentru ea. Duhul Sfânt caută zi şi noapte să o aducă în relaţie cu Tatăl. Ea contează înaintea lui Dumnezeu.» Eu nu gândesc astfel. Pentru mine, oamenii sunt ca nişte copaci." Când mi-am dat seama cât de departe era percepţia mea de cea a lui Isus, am ştiut că aveam nevoie de o nouă viziune. Aveam nevoie să învăţ să îi văd pe oameni aşa cum sunt.

Privind prin ochii lui Dumnezeu

Personal cunosc o mulţime de oameni aprigi. Ei tind să fie vitezomani. Sunt într-o continuă mişcare şi realizează tot timpul câte ceva. Au scopuri de atins, poliţe de onorat, afaceri de încheiat. Ceea ce fac ei li se pare a fi atât de important încât tind să îi privească pe ceilalţi oameni în funcţie de ei înşişi şi de propriile proiecte şi aspiraţii. Oamenii sunt fie mijloace necesare pentru atingerea scopurilor lor sau obstacole nenecesare în calea progresului. Pentru un om dur, un vitezoman, oamenii sunt fie unelte de folosit, fie necazuri de evitat.
Oamenii aprigi, prin urmare, tind să împartă lumea între câştigători şi perdanţi, între cei de categorie grea şi cei de categorie uşoară, între supravieţuitori şi dezaxaţi, între deştepţi şi fraieri. Le vine greu să recunoască faptul că, din moment ce nu au întâlnit

oameni normali, fiecare fiinţă umană care trăieşte, umblă şi respiră reprezintă o comoară inexprimabilă pentru Dumnezeu. Le vine greu să accepte că perdanţii şi dezaxaţii contează pentru Dumnezeu la fel de mult ca şi câştigătorii şi supravieţuitorii, că ruşii, cubanezii, libienii şi palestinienii sunt la fel de importanţi pentru Dumnezeu ca şi americanii, că Dumnezeu iubeşte pe puşcăriaşi, pe homosexuali şi pe oamenii fără locuinţă la fel de mult ca şi pe agenţii de bursă, pe dentişti şi pe seminarişti. Toate fiinţele umane sunt creaţiile lui Dumnezeu şi toate sunt invitate la cruce pentru a primi iertarea. întrucât Dumnezeu i-a invitat pe toţi în familia Sa prin Cristos, fiecare persoană pe care o întâlnim este un potenţial frate sau o potenţială soră. Când înţelegem acest adevăr şi începem să îi vedem pe oameni din perspectiva lui Dumnezeu, începem să ne înmuiem şi să îi tratăm pe oameni cu bunătate.

Oameni aprigi, ascultaţi aici! Data viitoare când veţi fi obraznici cu cineva doar pentru că este ospătar sau un simplu măcelar, brutar, sau confecţioner de lumânări -

opriţi-vă! înaintea lui Dumnezeu nu există excepţii. Or fi având slujbe modeste aceşti oameni, dar fiecare este extraordinar înaintea lui Dumnezeu. Fiecare dintre ei contează. Angajatorilor, dacă trebuie să anunţaţi pe un angajat că va fi concediat, nu doar îl „puneţi pe liber" şi atât. Amintiţi-vă că şi acea persoană contează pentru Dumnezeu. Dacă eşti necăsătorit, nu considera că este suficient să întrerupi relaţia cu persoana cu care obişnuiai să te întâlneşti; nu e destul „să-i dai papucii". Aminteşte-ţi că şi acea persoană contează înaintea lui Dumnezeu. Şoferilor, data viitoare când cineva vă arată pumnul în trafic, nu îi răspundeţi la fel. Amintiţi-vă că şi cei încăpăţânaţi contează înaintea lui Dumnezeu. Comorile lui Dumnezeu ar trebui tratate cu bunătate.

Simţind cu inima lui Dumnezeu

Prin urmare, pentru a învăţa bunătatea, oamenii aprigi ca noi trebuie să înceapă prin a vedea cu ochii lui Dumnezeu. Apoi, trebuie să ne obligăm a umbla în papucii celuilalt. Oamenii blânzi au o tendinţă naturală de a-i înţelege pe alţii, de a simţi ceea ce simt ceilalţi. Oamenii aprigi, în schimb, pot privi la oamenii cu necazuri, sfârşiţi sau dezamăgiţi şi să spună: „Se pare că au probleme." Le vine mai uşor să analizeze problema altora decât să simtă cu ei.

Cu câţiva ani în urmă, Lynne şi cu mine am mers să vizionăm *Alegerea Sofiei,* o dramă psihologică destul de grea, una dintre părţi având loc în contextul unui lagăr de exterminare din al Doilea Război Mondial. Eram într-o continuă veselie în acea seară. Mă simţeam ca un adolescent la întâlnire cu cea mai frumoasă fată din şcoală. Am cumpărat floricele de porumb, mi-am pus braţul în jurul soţiei mele şi m-am lăsat pe spate pentru a mă desfăta la film.

Cam pe la jumătate şi mai bine, filmul s-a intensificat. Ţinându-i pe cei doi copii ai săi în braţe, Sophie trebuia să decidă pe care dintre cei doi să îl încredinţeze nazistului

pentru a fi incinerat. „Este o dramă extrem de dură", îmi ziceam. „Devine cam lung. Oare mai este deschis la bar?" Când m-am întors spre Lynne am constatat că ea ofta. Am hotărât că voi cumpăra floricele de porumb altădată, iar ea a plâns tot restul filmului.

Pe când ne întorceam spre maşină, mi-am dat seama că nu era momentul potrivit pentru poante. De aceea am călătorit spre casă în linişte şi ne-am culcat fără să ne adresăm un cuvânt. Nu mă dumiream care era problema cu ea până după o zi şi jumătate când ea s-a simţit în stare să discute despre aceasta. „Vreau să-ţi spun de ce am fost atât de întristată", mi-a spus. „Mă imaginam avându-1 pe Todd într-o mână şi pe Shauna în cealaltă şi doar 30 de secunde pentru a mă decide care dintre ei să

trăiască şi care să moară. Cum aş putea lua o asemenea decizie?" Lynne nu numai că intrase în papucii lui Sophie; ea îşi luase şi ciorapii ei şi se îmbrăcase cu rochia şi cu boneta ei. Pentru o vreme devenise însăşi Sophie.

Nu tot aşa s-a întâmplat cu mine. Eu am stat tot timpul departe de pielea personajelor şi am urmărit desfăşurarea dramei. De fapt, nu am înţeles chiar imediat motivul pentru care soţia mea a fost atât de puternic afectată de film. Empatia nu este ceva prea natural pentru noi oamenii aprigi. Trebuie să încetinim puţin şi să facem un efort considerabil pentru a ne pune în papucii altcuiva. Trebuie să ne întrebăm cum ne-am simţi să fim în situaţia lor.

Cum ne-am simţi dacă am avea un handicap, dacă nu am putea sta în picioare, umbla, îmbrăca singuri, conduce sau nici măcar găsi un loc în biserică dat fiind că e prea strâmt pentru un cărucior cu rotile?

Cum ne-am simţi să fim şomeri, să avem datorii la bancă sau rate pe care nu le putem plăti şi să avem copii cărora nu le putem oferi cele necesare?

Cum ne-am simţi dacă am fi negri într-o comunitate de albi care nu este, în mod deosebit, sensibilă faţă de minorităţi?

Cum ne-am simţi să fim divorţaţi, văduvi sau să fi pierdut un partener de viaţă sau un copil?

Cum ne-am simţi să avem cancer, scleroză multiplă, boala Alzheimer sau SIDA?

Când ne facem timp să simţim cu alţii, să umblăm o bucată de drum în papucii celuilalt, încep să apară crăpături în betonul care ne-a fortuit inima.

Tratându-i pe oameni aşa cum ne-a tratat Cristos pe noi

Desigur, bunătatea trebuie să depăşească sentimentele. Este vital să începem să îi vedem pe oameni ca pe comorile lui Dumnezeu. Este important să învăţăm să simţim cu ei. Dar cum trebuie să ne exprimăm aceste sentimente? Trebuie să smiorcăi după toţii oamenii? Să trebuiască să renunţ la afacerea mea pentru ei? Să îmi vând casa şi să mă alătur organizaţiei Peace Corps*? Ce ar trebui să facă un creştin blând?

Scriptura spune, pe scurt, că trebuie să îi tratăm pe oameni aşa cum ne-a tratat Isus Cristos pe noi. Când te rogi, Domnul ascultă cu atenţie cuvintele pe care le spui. De ce să nu îi tratezi pe partenerul şi pe copiii tăi, pe prietenii şi pe colegii tăi în acelaşi fel? Opreşte-te puţin, stinge televizorul, închide orice îţi distrage atenţia şi spune: „Voi asculta, deoarece doresc într-adevăr să ascult ce vrei să-mi spui." Când tu greşeşti, Isus te ridică, te iartă şi te tratează cu dragoste şi cu respect. De ce să nu faci la fel cu oamenii lângă care trăieşti, munceşti şi cu care te închini? Când te simţi singur şi nesigur, Duhul Sfânt stă alături de tine, te mângâie şi te asigură de dragostea lui Dumnezeu. De ce să nu oferim confort şi sprijin oamenilor pe care îi iubim când ei traversează prin momente dificile?

*O organizaţie independentă care promovează pacea şi prietenia în lume.

Niciun credincios nu trebuie să ajungă să se îndoiască de afecţiunea lui Dumnezeu pentru el. Deschide Biblia şi vei găsi dovezi pe fiecare pagină. „Ai preţ în ochii Mei (...) eşti preţuit şi te iubesc" (Isaia 43:4). „V-am numii prieteni" (Ioan 15:15). „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" (Matei 28:20). „Cum se îndură un tată de copiii săi, aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El" (Psalmi 103:13). Dacă Dumnezeu nu doreşte să îşi vadă copiii îndoindu-se de dragostea Lui, de ce să nu ne exprimăm afecţiunea în mod regulat astfel încât familia ta, prietenii tăi şi colegii tăi să ştie ce sentimente nutreşti faţă de ei?

Ce se va întâmpla când noi, cei aprigi, începem să îi vedem pe oameni aşa cum îi vede Dumnezeu, să ne punem în papucii lor şi să îi tratăm aşa cum ne tratează Cristos pe

noi? Rezultatele vor fi incredibile. După şocul iniţial, partenerii şi copiii noştri vor deveni sălbatici de bucurie. Colegii noştri vor clătina din cap zicând: „S-a schimbat toată atmosfera aici - ce s-o fi petrecut cu Harry cel dur?" Prieteniile noastre de suprafaţă se vor adânci în relaţii de caldă frăţietate. Bisericile noastre vor deveni mai eficiente când oamenii vor descoperi că pot găsi dragoste acolo unde Cristos este venerat.

Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru cei blânzi. Fără ei lumea ar fi atât de sterilă şi nesatisfăcătoare. De asemenea, mulţumiri fie aduse Lui că putem cu toţii spori în blândeţe - chiar şi aceia dintre noi care suntem în mod natural aprigi.

Dragostea aprigă:

Insistând asupra adevărului din relaţii

«1 rOStit următoarele cuvinte aspre?

„Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici!"

„Povăţuitori orbi care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila!"

„Voi curăţiţi partea de afară a paharului şi a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire şi de necumpătare."

„Voi sunteţi ca mormintele văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţie."

„Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?"

Probabil că deja aţi recunoscut cuvintele lui Isus, blândul Păstor, Mântuitorul cel bun, smerit şi umil (Matei 23:13-33). Cum a putut să vorbească atât de dur despre oamenii pe care pretindea că îi iubeşte? De ce spunea aceste cuvinte aspre?

Cine eşti când nu te vede nimeni

Isus a spus aceste cuvinte pentru că era adevărat. Cuvintele Sale erau deranjante, greu de primit, greu de înghiţit - dar adevărate. Adesea adevărul trebuie spus de-a dreptul, fără a lăsa loc de confuzii şi de interpretări greşite, pentru a evita pagubele mai mari pe care le poate aduce trăirea după minciună. Isus avea o preocupare copleşitoare pentru oamenii cărora li Se adresa. El i-a iubit şi dorea ca ei să realizeze adevărul despre vieţile lor ruinate şi despre veşnicia lor pusă în pericol. Isus demonstra că are o *dragoste aprigă* - un tip de dragoste care, de regulă, e dureroasă, dar foarte viguroasă.

Am avut şi eu parte de cuvinte aspre de-a lungul anilor:

„Billy, treci în camera ta cu capul plecat. în seara aceasta nu primeşti mâncare la cină. Greşeala este un lucru, dar minciuna este cu totul altceva."

„Data viitoare când vorbeşti aşa cu mama ta vei ieşi pe uşă în căutare de locuinţă."

„Ştii că te iubesc, dar nu voi duce la capăt cununia asta. Nu eşti suficient de matur."

„Tu numeşti asta căsnicie? Eu o numesc o glumă şi nu am de gând să te las să continui a mă trata ca pe ziarul de ieri!"

„De ce am senzaţia că nu pot fi în dezacord cu tine? Ai cumva întotdeauna dreptate?"

Aş putea continua mult în felul acesta. Vine o vreme când adevărul trebuie spus şi trebuie spus direct. Din fericire pentru mine, au fost unii care m-au iubit suficient de mult ca să îmi permită să mai continui cu purtarea mea rebelă, înşelătoare sau arogantă. Aşa că şi-au suflecat mânecile, m-au luat deoparte şi m-au confruntat cu unele lucruri mai puţin plăcute despre mine însumi care îmi distrugeau caracterul şi îmi subminau relaţiile. Aceasta este ceea ce înţeleg eu prin dragoste aspră - şi îi iubesc pe oamenii aceia pentru că au avut curajul să o folosească în ce mă priveşte pe mine.

 Oamenii blânzi şi dragostea aprigă

Dragostea blândă este foarte necesară în această lume împietrită în care trăim. Avem nevoie de compasiune, de sensibilitate, de afirmare şi de încurajare. Dar în lipsa perechii sale, dragostea aprigă, dragostea blândă poate rapid degenera într-un sentimentalism smiorcăit care pavează drumul spre decepţie şi, în cele din urmă, spre dezintegrarea relaţiilor.

Pentru oamenii blânzi, dragostea aprigă pare neobişnuită, înfricoşătoare, poate chiar necreştină. Ea le vine ca o mănuşă celor care sunt mai aprigi din fire. Când observăm o problemă în viaţa cuiva drag nu ne sfiim să ne punem pe treabă. Ne vine uşor a spune: „Aici avem nevoie de o intervenţie chirurgicală. Să-1 punem pe acest tip la pământ şi, cu un bisturiu sau cu cuţit bont, nu contează care, să penetrăm nivelul de suprafaţă al scuzelor şi să ajungem la inima problemei. Dacă operaţia va produce sângerare, nu-i nimic atâta timp cât problemele sunt rezolvate. îl vom coase la sfârşit. Dacă supravieţuieşte intervenţiei, ne va mulţumi mai târziu."

Oamenilor blânzi care au citit acest ultim paragraf li s-a întors stomacul pe dos. Ei gândesc acum: „Intervenţie chirurgicală? Bisturiu? Sânge? Nu-mi doresc ca aşa ceva să i se întâmple cuiva, cu atât mai puţin să fac eu însumi aşa ceva cuiva. Tot ce-mi doresc este pace şi armonie. Poate, cu mai multe îmbrăţişări, problemele se vor rezolva de la sine şi va dispărea durerea." Acestor oameni blânzi Dumnezeu le va spune: „Iţi înţeleg inima blândă - Eu însumi te-am creat aşa. Totuşi, dacă vrei să înveţi ce este dragostea cu adevărat, va trebui să înveţi şi despre dragostea aprigă."

Cine are nevoie de dragostea aprigă?

Unul dintre colegii mei este un îndârjit membru în clubul celor blajini. El susţine că nu a ştiut nimic despre dragostea

aprigă până recent când unii dintre fraţii săi de credinţă au demonstrat o astfel de dragoste faţă de el în numeroase domenii sensibile ale vieţii sale. Cu câteva luni în urmă, auzind că pregătesc un mesaj despre dragostea aprigă, mi-a scris o notă: „Spune-le oamenilor blajini că dacă fraţii mei nu ar fi arătat dragostea aprigă faţă de mine, nu aş fi avut o relaţie tot mai bună cu soţia mea, o slujire eficientă, o umblare disciplinată cu Cristos, o ură dreaptă faţă de păcat, respect pentru oamenii pe care îi conduc, datoriile plătite şi bani în bancă. Datorită dragostei aprige, am toate aceste lucruri. Fiecare are nevoie de lecţii despre dragostea aprigă."

încotro privesc văd oameni care au nevoie de dragostea aprigă - oameni scumpi de care îi pasă lui Dumnezeu, dar care aleargă în cercuri, ameţiţi de înşelăciune. Văd cupluri căsătorite pe muchia unui necaz serios, tineri care îşi împing norocul la extreme, tot felul de oameni care rătăcesc fără ţintă în pustiurile căutării de plăceri distructive. Prea mulţi dintre noi care văd astfel de oameni distrugându-se singuri, doar îşi rod unghiile, îşi frâng mâinile şi îşi ţin gura pentru că nu înţeleg dragostea aprigă.

Cineva, însă, trebuie să se apropie de aceşti oameni şi să le spună că se află într-un carusel care nu îi duce nicăieri. Cineva trebuie să îi scuture şi să le spună: „Dumnezeu are o cale mai bună pentru tine. Sari din carusel şi caută la El călăuzirea." Cineva trebuie să le spună: „Te iubesc prea mult pentru a privi doar cum îţi ruinezi viaţa, căsnicia şi sufletul. Şezi şi ascultă-mă puţin, deoarece vreau să-ţi spun câteva lucruri mai grave. Nu-mi place, dar trebuie să fac aşa pentru că aceste lucruri sunt adevărate şi pentru că îmi pasă de tine prea mult ca să stau nepăsător când te văd făcându-ţi rău singur."

Pentru a înţelege dragostea aprigă şi pentru a o exprima cu eficienţă, o persoană trebuie să împărtăşească două convingeri fundamentale. întâi, trebuie să creadă că

rostirea adevărului este mai importantă decât păstrarea păcii cu orice preţ. Apoi, trebuie să realizeze că *bunăstarea celeilalte*

persoane este mai importantă decât nivelul confortului curent din relaţia dintre cele două persoane.

Rostirea adevărului sau păstrarea păcii

Persoanele blajine vor merge oricât de departe vor putea ca să evite orice fel de tulburare, nelinişte sau dezechilibru în relaţie. Dacă există o mică tensiune în căsnicie şi unul dintre parteneri îl întreabă pe celălalt: „Ce s-a întâmplat?", cel blând răspunde: „S-a întâmplat ceva, dar nu vreau să mă dau în spectacol." Alegând pacea în defavoarea rostirii adevărului, aceşti oameni cred că sunt nobili, deşi în realitate au făcut o alegere proastă. Indiferent ce a cauzat-o, tensiunea va reveni. Pacea va deveni din ce în ce mai greu de menţinut. Un duh de nemulţumire va începe să curgă prin vinele celui împăciuitor, conducând întâi la mânie, apoi la amărăciune şi într-un final la ură. Relaţiile pot muri, deşi totul poate părea paşnic la suprafaţă!

Pacea cu orice preţ este o formă de autoînşelare care vine direct din iad. Când ştii că trebuie să spui adevărul, cel rău îţi şopteşte la ureche: „Nu fă asta. Oricum nu te va asculta. Ţi-o va arunca în faţă. Va cauza prea multă durere. Doar va agrava situaţia. Nu merită." Dacă vei crede acele minciuni, există o mare probabilitate ca, mai devreme sau mai târziu, să îţi sufoci relaţia respectivă.

Domnul a dat o poruncă în Efeseni 4:25 care îi face pe cei blânzi să tremure până la oase: „De aceea, lăsaţi-vă de minciună; fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădularele unii altora." întâi trebuie să ne oprim din a mai spune minciuni. Apoi avem nevoie de curaj pentru a rosti adevărul - „în dragoste", spune Pavel în versetul 15. Este nevoie de curaj pentru a spune adevărul atunci când ştim că făcând astfel vom stârni valuri şi vom clătina barca. Totuşi, orice altă abordare decât rostirea adevărului, va submina, în timp, integritatea relaţiilor noastre. O relaţie construită pe păstrarea păcii cu orice preţ nu e durabilă. Dragostea aprigă

alege să rostească adevărul şi se încrede în Dumnezeu în ce priveşte consecinţele.

Pacea contrafăcută

In primii ani ai căsniciei noastre, atât Lynne cât şi eu am preferat păstrarea păcii în defavoarea rostirii adevărului, începusem o biserică şi aveam un munte de responsabilităţi - fără fonduri, fără oameni, fără clădiri şi cu un dezacord uriaş între cei care se implicau în proiect. Lynne avea propriile ei necazuri acasă. Era însărcinată, găzduiam două persoane pe atunci care îi luau o mare parte din timp şi mai dădea şi lecţii de flaut pentru a ne rotunji veniturile. Cu haosul de acasă şi cu cel de la serviciu, aveam o înţelegere comună ca atunci când eram împreună să nu facem şi mai multe valuri. Cu toate acestea, în interiorul nostru frustrările erau în continuă acumulare. Dumnezeu a început să lucreze la inima lui Lynne. Nu după mult timp, soţia mea cea blândă a început să mă întâmpine la uşă pentru a-mi zice: „Ştezi, trebuie să-ţi spun ceva. Nu am fost sinceră cu tine. M-am săturat să fiu tot a zecea pe lista priorităţilor tale. Nu îmi arăţi suficientă afecţiune. Nu-mi place direcţia în care merge căsnicia noastră şi vreau să lupt pentru asta."

Atunci nu am răspuns cu entuziasm. Nu am zis nimic de felul: „Mă bucur să aud ce ai pe suflet. îmi voi schimba programul şi voi începe să mă gândesc şi la nevoile tale." în schimb am ţipat: „Cu toate problemele pe care le am cu deschiderea acestei biserici, tu vii şi-mi pui povara asta pe umeri! Ce vrei, în fond şi la urma urmei? Vrei să-mi iei viaţa?"

în ciuda reacţiei mele, Lynne nu s-a dezarmat. Ea ştia că era nevoie de muncă pentru căsnicia noastră şi era decisă să lupte până când voi vedea şi eu desluşit. De-a lungul

anilor Dumnezeu a folosit dragostea aprigă a lui Lynne până am fost dispus să recunosc adevărul despre mine însumi şi I-am permis Lui să întreprindă multe intervenţii chirurgicale asupra mea.

Cu acel prilej, odată ce am început să dau ascultare lui Lynne şi să îmi rezolv problemele, am început să văd şi eu în ea lucruri pe care nu le mai puteam tolera. Odată ce am învăţat valoarea rostirii adevărului, am decis să mă deschid şi eu. „Iubito", i-am spus, „văd o doză de egoism în viaţa ta care mă deranjează."
Dulcea, blajina Lynne nu mi-a răspuns imediat: „Mulţumesc pentru că-mi spui frământările tale". în schimb, ea s-a îndepărtat suspinând: „Nu pot să cred că spui aşa ceva" şi trânti uşa de la dormitor. Nu m-am dezarmat şi am avut câteva luni de zile mai aprige. în cele din urmă ea a făcut câteva schimbări, la fel cum şi eu a trebuit să fac câteva, iar căsnicia noastră a redevenit paşnică. De data aceasta era diferită. Aceasta nu era o pace contrafăcută bazată pe evitarea problemelor reale. Aceasta era pacea Domnului - bazată pe adevăr, era reală şi de durată.

Binele sau confortul

Prin urmare, pentru a iubi aşa cum iubeşte Isus, trebuie să pui rostirea adevărului înaintea păstrării păcii. Tot astfel trebuie să pui binele celuilalt înaintea nivelului actual de confort al relaţiei voastre.
Imaginaţi-vă o mamă care îşi urmăreşte prin geamul sufrageriei băieţelul de trei ani care se joacă cu tricicleta în faţa garajului. Inima îi este copleşită de dragoste, se duce la bucătărie, îi toarnă un pahar cu limonada şi i-1 duce afară. După ce băieţelul bea limonada, mama îl apucă, îl strânge în braţe şi îi spune cât de mult îl iubeşte. Micuţul se simte minunat. Dar, în timp ce mama se întoarce cu paharul în bucătărie, el se urcă din nou pe tricicleta sa şi se duce direct în mijlocul drumului, acolo unde i se spusese că nu are voie să iasă. Mama priveşte din nou pe geamul sufrageriei numai casăconstatecăo maşină tocmai a frânat cu zgomot, după care 1-a evitat cu grijă pe iubitul ei fiu. Zboară pe uşă, se grăbeşte spre mijlocul drumului şi îl ia pe băiat cu tricicletă cu tot. Imediat ce ajung în siguranţă în curtea lor, mama începe să ţipe la el şi să îi dea pălmuţe la fund.

Copilul se întreabă ce e cu mama lui. O suspectează de schizofrenie, dar nu vrea să zică nimic. Oricum, nu reacţia lui contează aici - este viaţa lui în joc. Comportamentul mamei spune ceva de felul: „Acele cinci minute fericite cu limonada şi îmbrăţişarea sunt o amintire îndepărtată acum, deoarece aici avem o situaţie de viaţă şi de moarte. Binele tău este mult mai important decât dulcegăriile."
Una dintre cele mai bune definiţii pe care le cunosc pentru dragostea aprigă este *acţiune pentru binele celui iubit.* Avem nevoie de mai mulţi oameni care îi iubesc pe ceilalţi cu un asemenea interes încât să îşi rişte nivelul actual de confort al relaţiei lor şi să spună orice trebuie spus pentru a proteja binele celuilalt.
„Te iubesc atât de mult încât nu pot sta în tăcere în timp ce tu te sinucizi."
„Te iubesc atât de mult încât nu voi pretinde că sunt fericit când tu îţi ruinezi trupul mâncând cum nu trebuie, neexersând, bând prea mult sau fumând."
„Te iubesc prea mult ca să nu te avertizez că nu vei găsi ceea ce cauţi în spatele gratiilor."
„Te iubesc atât de mult că va trebui să îţi spun că nu mai poţi rămâne în această funcţie în firma mea. Se pare că slujba aceasta te distruge ca persoană şi eu nu pot îngădui lucrul acesta."
Odată am vizitat pe un bun prieten când viaţa lui o luase într-o direcţie rea. L-am dus la un restaurant şi i-am zis: „Nu încerc să-ţi conduc eu viaţa, dar sunt preocupat de

direcţia în care o ia." A fost atât de nervos încât aproape a ajuns să sară peste masă să mă ciomăgească. Curajos cum eram, l-am privit în ochi şi i-am zis: „Iartă-mă, nu voi mai pomeni niciodată de asta!" Aşa am şi făcut, iar el şi-a distrus viaţa. Câteodată îl mai văd pe acest prieten al meu şi i-am spus de multe ori: „Ţi-am greşit. Ar fi trebuit să stau de capul tău. Ar fi trebuit să sari peste masă şi să mă ciomăgeşti, dacă asta te făcea să te simţi mai bine, dar ar fi trebuit să-ţi repet că sunt preocupat de viitorul tău." Poate că Dumnezeu m-ar fi putut folosi dacă aş fi fost doar cu ceva mai insistent.

Ori de câte ori faci ceva pentru binele celuilalt îţi asumi un mare risc. Nivelul confortului din relaţia voastră poate scădea dramatic. în timp, totuşi rezultatul rostirii adevărului - mai ales când relaţia este matură şi sănătoasă - este de regulă pozitiv. Obstacolul din relaţia voastră devine un material de construit, iar voi doi ajungeţi la noi înţelegeri, luaţi noi decizii şi stabiliţi o încredere mai profundă. Totuşi cu toţii ştim că este mai uşor să scriem şi să vorbim despre dragostea aprigă decât să stăm realmente şi să avem o discuţie de la inimă la inimă cu cineva. A confrunta pe cineva poate fi înspăimântător.

Fereşte-te de camera cu banane

Tatăl meu avea în proprietate o companie de mărfuri în Kalamazoo, Michigan. Statul de funcţii al companiei era foarte mare şi cuprindea docheri aprigi, şoferi beţivi, vânzători delicaţi şi manageri eficienţi. După cum era de aşteptat la un asemenea amestec de tipologii umane, am avut partea noastră de conflicte relaţionale.

Nu ştiu cum a început totul, dar am observat, chiar şi copil fiind, că, ori de câte ori era o problemă între doi angajaţi care necesita rezolvare, se retrăgeau în camera cu banane. Uneori tatăl meu sau un altul dintre proprietari îi spunea unuia dintre angajaţi: „Ne vedem în camera cu banane." Uneori un maistru lua de guler pe câte un docher şi îl ducea în camera cu banane.

Camera cu banane era o încăpere cu temperatură reglabilă care conţinea până la opt sute de cutii de banane. Era complet sigilată şi avea o uşă groasă de zece centimetri astfel încât nu se putea auzi de afară ce se petrecea înăuntru. Probabil de aceea, când cineva era convocat în camera cu banane, toţi tremurau zicând: „O nu, nu în camera cu banane!" Nimeni nu a murit în camera cu banane vreodată, ci, de multe ori după o discuţie în interior, cei care ieşeau de acolo veneau cu zâmbetul pe buze şi cu braţele pe umerii celuilalt. Cu toate acestea, oamenii se temeau

de camera cu banane. Erau îngroziţi de o întrevedere faţă în faţă, de o discuţie de la inimă la inimă care însoţea întotdeauna plimbările într-acolo.

Cei mai mulţi dintre noi preferăm să evităm confruntările. Avem o puternică aversiune faţă de vehiculul pe care Dumnezeu 1-a rânduit pentru restaurarea păcii adevărate între oameni! în Matei 18:15, Isus a spus: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te şi mustră-1 între tine şi el singur. Dacă te ascultă, ai câştigat pe fratele tău." Nu îţi ascunde sentimentele într-un cufăr. Nu îţi interioriza frustrarea. în schimb, fii tenace. Planifică o discuţie de la inimă la inimă şi încearcă să rezolvi diferendele.

Pregăteşte-te să fii aprig

înainte de pregăti o întâlnire pentru a fi aprig cu cineva, este important să te pregăteşti. In primul rând, *clarifică problema.* Ce anume cauzează tensiunea din relaţia voastră? Este cu adevărat un munte sau doar o movilită? Este o problemă de durată sau temporară? Este dificultatea de evitat sau de neevitat? Ia-ţi un creion şi o bucată de hârtie şi scrie care crezi că este cauza conflictului pe care îl simţi în această relaţie.

în al doilea rând, *curăţă-ţi duhul.* Isus a spus în Matei 7:3-5: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poţi spune fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», şi când colo tu ai o bârnă într-al tău? Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, şi apoi vei vedea desluşit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău." Cu alte cuvinte, dacă simţi că trebuie să fii critic, nervos sau acuzator - dacă te stăpâneşti cu greu şi îţi vine a face prăpăd - fii atent. O discuţie de la inimă la inimă desfăşurată cu această atitudine nu va restaura pacea. înainte de a-ţi chema prietenul, capitulează cu duhul tău înaintea lui Dumnezeu. Spune: „Dumnezeule, încă nu sunt pregătit. Sunt prea tensionat. Trebuie să mă calmez şi să privesc lucrurile în context. Am nevoie de Duhul Tău ca să nu ajung să rănesc pe cineva."

în al treilea rând, *alege cu grija timpul şi locul pentru întâlnire.* De exemplu soţia unui bărbat pasionat de fotbal nu va planifica acest dialog în pauza meciului din finală. Tot la fel, un soţ nu se poate aştepta ca soţia lui să asculte cu atenţie în timp ce pregăteşte cina, bebeluşul plânge, iar ceilalţi doi copii mai mari se luptă pe viaţă şi pe moarte în camera alăturată. Planifică o întâlnire când amândoi sunteţi proaspeţi din punct de vedere fizic, când nu sunteţi grăbiţi şi într-un loc unde puteţi avea intimitate.

în al patrulea rând, *rugaţi-vă.* Dumnezeu face lucruri uimitoare când îi cerem.

A fi aprig nu înseamnă a fi insensibil

Când te pregăteşti în mod adecvat pentru o confruntare, deja ai câştigat pe jumătate bătălia. Vei câştiga cealaltă jumătate când vei conduce discuţia de la inimă la inimă cu sensibilitate. Aici îţi ofer trei paşi care te vor ajută să îţi prezinţi preocuparea în mod clar. Ei nu îţi pot garanta mulţumiri călduroase şi îmbrăţişări, dar îţi pot da cea mai bună oportunitate de a fi ascultat şi respectat.

în primul rând, *începe cu o sinceră afirmare a angajamentului pentru relaţia respectivă.* Dacă te adresezi partenerului de căsnicie, afirmă faptul că, dintre toate relaţiile din lume, căsnicia este cea mai importantă pentru tine şi că vrei să o îmbunătăţeşti. Dacă vorbeşti cu un prieten sau cu o prietenă, spune-i cât de mult apreciezi prietenia lui sau a ei. Dacă eşti într-o situaţie de serviciu, spune-i supervizorului tău că eşti mulţumit să lucrezi pentru el / ea, iar angajatului tău spune-i că eşti fericit că se află în echipa ta. în toate cazurile, asigură persoana cu care vorbeşti că nu vei emite ultimatumuri - doar încerci să rezolvi problema.

în al doilea rând, *oferă o foarte atentă şi neacuzatoare explicaţie a problemei aşa cum o vezi.* Evită a spune „tu întotdeauna faci aşa" sau „tu niciodată nu faci". Când spui: „Niciodată nu eşti acasă, Frank", el ţi-ar putea răspunde:

„Greşeşti. Am fost acasă acum doi ani pe 4 februarie. Ai exagerat cu totul." Dacă spui, însă: „Sunt atât de singură, Frank. Mă simt neglijată. Mă simt frustrată şi încurcată", va fi posibil ca el să te asculte. Tu poţi fi înnebunită de anumite sentimente, dar lui îi va fi greu să nege că tu le ai. Enunţă problema cu cât de multă grijă poţi, folosind afirmaţii de tipul „simt" ori de câte ori este posibil.

în al treilea rând, *invită la dialog.* După ce ţi-ai revărsat inima asupra problemei, întreabă: „Sunt pe arătură? Am înţeles bine situaţia? Am pierdut ceva? Sunt mai sensibil decât trebuie?" Ca pastor, sunt contestat şi confruntat adesea. Când simt la contestatar o invitaţie deschisă pentru a discuta o chestiune, ceva se poate rezolva. Dacă cineva încheie o acuzaţie prin cuvintele: „Asta-i tot - îţi permit să suni pe cineva înainte de a te condamna la moarte înainte de vreme", am tendinţa de a intra în defensivă. Este dificil să te împaci cu o persoană care are o asemenea atitudine.

Rezultatele dragostei aprige

Cunoscând valoarea dragostei aprige, ai pregătit cu grijă a confruntare de la inimă la inimă şi ai condus-o cu înţelepciune şi cu înfrânare. La ce rezultat posibil te poţi aştepta?
îmi doresc să te pot încredinţa că persoana pe care o iubeşti îţi va zice: „Mulţumesc foarte mult pentru că mi-ai atras atenţia asupra acestui fapt." Puţin probabil. Poţi primi o uşă în nas, o scrisoare de concediere sau un duş rece de cuvinte mânioase. Poţi sfârşi într-o mare încurcătură. Dacă relaţia ta este construită pe înşelăciune, deja eşti în mare încurcătură. Asumă-ţi riscul, fă ceva valuri şi vezi ce face Dumnezeu.
Cel mai probabil, persoana respectivă va lua în serios cuvintele tale şi relaţia ta se va afla din nou pe uscat. Este dificil să te împotriveşti cuiva care este umil şi vulnerabil. Oricum, aceasta nu se va întâmpla imediat. Uneori este nevoie de câteva confruntări înainte ca procesul să fie

complet şi uneori relaţia se strică înainte ca să se repare. Unii scuză continuarea ostilităţilor spunând: „Am încercat să o peticesc o dată, şi cealaltă persoană nu a vrut să asculte." Totuşi, dacă relaţia voastră s-a dezintegrat pe parcursul a luni sau ani de zile, reconcilierea poate necesita mai multe încercări. Este nerealist să aşteptăm să reparăm într-o oră ceea ce am stricat în zece ani.
Din nefericire, în ciuda celor mai bune eforturi ale noastre, uneori persoana confruntată refuză să asculte şi relaţia noastră pare a se degrada şi mai mult. în acel caz ai nevoie de mediere. Faceţi apel la cineva în care amândoi aveţi încredere şi pe care îl respectaţi şi îngăduiţi-i să vă ajute. Biserica te poate ajuta să găseşti un mediator adecvat- pastorul, probabil, sau membri ai bisericii care s-au dedicat acestei responsabilităţi, poate chiar liderul unui grup mic sau un prezbiter. Poate că doreşti să discuţi problemele tale cu un consilier profesionist. Recomand această variantă mai ales atunci când este implicat consumul de alcool şi de droguri. Medierea poate aduce rezultate mai bune decât poţi obţine tu pe cont propriu.
Trebuie să contemplăm şi posibilitatea ca, uneori, dragostea aprigă să aducă diviziune permanentă. Pavel spune: „Dacă este cu putinţă, întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii" (Rom. 12:18). Uneori aceasta nu e posibil. Pentru diverse motive, uneori, cei doi se despart şi merg pe căi diferite. Când relaţiile se frâng, inima lui Dumnezeu se frânge. Uneori, viaţa într-o lume păcătoasă presupune şi despărţirea; când se întâmplă, ne mărturisim păcatul, ne reculegem şi, prin harul lui Dumnezeu şi cu ajutorul prietenilor noştri, mergem mai departe.
Cu toate acestea, prea mulţi dintre noi renunţă fără nicio luptă chiar de când relaţiile încep să se dezintegreze. Ne ciorovăim şi ne zgâriem şi mergem şi la tribunal pentru a ne proteja proprietatea, dar când relaţiile mor ne mulţumim doar să lăcrimăm puţin. Aceasta este o gândire retrogradă. Relaţiile sunt un lucru pentru care merită să luptăm. Dragostea trebuie să fie suficient de aprigă pentru a rezista asaltului.

Dragostea lui Isus pentru noi este cea mai gingaşă dragoste pe care o vom cunoaşte vreodată. El a murit să ne vindece păcatul şi să ne ofere viaţa veşnică. El ne călăuzeşte, ne protejează, ne mângâie şi ne hrăneşte prin Cuvântul Său. Dragostea lui Isus este, însă, şi cea mai aprigă dragoste pe care o vom întâlni vreodată. El ne cunoaşte inimile şi nu ezită să ne spună când descoperă păcat acolo. El insistă asupra adevărului indiferent cât de dureroasă este chestiunea. El ne iubeşte prea de mult ca să ne lase să continuăm nestingheriţi drumul spre autodistrugere.
Dragostea reală este întotdeauna şi blândă, şi aprigă. Fie ca Dumnezeu să ne ofere sensibilitatea de a cunoaşte când să arătăm dragostea necesară în fiecare situaţie şi curajul de a face tot ceea ce cere dragostea de la noi.

8
Dragostea sacrificatoare:
Dăruind fără a te epuiza

S-clU SpUS o mulţime de lucruri ciudate despre dragoste. Este un lucru extrem de strălucitor, o floare, o roză, un sentiment plutitor de bunăvoinţă şi bune intenţii faţă de toţi oamenii, o oportunitate sclipitoare pentru a rezolva nevoia cuiva, fapt care va conduce la legături miraculoase de reciprocitate. în concepţia contemporană despre dragoste, ceea ce este important nu este ceea ce ofer eu unei relaţii, ci ceea ce primesc din ea.

Din perspectiva actuală a ceea ce este dragostea, pilda samariteanului milostiv nu prea sună ca o poveste de dragoste. Cu ceva modificări, totuşi are şanse reale de a deveni astfel. Schimbă călătorul rănit cu o blondă mlădioasă stând neajutorată lângă un Porsche roşu care a fost

imobilizat de o pană. în această poveste spusă din nou, tu - samariteanul - ai fi capabil să schimbi roata fără să te murdăreşti pe mâini măcar şi fără să dezbraci costumul. Femeia, desigur, se fâţâie lângă tine uimită de abilitatea şi de puterea ta. Când roata este schimbată şi sculele strânse, îţi oferă o sută de dolari, te sărută dulce pe buze, spunându-ţi: „Nici nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi îndeajuns."

într-un fel, totuşi dragostea nu a funcţionat aşa pentru mine. Din diverse motive, viaţa reală se apropie mai mult de modelul pildei din original. într-o zi de ianuarie, de exemplu, pe un vânt arctic de -20° C, conduceam spre casă de la sală când am observat o femeie de vârstă medie stând într-o Toyota murdară trasă pe marginea drumului în zăpadă. Intenţionam să trec pe lângă ea mai departe. Aveam lucruri de făcut, oameni de întâlnit şi aveam de mers în diverse locuri; ca să nu mai pomenesc de părul ud, pantofi, lipsă de căciulă şi mănuşi. Totuşi am auzit acea voce convingătoare a Duhului Sfânt spunându-mi: „dragoste", aşa că am întors fără tragere de inimă. întrucât portbagajul maşinii acelei femei era plin de cărţi şi de haine, mi-a fost dificil să găsesc cricul. Când în cele din urmă l-am găsit am fost încurcat de modul său de utilizare. Când mi-am dat seama cum se foloseşte, mâinile mele îngheţate au înţepenit pe cric. Pe când am ridicat maşina pe cric mi-am dat seama că maşina nu avea în portbagaj o cheie pentru prizoane. Din fericire, doamna avea o cunoştinţă care locuia în vecinătate. Am reuşit să ducem maşina până acolo, unde am încheiat lucrul în garajul neîncălzit în timp ce doamna servea înăuntru o ciocolată fierbinte. Mi-a mulţumit şi a plecat, iar eu mi-am târât corpul congelat înapoi în maşină şi am condus spre casă, zicându-mi în timp ce creierul începea să se topească: „Unde este lucru acela extrem de strălucitor despre care se tot cântă? Când voi da de el, îl voi extermina."

Dragostea înseamnă sacrificiu

Am descoperit că dragostea este mult mai apropiată de muncă decât de joacă. Are mai multe în comun cu a fi un slujitor decât cu a fi un erou. Când mă apuc serios de datoria dragostei, de regulă mă trezesc dăruind în loc să primesc. Inevitabil dragostea mă costă, de regulă, cele trei produse dragi mie - timpul meu, energia mea şi banii mei. Nu mă despart cu uşurinţă de niciuna dintre aceste resurse pentru că le am în cantităţi limitate.

Cere-mi să îţi arăt dragostea mea fără să fie nevoie a cheltui din timpul meu, din energia mea şi din banii mei şi mă voi înscrie bucuros. Dacă îmi vei spune că

dragostea înseamnă sacrificiu voi ezita să mă angajez. Probabil tocmai de aceea unii creştini accentuează doar distracţia, comuniunea şi acele aspecte ale creştinismului care te împlinesc personal, fără să menţioneze vreodată sacrificiul. Demult ar fi trebuit să dezbrăcăm dragostea de vraja falsă pe care lumea - uneori chiar şi biserica - o ţese în jurul ei. Este vremea sa spunem adevărul: *dragostea veritabilă este sacrificatoare.*
Cel mai renumit verset din Biblie, Ioan 3:16, oferă definiţia biblică a dragostei: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică." Pentru că Dumnezeu a fost preocupat de binele oamenilor, care îi erau scumpi, El a dat - a sacrificat - pe singurul Său Fiu; când tu eşti preocupat de binele altora, de regulă se cere din partea ta să sacrifici. Probabil că ţi se va cere să investi timpul tău, energia ta sau chiar banii tăi pentru ei. Poate că va trebui să renunţi la planurile tale, la independenţa ta sau la singurătatea ta. Pentru a iubi aşa cum iubeşte Dumnezeu, poate că va trebui să te desparţi de ceea ce îţi este mai drag de dragul oamenilor.
Dragostea sacrificatoare este un concept dificil de înţeles deoarece cultura în care trăim ne învaţă exact opusul. Suntem constant bombardaţi cu cărţi, cu articole, cu

programe de radio şi de televiziune, cu reclame şi cu publicitate care strigă: „Tu eşti cel mai important. Ai grijă de tine. Nu lăsa pe nimeni să-ţi fure timpul. Economiseşte-ţi energia ca să te poţi bucura de momente de relaxare. Acumulează resurse financiare ca să poţi cheltui pentru tine. Dacă îţi protejezi timpul, îţi conservi energia şi îţi aduni resurse, vei fi fericit."
Nu mi-am dat seama cât de mult am împrumutat din valorile societăţii contemporane până când în primul an de facultate am fost şocat de afirmaţia unui profesor: „Adevărata împlinire personală nu vine niciodată prin automulţumire."
M-am gândit atunci că aceasta trebuie să fie cea mai îndrăzneaţă, radicală şi anticulturală afirmaţie pe care am auzit-o vreodată. Este cu mult mai avansată decât orice am fost învăţat. Am început să realizez, însă, că nu depăşeşte învăţătura lui Isus. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine", spunea Isus, „să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze. Căci oricine va vrea să-şi scape viaţa o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa din pricina Mea şi din pricina Evangheliei o va mântui" (Marcu 8:34-35). „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru (...) căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea viaţa răscumpărare pentru mulţi" (Marcu 10:43-45).
Lumea scrie cărţi cu titluri precum *Gândeşte şi îmbogăţeşte-te.* Dacă Isus ar fi scris pentru piaţa de astăzi, El şi-ar fi intitulat cartea *Iubeşte şi dăruieşte totul.* în mod paradoxal, când te dăruieşti lui Dumnezeu şi îi slujeşti pe oameni cu dragostea sacrificială, găseşti o împlinire şi o satisfacţie pe care lumea niciodată nu o poate experimenta.

Dragostea sacrificială în căsnicie

Să discutăm ceva mai specific. Cum operează dragostea sacrificială în căsnicie? Conform înţelepciunii

fireşti, o căsnicie bună îmbunătăţeşte viaţa fiecărui partener, făcând-o mai completă şi mai satisfăcătoare decât ar fi aceasta în lipsa căsniciei. Căsnicia, deci, nu ar trebui să inhibe pe vreunul dintre parteneri a-şi trăi viaţa la potenţialul ei maxim. Un partener nu ar trebui să pună nevoile celuilalt deasupra nevoilor personale pentru că aceasta poate conduce la depersonalizare. într-o astfel de căsnicie, dacă oricare dintre parteneri descoperă că oferă mai mult decât primeşte, se poate declanşa o luptă pentru

putere. Dacă nu se cade de acord asupra drepturilor fiecăruia şi dacă acestea nu sunt garantate, căsnicia este posibil să se dizolve.
Concepţia lumii despre căsnicie accentuează plăcerea maximă cu sacrificiu minim. Nu ia în calcul posibilitatea apariţiei unor incapacităţi precum boala, tulburările emoţionale, răsturnările financiare şi nici chiar apariţia unui neajutorat bebeluş cu multe pretenţii. De aceea această concepţie asupra căsniciei nu este funcţională, de aceea rata divorţului a atins cote dincolo de capacitatea noastră de înţelegere. Dragostea nu este capabilă să opereze multă vreme fără sacrificiu de sine. înţelepciunea lui Dumenzeu este complet diferită de cea a lumii. Intr-o căsnicie creştină, fiecare partener îl priveşte pe celălalt în ochi şi îi spune: „Te iubesc, ceea ce înseamnă prin definiţie că mă dedic să te slujesc, să te cresc, să te înveselesc. Ştiu prea bine că aceasta mă va costa mult timp, energie şi bani, dar vreau să pun interesele tale mai presus de ale mele. Iau eu locul din urmă; mergi tu în faţă."
Aş fi fost tentat să spun: „Excelent! Şi dacă tot eşti în spate poţi să-mi faci un masaj?" Totuşi m-am abţinut pentru că ştiam că îmi oferea una dintre cele mai scumpe comori. „Nu", am răspuns eu, „doresc ca tu să continui să îţi dezvolţi potenţialul. Nu renunţa la scris. Poate că ar fi mai bine ca eu să nu mai zic nimic astfel încât tu să poţi continua să creşti şi să înfloreşti." Chiar acolo, în restaurantul unde ne aflam, ne-am angajat într-o dezbatere, dar nu una dintre acelea care distrug, ci una dintre acelea care zidesc.

Dragostea sacrificatoare este temelia căsniciilor durabile, chiar şi atunci când conduc la impasuri în restaurante. Aceasta este şi temelia prieteniilor puternice.

Cheltuieşte-te pentru prietenii tăi

Lumea nu înţelege conceptul creştin al frăţiei. Lumea spune să îţi găseşti prieteni printre oameni cu gândire identică, oameni cu venituri similare, oameni care au afinităţi politice şi acelaşi handicap la jocul de golf. Aceştia sunt oameni siguri; ei nu vor căuta consiliere sau asistenţă financiară. Dacă păstrezi distanţa faţă de ei, relaţia nu va fi tulburată de angajamente sau de aşteptări.
Aceste prietenii durează până când ajungi în impas. Când ai o problemă presantă, o pierdere tragică sau o boală serioasă, subit realizezi că nimănui nu îi mai pasă de tine. Nu ai investit în viaţa nimănui, aşa că acum când ar trebui să faci o retragere din cont, nu ai bani în banca prieteniei.
Prietenia creştină este diferită. Găseşti un grup de fraţi şi de surori şi decizi din capul locului să te cheltuieşti pentru ei. Investeşti timp, energie şi adesea bani în ei. Pentru că vă întâlniţi în mod regulat şi discutaţi, ajungeţi să vă cunoaşteţi vieţile. Vă încurajaţi, vă sfătuiţi, vă somaţi şi vă mustraţi reciproc. Faceţi sacrificii. Cu ceva timp în urmă, un frate apropiat mi-a scris zicându-mi: „Această scrisoare se datorează parţial faptului că doream să vă spun în mod formal că tot ce am vă aparţine. Dacă dumneata sau familia dumitale aveţi vreodată nevoie de ceva, spuneţi-mi doar." Un coleg mi-a spus odată: „Ştiu că dacă aş pune mâna pe telefon acum, aş putea suna cinci prieteni dispuşi să-mi împrumute maşina lor, mi-ar da o mână de ajutor şi un loc unde să locuiesc dacă aş avea nevoie. Aceasta este una dintre cele mai mari binecuvântări ale vieţii mele."
O asemenea dragoste sacrificatoare este temelia prieteniilor veritabile şi a căsniciilor puternice. Ea mai are şi numeroase alte aplicaţii. în lumea afacerilor, de exemplu, aceasta poate schimba modul în care îi tratăm pe colegii, pe

angajaţii şi pe clienţii noştri. în comunităţile noastre, poate ajunge la mulţi oameni şi

le poate face viaţa mai bună.
Tatăl meu întotdeauna încheia scrisorile pe care mi le trimitea cu expresia „Iubeşte pe oamenii care au mai mult nevoie de dragoste." El a pus cuvintele acestea în practică în Kalamazoo, Michigan, acolo unde a susţinut pe un nevăzător să pornească un restaurant, s-a implicat în asigurarea unui spaţiu de cazare sigur pentru vagabonzi în centrul oraşului şi, când refugiaţii vietnamezi au invadat ţara, a adoptat patru sau cinci familii până le-a găsit locuinţe, maşini şi locuri de muncă. Pe lângă responsabilităţile sale solicitante, în fiecare duminică seara, timp de 25 de ani, tata conducea un timp de cântare şi de studiu biblic pentru o sută de femei cu retard mental la spitalul public. Aceasta este dragostea sacrificatoare; lumea de astăzi are mare nevoie de ea.

Epuizare!

Dragostea sacrificatoare are o singură problemă. Dacă te dedici acesteia, vei observa curând că este extrem de epuizantă. După o anumită perioadă de dăruire, de slujire şi de cheltuire, te poţi simţi puţin ameţit, ca şi cum nu mai ai nimic de oferit. începe să se golească rezervorul.
Unii oameni cu o fibră morală puternică şi cu autodisciplină spun: „Chiar dacă nu mai am dragoste de oferit, voi continua să dăruiesc. Acţiunea contează nu sentimentele." Deşi ei au întru totul dreptate aici, în cele din urmă vor ajunge la punctul în care vor fi nu numai lipsiţi de dragoste, dar şi mânioşi. Mânioşi la adresa unor oameni preţuiţi de Dumnezeu, poate mânioşi chiar la adresa lui Dumnezeu.
Oamenii devin probleme care trebuie evitate. Telefoanele devin un deranj. Scrisorile, chiar dacă vin de la prieteni, sunt simple obligaţii ce solicită atenţie. Musafirii neanunţaţi sunt invadatori. Oricine se află pe linia frontului iubirii aproapelui recunoaşte sentimentul: „Nu mai pot să fac faţă
Cine eşti când nu te vede nimeni
unui alt atac de cord, unei alte nevoi, unei alte răniri - unei alte persoane. Vreau să fug de aici, să construiesc un zid în jurul meu şi să devin un pustnic." Acum apare cea mai mare ispită de. a renunţa definitiv la iubirea de oameni. Adesea aud oameni spunând: „Obişnuiam să fiu implicat în viaţa altora. Obişnuiam să am relaţii cu mulţi oameni şi să fiu implicat în diverse proiecte. M-am epuizat şi acum mă feresc de alte angajamente cu oamenii." Aceasta reprezintă o posibilitate de rezolvare a epuizării, desigur. Dar mai există o posibilitate, chiar mai bună.
Este posibil să te epuizezi complet de dragoste şi apoi să reumpli rezervorul. Este posibil să îi iubeşti pe oameni nu doar cu sacrificiu, dar şi cu fermitate. Tocmai aceasta este ceea ce cere Dumnezeu de la noi - nu să alergăm la o cursă de o sută de metri în ce priveşte iubirea de oameni, ci să alergăm la un maraton. Pentru a face astfel, trebuie să învăţăm cum să ne reîncărcăm atunci când ni se termină dragostea.

Reîncărcarea spirituală

în 1 Samuel 30, găsim un episod mai puţin cunoscut din viaţa lui David dinainte de a deveni rege, pe când era încă un lider al rebelilor proscrişi. David îi iubise, îi ajutase şi îi slujise pe oameni şi acum aproape că i se epuizase rezerva. Rezervorul său este aproape gol când duşmanii îi iau prin suprindere tabăra şi îi duc în prizonierat pe soţiile şi pe copiii lui David şi ai oamenilor săi. Aceştia, scandalizaţi, discută despre posibilitatea de a se debarasa de David şi chiar de a-1 omorî. David nu mai suportă. Se simte de parcă ar trebui să îşi apere poziţia de lider. Ar prefera să scuipe pe jos şi să îi părăsească. Este sătul de ei şi este epuizat. Ce putea să facă?
Răspunsul se găseşte într-o scurtă propoziţie: „David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul Dumnezeul său." (v. 6). I-a lăsat pe oameni cu dorinţele lor nepotolite. Şi-a întors spatele la şi mai multe oportunităţi de slujire. Şi-a

făcut timp să iasă singur deoparte şi să aibă o conversaţie cu Dumnezeu. Pentru o scurtă perioadă de timp s-a încălzit de la focul dragostei lui Dumnezeu pentru el. Şi-a amintit că „Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi" (Psalmi 46:1). El a petrecut un timp solitar doar cu Dumnezeu până când rezervorul său de energie spirituală s-au umplut din nou.
Isus a făcut acelaşi lucru după perioade îndelungate de răspândire a dragostei, de slujire, de vindecare, de consiliere şi de învăţătură. „După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să se roage, singur la o parte" (Matei 14:23). „Oamenii se strângeau la El cu grămada ca să-L asculte şi să fie vindecaţi de bolile lor. Iar El se ducea în locuri pustii şi se ruga" (Luca 5:15-16). Avea nevoie de timp împreună cu Tatăl pentru a Se reumple. Se înţelege că, dacă David şi Isus au avut nevoie de reumplere spirituală din când în când, tot la fel avem şi noi.
Trebuie să învăţăm cumva să încetinim puţin, să ne dăm jos de pe banda de alergare, să căutăm linişte şi să ne încurajăm în Dumnezeu. O modalitate de a face aceasta ar fi printr-un timp zilnic de linişte, poate înainte ca evenimentele zilei să dea buzna peste noi. Vorbeşte cu Dumnezeu şi citeşte Cuvântul Lui. Îngăduie-I să îţi refacă energia spirituală. Unii oameni se reumplu spiritual ascultând muzică creştină. Uneori când conduc spre un loc de întâlnire, când mă simt extenuat, închid canalul de ştiri cu toate catastrofele şi reclamele sale şi îmi pun muzică de închinare. După o jumătate de oră de călătorie, duhul îmi este împrospătat de Duhul Domnului.
Cunosc pe cineva care foloseşte 15 minute din pauza de prânz pentru a se reumple spiritual. în fiecare zi îşi închide uşa biroului şi citeşte promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Alţii obişnuiesc să se plimbe în fiecare seară, închinându-se lui Dumnezeu în timp ce merg, alţii cântă la instrumente muzicale, citesc cărţi creştine sau cântă cântări lui Dumnezeu. Nu există o singură cale corectă de a te îmbărbăta în Domnul; posibilităţile sunt nelimitate.

Experimentează până găseşti o cale potrivită pentru tine, deoarece atunci când înveţi cum să faci aceasta, vei fi în formă în drum spre a iubi cu sacrificiu şi cu fermitate.

Reîncărcarea emoţională

Este important să urmăreşti nivelul combustibilului spiritual, deşi acesta nu este singurul indicator care poate arăta nevoia de reumplere. Trebuie să ai grijă şi de nivelul combustibilului emoţional. Este posibil să păstrezi rezerva spirituală reîncărcată, dar încă să te simţi incapabil să iubeşti.
Schimbările majore din viaţă te pot seca emoţional: moartea partenerului de viaţă, divorţul, suferinţe sau boli personale, pierderea locului de muncă, schimbarea domiciliului. Chiar şi unele evenimente fericite, precum sărbători în familie sau naşterea unui copil te pot secătui emoţional.
Un prieten de-al meu a purtat recent cinci conversaţii dificile într-o singură zi. Când a plecat de la birou spre casă în acea seară, era bine din punct de vedere spiritual, dar era secătuit emoţional. Experienţe similare se petrec adesea pe piaţă. Trebuie să concediezi pe cineva sau să reorganizezi un compartiment. Supervizorul tău te pune să refaci un proiect major. Computerul se defectează nemaiputând fi reparat toată ziua. Epuizarea emoţională se poate petrece şi în familie. Chiuveta e înfundată şi instalatorul este ocupat toată săptămâna. Copiii pe rând se îmbolnăvesc de pojar. Afli că fiul tău adolescent are o problemă cu drogurile. Când rezervorul tău emoţional este gol, eşti tentat să nu te arăţi interesat de problemele altora, indiferent cât de plin este rezervorul tău spiritual.
Cum te poţi reumple din punct de vedere emoţional? Există două modalităţi fundamentale. Prima este *relaxarea.* Unii pur şi simplu nu pot accepta aşa ceva. Ei

sunt vitezomani înrăiţi, aşa că, dacă se întâmplă să aibă nevoie

de reumplere emoţională, preferă să ia o pilulă sau să îşi facă o injecţie. Din păcate, problema aceasta nu are o soluţie imediată. Pentru a-ţi umple rezervorul emoţional ai nevoie să te potoleşti, să iei o pauză, să îţi ridici picioarele, să respiri adânc şi să nu răspunzi la telefon. Lasă natura să îşi urmeze cursul şi să te restaureze până la nivelul obişnuit de tărie emoţională.
A doua modalitate de umplere emoţională este prin *activităţi recreative.* Unele activităţi par să te inspire, să îţi refacă entuziasmul pentru viaţă. în cazul meu - navigatul. Pentru tine ar putea fi să îţi plimbi câinele, să joci badminton sau să pliveşti în grădină. Trebuie să încerci pentru o vreme să vezi ce anume te prinde mai bine. Când vei afla, vei şti. Două ceasuri de activitate, oricare ar fi aceea, te va reumple emoţional şi îţi va da posibilitatea să te întorci la a iubi pe alţii cu sacrificiu şi cu fermitate.

Refacerea fizică

Dacă, atunci când rezervele tale spirituale şi emoţionale sunt întregi, tu te simţi tot ca şi cum te-ai ascunde sub birou la auzul paşilor pe coridor, poate că trebuie să verifici nivelul combustibilului tău fizic.
într-o zi de miercuri înainte de Ziua Mulţumirii, am participat la o întâlnire destul de lungă la biserică, după care am condus maşina cu familia noastră spre Michigan. Deşi nu ne-am pus la culcare decât la 5 dimineaţa, a trebuit să ne trezim devreme pentru a vizita nişte rude. Spiritual am fost pregătit pentru serviciul de dimineaţă din Ziua Mulţumirii şi într-o stare destul de bună din punct de vedere emoţional. Fizic, însă, eram terminat.
Fiecare conversaţie era o muncă grea pentru mine. Până acolo încât atunci când cineva spunea o glumă eu gândeam: „Nu fi nesimţit, Bill, râzi!" Rudele m-au abordat pentru un sfat într-o decizie importantă pe care urmau să o ia. Pe când vorbeam cu ei, însă, o vocea îmi şoptea minţii zicând: „De ce nu-ţi vezi de problemele tale? Eu nu am venit aici să fac

consiliere. Am venit pentru curcan şi pentru fotbal. Dacă doreşti o întâlnire, sună-mi secretara. Sunt sigur că am ceva ferestre în iunie." Am încercat din greu să ascund modul în care mă simţeam în realitate şi sunt convins că nu s-a petrecut nicio dramă familială. Totul a continuat aşa până vineri, timp în care am reuşit să mă recuperez fizic şi m-am simţit din nou eu însumi.
Mulţi oameni din zilele noastre sunt epuizaţi fizic în mod cronic. Mulţi nici nu îşi dau seama cât de mult poate afecta epuizarea fizică capacitatea lor de a-i iubi pe alţii. Ei nu reuşesc să realizeze că este nevoie de energie fizică să asculţi, să slujeşti, să confrunţi, să mustri. Aceşti oameni epuizaţi nu numai că au pierdut energia; ei tind şi să fie uşor iritabili, critici, să le sară uşor ţandăra, să fie prudenţi şi negativişti. Le este greu să îi iubească pe alţii, cum la fel de greu le vine altora să îi iubească pe ei.
Cum să te păstrezi în formă din punct de vedere fizic? Sunt doar trei reguli: mănâncă corect, dormi suficient şi antrenează-te. Cei mai mulţi americani mănâncă mult prea mult zahăr şi grăsimi; drept urmare, mulţi dintre noi sunt supraponderali. Tocmai de aceea, unii suferă ba de un nivel prea ridicat de zahăr, ba de unul prea scăzut, şi are efect direct asupra coeficientul ridicat de boli cardiace. Este imposibil să menţi o rezervă fizică bună hrănindu-te cu „junk food"*.
în plus, mulţi dintre noi neglijează somnul. Dacă nu te trezeşti în mod accteptabil împrospătat, probabil că nu ai petrecut suficient timp în pat. Poate că timpul petrecut în pat este mai puţin reconfortant deoarece cafeaua din care ai băut toată ziua şi pizza

foarte pipărată pe care ai mâncat-o la miezul nopţii nu te-a lăsat să dormi.
Pentru prea mulţi dintre noi, forma principală de antrenament fizic este mersul pe coridor de la birou până
♦Mâncare cu un număr ridicat de calorii, fără valoare nutritivă (ex., chipsuri, hamburgeri, snackuri etc).

la fotocopiator. Pretindem că nu avem timp sau energie pentru a face un pic de antrenament, deşi experţii în medicină au demonstrat că antrenamentul te reumple de energie şi scade necesarul de somn.
Dacă eşti pe drumul bun din punct de vedere spiritual şi emoţional, dar încă te simţi epuizat, verifică-ţi dieta, programul de somn şi de antrenament. Câteva modificări simple în obiceiurile tale zilnice pot fi exact ce doreşti pentru a-ţi reumple rezervorul şi a te face în stare din nou să iubeşti cu sacrificiu şi cu fermitate.

Răsplata sacrificiului

Nu este uşor să iubeşti cu adevărat. Te costă mai mult decât ţi-ai imaginat. După ce ţi-ai cheltuit tot timpul, toată energia şi toţi banii de care te puteai lipsi, trebuie să îţi pui deoparte timp pentru reumplere ca să poţi să îţi consumi resursele în continuare.
Dragostea sacrificatoare îţi va oferi mai multă răsplată decât ai visat vreodată.
Biblia vorbeşte despre o vreme când Petru începuse să se întrebe dacă toate sacrificiile sale meritau. „Apoi Petru a luat cuvântul şi a zis: «Iată că noi am lăsat tot şi Te-am urmat; ce răsplată vom avea?» Isus le-a răspuns: «Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi care M-aţi urmat veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel»" (Matei 19:27-29).
Dacă te dăruieşti pe tine însuţi lui Dumnezeu şi te consumi pentru alţii, Dumnezeu va înregistra sacrificiul tău în ceruri. El va turna o răsplată atât de îmbelşugată încât, pentru o vreme, te vei minuna de cât de plină este viaţa ta. Te vei trezi izbucnind în rafale spontane de închinare. Te vei auzi cântând: „Tu îmi saturi de bunătăţi sufletul. Tu-mi dai viaţă din belşug." Imitaţia dragostei din zilele noastre nu îţi oferă astfel de satisfacţii. Aşa cum spunea profesorul meu de altădată: „ Adevărata împlinire

personală nu vine niciodată prin automulţumire." Ea numai prin sacrificiu.
vine

Dragostea radicală:

Spărgând cercul ostilităţii

AlTl privit la dragoste din câteva perspective. Am văzut că trebuie să fie aprigă, dar şi blândă, şi că aproape întotdeauna cere din partea noastră sacrificiu. Isus ne arată încă o perspectivă asupra dragostei în Matei 5:39-41, o secţiune a Predicii de pe munte: „Dar Eu vă spun: «Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt. Orişicui vrea să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două."
Cred că atunci când Isus predica aceste cuvinte, care ne-au devenit atât de familiare, El încerca să îi surprindă pe ucenicii Lui pentru a mai face un pas înainte în înţelegerea dragostei creştine. El le spunea, de fapt: „Băieţi, faceţi

progrese remarcabile în înţelegerea a ceea ce înseamnă să Mă urmaţi, dar când vine vorba de înţelegerea tipului de relaţii interpersonale pe care doresc să le aveţi, aveţi nevoie de nişte informaţii directe, practice şi revelatoare. Aşa că ascultaţi câteva

ilustraţii practice, din viaţa zilnică, despre ceea ce înseamnă să iubeşti."

O palmă peste faţă

Să luăm în considerare modul în care trebuie să fi sunat pentru ucenici ilustraţia lui Isus:

Imaginaţi-vă că vă plimbaţi pe străzile aglomerate ale Ierusalimului. Se întâmplă că observi câţiva oameni discutând politică la un colţ de stradă. Cum îi cunoşti pe câţiva dintre ei, te îndrepţi agale într-acolo pentru a asculta ce spun. Apoi cineva îţi cere să îţi prezinţi opiniile personale despre scena politică a Ierusalimului. Accepţi cu entuziasm, oferind şi câteva soluţii chibzuite care ar putea rezolva problemele Ierusalimului, ştiind bine că unele dintre ele sunt de-a dreptul îndrăzneţe. Cu colţul ochiului constaţi că faţa unuia dintre interlocutori devine roşie de mânie. Subit îţi sare înainte şi, cu toată ceremonia pe care o poate aduna indignarea sa, te cârpeşte cu dosul palmei peste faţă.

In cultura Ierusalimului din primul veac, primirea unei palmi peste faţă era considerată culmea injuriei. lână şi astăzi, când noi suntem insultaţi spunem: „Asta a fost o adevărată palmă peste faţă." Fără îndoială erai umilit în mod public de un ignorant pedant şi arogant. încă mai simţi usturimea palmii peste faţă. Adrenalina îţi creşte şi nivelul mâniei creşte cu viteza unei rachete. *Onoarea* ta este în joc. îţi dai seama că ai putea să îi dai una să îl adormi. în capul tău sunt voci care strigă: „Nesimţit, Nesimţit, Nesimţit..."

A sosit momentul adevărului. Ce vei face acum? în Predica de pe munte, Isus porunceşte ucenicilor Săi să demonstreze o *dragoste radicală.* Nu îl lovi şi tu. Nu ţipa la el. Nu îl lovi sub centură. Nu îl înjura. Din contră,

priveşte-1 în ochi şi aminteşte-ţi că, în ciuda aroganţei şi a mâniei sale, şi omul acela are preţ înaintea lui Dumnezeu. Chiar în momentul acela, Dumnezeu încearcă să ajungă la el. De fapt, El chiar caută pe cineva prin care El să îşi arate iubirea. Deci, sapă adânc până la temelia credinţei tale şi iubeşte-1. Fă ceva radical care să îi marcheze viaţa. Dacă a întoarce obrazul pentru o a doua palmă va marca sufletul omului, întoarce-i obrazul.

Poţi să îţi imaginezi cât de greu trebuie să fi fost pentru ucenici să audă această chemare a lui Isus? Născuţi şi crescuţi într-o cultură orientată spre răzbunare, ei ştiau tot ce era de ştiut despre noţiuni ca onoare, bravadă şi masculinitate. Să întorci obrazul? Ce idee stupidă!

Dincolo de drepturile legale

A doua ilustraţie oferită de Isus necesită o scurtă explicaţie asupra garderobei orientale din perioada Noului Testament. Oamenii purtau direct pe piele un articol de îmbrăcăminte dintr-un material moale. Cei mai mulţi oameni posedau câteva seturi de acest tip. Peste acesta, la exterior, se purta un altul mai gros şi mai călduros care avea un scop dublu. In timpul zilei era purtat ca un sacou sau o jachetă-sport, iar în timpul nopţii era folosit ca pătură.

în acel climat, un om fără haina exterioară care ţinea de cald noaptea se afla într-o situaţie dificilă. Atât de importantă era haina aceasta încât dreptul asupra ei era protejat prin lege. în cursul tranzacţiilor comerciale şi a schimburilor de mărfuri, era obiceiul să se dea zălog haina până când se plătea datoria sau se aducea marfa promisă. De obicei se lăsa articolul dinspre interior, pentru că până şi săracii aveau schimburi. De regulă, articolul dinspre exterior nu era lăsat zălog, deoarece gestul contravenea legii care interzicea păstrarea acestuia peste noapte, chiar şi atunci când cineva şi-a încălcat datoria. Mantaua trebuie restituită la apusul soarelui, pentru că în

lipsa acesteia, omul nu avea cu ce să se protejeze de răcoarea nopţii.
Din perspectiva importanţei articolului exterior, porunca lui Isus este uimitoare. Dacă închei un acord cu cineva şi pentru un anumit motiv nu reuşeşti să te ţii de cuvânt, dacă omul acela pretinde haina interioară drept o garanţie peste noapte, dă-i-o, desigur. Chiar mai mult. Oferă-i şi haina exterioară. Priveşte-1 în ochi şi spune-i: „Ştiu ce este corect. O înţelegere rămâne în picioare, iar eu nu mi-am respectat cuvântul. De aceea, te rog ia şi haina exterioară, deşi sunt îndreptăţit să o păstrez după lege. Este important pentru mine să fiu cunoscut ca un om care îşi ţine cuvântul şi pot să mă descurc o noapte fără manta. Şi, apropo, mai este ceva ce pot face pentru familia ta?
După spusele lui Isus, cerinţele dragostei radicale adesea le depăşesc pe cele ale oricărei legi scrise. Dragostea niciodată nu caută să scape basma curată fără a îndeplini condiţiile minime. Ea oferă servicii excesive, depăşind standardul impus de lege.

A doua milă

Aşa ajungem la a treia ilustraţie oferită de Isus, una care a tăiat în carne vie până la sufletul ascultătorilor Săi deoarece viza o practică pe care o detestau cu toţii - *rechiziţionarea.* în acea vreme Israel era stăpânit de Roma. Guvernatorii romani staţionau pe tot teritoriul imperiului, iar soldaţii ocupau provinciile diverse. Soldatul roman avea dreptul legal de a-1 solicita pe oricare civil la orice oră din zi şi din noapte şi de a-1 rechiziţiona, adică de a-1 constrânge, în serviciul său. Soldatul putea forţa un civil să îi pregătească o mâncare, să îi spele lenjeria, să îi ofere găzduire sau orice altceva de care soldatul avea nevoie.
Evreilor le displăcea cel mai mult când soldaţii le cereau să le care bagajele. De câte ori soldaţii erau mutaţi dintr-o garnizoană în alta, îi băteau pe umăr pe evrei zicându-le: „Ia în spate valiza aceasta şi sacul acesta şi mişcă-te repede."

Indiferent ce făcea atunci civilul respectiv - dormea, ara, vindea -, el trebuia să lase baltă lucrul său şi să facă întocmai ce îi ceruse soldatul. Exista totuşi o limită. Evreii urau atât de mult această practică încât ofiţerii romani îşi instruiau soldaţii să îşi reducă pretenţiile. Ei puteau forţa un evreu să le ducă bagajele pentru cel mult o milă o dată.
Să presupunem că te prinde de guler un soldat roman, îţi pune în braţe un cufăr şi îţi zice: „Du-mi-1, băiete!" Apoi, el umblă lejer alături de tine, mâncând struguri, în timp ce tu porţi poticnindu-te şi necăjindu-te cufărul lui. Cum zicea Isus să răspunzi la o asemenea situaţie? Când ajungi la capătul milei obligatorii, în loc să trânteşti la pământ cufărul sperând să fărâmi tot ce este casant în interior, în loc să îţi scuturi haina de praf şi să scuipi pe jos cu dispreţ faţă de soldat şi faţă de detestabila lui cerere, arată-i dragostea radicală.
Când ajungi la capătul milei, spune: „Domnule, aş putea să te mai slujesc şi într-un alt mod? Dumnezeu a pus în inima mea dragoste pentru toate creaturile Sale, adică şi pentru dumneata, fie că ştii lucrul acesta fie că nu. Contezi atât de mult pentru El încât ar fi un privilegiu pentru mine să te slujesc. Deci, dacă doreşti să-ţi mai duc bagajul încă o milă, o fac bucuros."

înţelegând istorisirile

După cum învăţa Isus în mod clar, prioritatea cea mai înaltă a vieţii fiecărui credincios ar trebui să fie iubirea lui Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul şi cu toată mintea (Matei 22:37-40). Prioritatea secundară ar trebui să fie iubirea de oameni - toţi contând pentru Dumnezeu - într-un mod radical, nerăzbunător şi în genul celei de-a doua mile.

De două mii de ani oamenii tot citesc Predica de pe munte a lui Isus, cerând Duhului Sfânt să îi ajute să înţeleagă şi să aplice aceste ilustraţii. Credincioşii au extras o mulţime de concluzii de aici, eu însumi păstrând încă o mulţime de întrebări despre implicaţiile acestor ilustraţii. Aceste

istorisiri, posedă unele aplicaţii generale suficient de clare. Nu există niciun mister în privinţa lor.

Un principiu evident al acestor istorisiri este că răzbunarea constituie o fundătură. Răzbunarea doar produce şi înteţeşte animozitatea. Cineva trebuie să oprească această înteţire - iar Dumnezeu doreşte ca acela să fiu chiar eu.

O altă implicaţie clară a acestor istorisiri este că onoarea masculină nu reprezintă cel mai important lucru din această lume. Trebuie să învăţ cum să absorb palmele zilnice - când sunt blocat în trafic, când cineva îmi intră înainte sau când sunt întrerupt într-o conversaţie. Trebuie să devin mai puţin precaut şi să învăţ cum să absorb loviturile în loc să le returnez.

în fine, aceste istorisiri scot în evidenţă puterea secretă a celei de-a doua mile. Depăşirea minimului de serviciu, trecerea dincolo de pragul datoriei, are un efect asupra oamenilor care nu va fi uitat curând.

Modul în care iubea Isus a fost radical nou. Legile Vechiului Testament protejau cu grijă dreptatea - „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte" -, însă Isus a mers mult dincolo de standardul dreptăţii prin aceste trei ilustraţii. De ce a dorit ca ucenicii Săi să iubească în mod radical, nerăzbunător şi în genul celei de-a doua mile?

Spargerea cercului vicios

întâi, Dumnezeu ştie că, pentru a sparge cercul vicios al ostilităţii impersonale, este nevoie de un om care să iubească în mod radical. în ziua în care „Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel şi 1-a omorât" (Matei 4:8), acest ciclu s-a pus în mişcare şi a continuat necurmat de atunci.

Un prieten de-al meu, paramedic în Humboldt Park, un cartier din Chicago cunoscut pentru bandele de acolo mi-a spus: „Ştii cum e. întâi apare o mică neînţelegere. Se înteţeşte când cineva este rănit în sentimentele sale şi foloseşte un limbaj sarcastic. Sarcasmul determină

un răspuns iritat, care aduce cu sine o ameninţare şi o provocare. Acum bravura şi onoarea masculină îi dau zor. Apoi urmează pumnii, ciomegele, cuţitele şi armele. Sângele curge şi carnea este tăiată, iar când totul este gata, iar oamenii zac pe grămezi, ne cheamă, iar noi venim şi ridicăm bucăţile."

Ştiu cum e. Aşa este de mii de ani. Din fericire, într-un mediu „suburban sofisticat" nu toate ostilităţile se încheie cu luptă corp la corp, ci cu război rece: detaşare, neîncredere, alienare, amărăciune, batjocură, injurii, separare, izolare şi procese la tribunal. Deja rar ne luptăm cu pumnii, putem produce mari pagube fără să ne pătăm costumul nostru cel mai elegant.

Ciclul ostilităţii trebuie oprit dacă e să existe vreodată armonie în relaţii în lumea aceasta şi pentru a opri ciclul acesta este nevoie de dragoste radicală, nerăzbunătoare şi de genul celei de-a doua mile. Cineva trebuie să primească lovitura, insulta şi palma fără să o întoarcă. Cineva trebuie să absoarbă o nedreptate în loc să pricinuiască alta asupra altcuiva; cineva trebuie să pună capăt cruzimii continue. Dumnezeu spune: „Tu poţi fi acela, dacă vrei să devii unul care iubeşte în mod radical."

în căsnicia ta, vrei tu să devii acela care sparge gheaţa când sentimentele sunt rănite? La locul de muncă, doreşti să spui: „îmi cer iertare - dă-mi voie să te ajut cu unul

dintre proiecte ca să îţi mai uşurezi sarcina." La şcoală, doreşti să te onorezi de datoriile tale cu bucurie şi să îţi oferi serviciile - mai ales dacă profesorul tău este dezagreabil şi cu pretenţii mari? Dumnezeu caută oameni care să iubească în mod radical şi care să răspundă chemării.

Dragostea radicală ca evanghelizare

Al doilea motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să fim oamenii care iubesc în mod radical, nerăzbunător şi în genul celei de-a doua mile este că nimic nu lasă o amprentă mai durabilă asupra bărbaţilor şi a femeilor împietriţi

spiritual decât să vadă dragostea radicală în acţiune. Dacă cunoşti dragostea lui Isus Cristos într-un mod personal, poţi petrece uneori noaptea gândindu-te la modalităţi de a marca vieţile oamenilor astfel încât şi ei să se bucure de ceea ce ai găsit tu. Porţi o insignă la rever? îţi pui un abţibild pe maşină? Laşi la vedere o Biblie pe birou? Le spui oamenilor că nu mergi la cinema şi că nu cumperi albume de muzică rock cu scene explicit sexuale? Isus spune, dacă vrei cu adevărat să laşi o amprentă asupra cuiva, trebuie să demonstrezi dragostea radicală. Există atâta putere de constrângere în acest tip de dragoste încât face capul înţepenit al oamenilor să se rotească.

Isus a demonstrat dragoste radicală tot timpul vieţii Sale. La sfârşit a încasat palme fără să zică nimic. A absorbit bătăile fără să blesteme pe cineva. Când piroanele I-au perforat mâinile şi picioarele, El nu S-a întors spre oamenii care le băteau să îi avertizeze: „Veţi merge în iad pentru asta!" în schimb El a zis: „Tată, Ţie îţi pasă de oamenii aceştia. Nu-i condamna ca criminali pentru ceea ce fac. Iartă-i, dacă e cu putinţă."

Pe când Isus murea, un om de tipul lui Clint Eastwood, un ofiţer roman călit, a răbufnit: „Cu siguranţă acesta a fost Fiul lui Dumnezeu". Mă îndoiesc că soldatul acesta a auzit vreodată ceva de teologie, dar el a fost zdrobit de puterea iubirii lui Isus radicală, nerăzbunătoare şi de genul celei de-a doua mile.

O poartă înspre prezenţa lui Cristos

Al treilea motiv pentru care Dumnezeu cere de la noi să demonstrăm acest tip de dragoste este că ea leagă sufletul omului care iubeşte în mod radical de inima lui Dumnezeu.

Cunosc un om care are o relaţie neobişnuită cu Dumnezeu. El nu s-a născut aşa, dar s-a apropiat tot mai mult de Dumnezeu pe măsură ce a practicat dragostea radicală. Cu câţiva ani în urmă era misionar împreună cu

tatăl său într-o ţară îndepărtată. Reprezentanţii unei alte religii l-au întrebat pe tatăl său dacă se pot ruga împreună. A acceptat imediat şi au stabilit o dată. Când a sosit vremea, a sosit un om şi cei doi s-au retras într-o încăpere pentru a se ruga. Dintr-o dată prietenul meu a auzit gălăgie în camera respectivă. Când a intrat, 1-a găsit pe tatăl său înjunghiat pe podea. Vizitatorul, în loc să se roage cu el, 1-a înjunghiat.

în ciuda durerii sale, tânărul misionar, a decis să se dedice evanghelizării sectei religioase care a organizat asasinarea tatălui său. în situaţia respectivă nimeni nu l-ar fi acuzat pentru părăsirea misiunii. în loc să plece, el **a** extins lucrarea începută de tatăl său şi, în procesul iubirii radicale a criminalului tatălui său, a învăţat să simtă prezenţa şi puterea lui Cristos mai mult decât o simţise

vreodată.

Când accepţi palmele, renunţi la drepturile tale legale şi eşti dispus să duci bagajele mai departe decât ţi se cere, te vei trezi în ape adânci împreună cu Cristos. Atunci când realizezi că nu mai ai pământ sub picioare, trebuie să te ţii de El. Vei simţi sprijinul Său în feluri pe care nu le-ai observat până atunci. Cei mai mulţi oameni nu

părăsesc niciodată porturile dragostei. Se tem să se aventureze în largul dragostei radicale, nerăzbunătoare şi de genul celei de-a doua mile. Din păcate, tocmai acolo se petrece adevărata acţiune. Acolo este locul unde se manifestă prezenţa lui Dumnezeu într-un mod mult mai măreţ decât oamenii de pe ţărm îşi pot imagina vreodată. Acolo este locul unde oamenii sunt surprinşi de contemplarea de aproape a lui Isus Cristos, singurul exemplu perfect de dragoste radicală a lumii. Acolo este şi locul unde ostilităţile încetează şi pacea care dăinuie începe.
Dragostea radicală nu prea are sens. Nu este uşoaţă. Totuşi este ceva ce lumea are nevoie cu disperare, acum mai mult ca oricând.

10 Caracterul

lui Cristos

Ull prieten de-al meu m-a solicitat o dată să instruiesc o clasă de copii de clasa a cincea şi a şasea în tabără. După o sesiune cu copiii, în care le-am transmis un mesaj simplu despre cum să îl primească pe Cristos, un băieţel de aproape zece ani m-a abordat, zicându-mi: „Aţi vorbit despre a-L invita pe Isus în inimă. înainte de a face asta, ne puteţi spune cum este Isus?"
Dându-mi seama că cere un răspuns de trei minute, nu de un curs de seminar, mi-am deschis Biblia la Ioan 10. Acolo am citit următoarele lucruri: „Hoţul nu vine decât să fure, să înjunghie şi să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viaţa şi s-o aibă din belşug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi dă viaţa pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le împrăştie.

Cel plătit fuge pentru că este plătit şi nu-i pasă de oi. Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi cum Eu cunosc pe Tatăl; şi Eu îmi dau viaţa pentru oile Mele" (v. 10-15).
Isus este un mare învăţător. Cunoscând faptul că cei mai mulţi gândesc în imagini, El oferă aici o imagine a Sa ca păstor. Realizând faptul că cei mai mulţi oameni au concepţii greşite despre motivul pentru care El doreşte să intre în vieţile lor, El începe să le descopere oamenilor caracterul Său, vorbind despre ceea ce El *nu este.*

El nu este un hoţ

„Eu nu sunt ca un hoţ", spune Isus. Ţelul primar al oricărui hoţ când sparge o locuinţă este să găsească ceva de valoare pe care l-ar putea valorifica pe piaţă. Nu prea auzi de hoţi care să plece cu două prosoape de vase, două covoare uzate şi un tub de pastă de dinţi. Hoţii caută giuvaeruri, bijuterii de familie, tablouri şi echipament electronic. Hoţului îi stă în fire să caute ceea ce este de valoare şi să fure.
Isus este exact opusul hoţului. El nu vine să jefuiască, ci să dăruiască. El nu dă buzna în viaţa nimănui; El stă la uşă şi bate. Dacă este invitat înăuntru, El se plimbă prin casă şi plasează obiecte preţioase pe poliţe, pe rafturi şi în dulapuri. El umple viaţa persoanei respective cu lucruri care dau gust vieţii: scop, împlinire, sens, dragoste, pace, încredere, siguranţă şi chiar libertate.
Mulţi oameni nu înţeleg lucrul acesta despre Isus. Ei se tem că Isus vine să îi jefuiască de bucuria de a trăi. Ei sunt siguri că El doreşte să le limiteze libertatea şi să îi facă să trăiască în prizonierat. Ei se tem că El doreşte să le ia împlinirea, să pună capăt aventurii şi să oprească distracţia. Uneori oameni de aceştia vin la mine şi îmi spun: „Simt că Dumnezeu vrea mai mult control asupra vieţii mele şi de aceea nu vreau să-L las înăuntru. îi rezist."

De obicei le răspund: „Nu te îngrijora - vei câştiga. Poţi să-L ţii pe Dumnezeu afară. Trânteşte uşa, pune zăvoare la ferestre şi închide-ţi mintea. Poţi să-L ţii afară." Le mai Ispun totuşi că nu II înţeleg pe Isus. El nu este un hoţ, ci un antihoţ. El bate la uşă cu răbdare până când tu îi deschizi, după care îţi umple casa cu un vagon dintre articolele cele mai preţioase ale vieţii.
Cristos iubeşte în mod altruist: El ne iubeşte pentru ceea ce ne oferă El, nu pentru ce îi putem da noi. Dacă dai jos zăvoarele de la ferestre, deschizi uşile şi dai uşa la perete ca să poată intra, El îţi va umple casa cu tot ce este necesar ca să fie cald, frumos şi plăcut să locuieşti în ea.

Două feluri de păstori

Deci Isus este un păstor, nu un hoţ. Există două feluri de păstori totuşi - proprietari de turme şi păstori angajaţi. Angajatul este plătit pentru serviciile pe care zilnic le oferă angajatorului. El tinde să îndeplinească tot ce este necesar pentru a-şi merita salariul, dar nici o fărâmă mai mult. Pentru un angajat nu există emoţii, compasiune, satisfacţie personală, ore suplimentare sau mile în plus.
Pe când eram student, eram angajat. Lucram la un măcelar, tranşând pui. Era doar o slujbă. Uneori, patronul spunea: „Bill, mâine avem o vânzare specială. Crezi că poţi sta mai mult în seara asta?" încercam să îi dau un răspuns politicos, dar în interior gândeam astfel: „Nu mă interesează nici dacă ar fi să fie în flăcări clădirea aceasta; la cinci am şters-o." Aceasta este atitudinea tipică unui angajat.
Proprietarul are o atitudine diferită. Când firma tatălui meu avea un transport de legume care trebuia să fie undeva o jumătate de continent distanţă la o anumită dată, el îl trimitea pe fratele meu sau pe mine, nu pe un şofer angajat, să onoreze acea comandă. Dacă era nevoie ca un ogor să fie arat exact la vremea potrivită pentru semănat, el îl trimitea pe fratele meu sau pe mine, nu pe angajaţi, ca să îl are. Noi eram proprietarii şi nouă ne păsa!

în fiecare zi a săptămânii conduceam maşina pe un drum pe care erau înşiruite firme private. De luni până vineri parcările sunt întotdeauna pline. Duminica dimineaţa, totuşi o singură maşină era parcată în faţa sediului fiecărei firme - şi maşina semăna foarte bine cu maşina proprietarului. De ce? Pentru că firma era proprietatea lui. Probabil că a pornit afacerea de la zero şi dorea să ţină un ochi deschis asupra statisticilor, a intrărilor şi a ieşirilor, a depozitelor şi a extraselor de cont. Lui îi păsa de o manieră în care angajaţii săi nu puteau înţelege.
Isus este un proprietar căruia îi pasă. Noi suntem oile Sale, nu ale altcuiva, şi El este dispus să meargă mile ca să ne conducă la păşuni verzi. El ne numără şi ne numără din nou. El ne protejează de pericol iminent, El chiar Şi-a dat viaţa pentru noi. Pentru că suntem proprietatea Lui şi pentru că ne iubeşte, Isus ne monitorizează fiecare pas pe care îl facem. El ştie fiecare durere pe care o avem, fiecare dezamăgire pe care o experimentăm. El este îndrăgostit de noi şi va face orice este nevoie pentru a ne ţine în siguranţă în turma Sa.

Fii şi fiice, nu sclavi

Deoarece Isus este Păstorul nostru, noi ne putem împrieteni cu El. „Eu îmi cunosc oile Mele şi ele Mă cunosc pe Mine, aşa cum Mă cunoaşte pe Mine Tatăl şi cum cunosc Eu pe Tatăl" (Ioan 10:14-15). Cu alte cuvinte, relaţia dintre noi şi Păstorul nostru poate fi la fel de strânsă ca şi relaţia dintre Isus şi Tatăl Său din ceruri - ce gând profund!
Pentru a înţelege adâncimea şi trăinicia unei asemenea relaţii, Scriptura foloseşte o altă imagine pentru a o descrie. în Romani 8:14-17, Pavel scrie: „Toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Şi voi n-aţi primit un duh

de robie, ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!», adică «Tată!» însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi dacă

suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Cristos."
Isus nu vrea să avem o relaţie de frică cu El, aşa cum se raportau sclavii la stăpânii lor. A trecut mai bine de un secol de la *Declaraţia de emancipare* şi poate că noi nu mai putem simţi degradarea pe care o aduce cu sine statutul de sclav. Cei mai mulţi dintre noi nu am aparţinut niciodată vreunui stăpân cu putere absolută asupra noastră, incluzând aici autoritatea de a ne vătăma, de a ne ucide sau de a ne destrăma familia. Deşi noi avem angajatori, nu cunoaştem sentimentul temerii de oameni.
Cu câţiva ani în urmă, într-un avion cu direcţia Los Angeles, m-am aşezat lângă o persoană care lucra pentru o companie internaţională. Omul acesta îmi destăinuia: „Noi muncim la normă. Dacă facem vânzări care ating norma sau o depăşesc, compania noastră are un viitor. Până acum, de 11 ani de când lucrez la această companie, am fost în stare să fac asta. în trimestrul trecut, însă, mi-au sporit norma şi nu cred că voi fi în stare să ţin pasul. Aceasta înseamnă că locul meu de muncă este în pericol."
După 11 ani de muncă în slujba companiei, dacă se va întâmpla să nu îşi îndeplinească norma de lucru, avea să fie concediat! Acel angajat nu avea cum să nu înţeleagă mesajul-valoarea sa este dată de performanţă; performanţa trebuie să se îmbunătăţească în mod constant, iar greşelile nu sunt tolerate. Isus Cristos spune: „Eu nu vreau nimic din toate acestea. Eu nu doresc ca oamenii să fie ca nişte sclavi îngroziţi. Nu vreau ca ei să creadă că Eu îi iubesc doar pentru ceea ce ei fac pentru Mine. Eu vreau ca ei să ştie că Eu îi iubesc pentru ceea ce sunt ei - fii şi fiice ale Lui prin adopţie, fraţii Mei şi surorile Mele. Eu nu vreau ca ei să se teamă că vor fi aruncaţi în stradă pentru te miri ce motiv; vreau ca ei să ştie că sunt familia Mea pe vecie."

Tatăl nostru adoptiv

Cu câţiva ani în urmă, Lynne şi cu mine am luat acasă un băieţel de opt ani şi o fetiţă de trei ani care, din pricina alcoolismului părinţilor lor, au fost plasaţi dintr-o familie în alta. Au locuit cu noi vreme de câteva luni şi noi am început să îi îndrăgim. I-am cumpărat băiatului o maşină din bucăţi pe care a construit-o cu mare bucurie. A lucrat la modelul acela vreme de două săptămâni şi tocmai o termina când l-am anunţat că autorităţile au decis să fie mutat într-un alt cămin. I-au dat lacrimile, după care s-a mâniat. A lovit cu pumnişorul lui modelul pe care tocmai îl isprăvise, transformându-1 în mii de bucăţi. „Mă simt ca o minge de fotbal", a spus el.
Toate fiinţele umane tânjesc după permanenţa unei familii, dar cei mai mulţi dintre noi aflăm că aceasta nu poate fi găsită într-o familie pământească. Părinţii pot muri. Cuplurile pot divorţa. Bunicii se pot muta departe. Familiile noastre nu ne îndeplinesc aşteptările legate de un cămin şi o familie care dăinuie. Cristos recunoaşte această nevoie şi ne-o împlineşte adoptându-ne în familia Sa. El ne dă Numele Său: suntem numiţi creştini. El ne dă moştenirea Sa: viaţa veşnică.
Cunosc cupluri cu inimi înflăcărate de dragoste care tânjesc să îşi concentreze dragostea spre unul mai mic care nu mai vine. Când aceste cupluri găsesc un copil pe care îl adoptă, sunt de-a dreptul încântate. Părinţii nu îi avertizează pe copii să se conformeze aşteptărilor dacă vor să rămână ai lor. Părinţii nu le spun că li se permit doar trei greşeli, după care vor fi duşi înapoi la cămin. Părinţii îi acceptă cu braţele

deschise şi cu inimi pline de bucurie deoarece îi iubesc; îi acceptă în căminul lor pentru totdeauna, le oferă numele lor şi îi desemnează ca moştenitori legali. Dumnezeu face cu noi întocmai atunci când ne adoptă în familia Sa.
Aşa cum un soţ şi o soţie, care decid să dea naştere unui copil sau să adopte unul, încep să se gândească la

acel copil cu mult înainte de a se naşte, Dumnezeu a făcut aranjamentele ca să ne ia în familia Sa cu mult înainte ca noi să realizăm nevoia noastră după El. Aşa cum spune Pavelîn epistola sa către Efeseni 1:4-5: „In El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Cristos".
Dumnezeu ne spune: „Inima mea este atât de plină de dragoste încât doresc să te iau şi să te fac un membru permanent al familiei Mele. Oricine - din orice rasă, cu orice culoare a pielii, din orice mediu şi cu orice probleme emoţionale - este binevenit în familia Mea." Când spunem cu sinceritate: „Doamne Isuse, doresc să devin parte a familiei Tale", se încheie tranzacţia şi adopţia noastră se legalizează şi se permanentizează. De atunci încolo, noi nu mai avem duhul robiei. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu şi fiice ale Lui.

încrederea în Duhul

în cultura contemporană s-au înmulţit documentele legale. Când te căsătoreşti, primeşti un certificat de căsătorie. Când cumperi o casă, primeşti un act de proprietate. Când cumperi o maşină, primeşti un act de înregistrare, într-o tranzacţie atât de importantă pe cât este adopţia în familia lui Dumnezeu, o anumită dovadă că tranzacţia a avut loc este importantă, iar dovada pe care Dumnezeu ne-a dat-o este mai importantă şi mai obligatorie decât orice alt document de hârtie - aceasta este confirmarea dată de Duhul Sfânt duhurilor noastre în fiecare zi şi în fiecare ceas că noi aparţinem lui Dumnezeu.
Dumnezeu nu doreşte ca noi să punem la îndoială relaţia noastră cu El. De aceea, „Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ailui Dumnezeu" (Rom. 8:16). Mărturia internă a Duhului este misterioasă. Nu pot să o explic sau să o descriu întotdeauna, dar pot mărturisi că este reală. Când oamenii îmi spun: „Nu ştiu dacă sunt creştin

sau nu. Cred că aş putea fi. Sper să fiu", mă îngrijorează, deoarece Biblia afirmă cu claritate că atunci când îţi dăruieşti inima Domnului, El este perceput de tine ca pe o persoană reală şi tu ai certitudinea că îi aparţii (vezi, de exemplu, 2 Corinteni 1:22; Efeseni 1:13-14; 1 Ioan 3:24; 4:13). Duhul Sfânt locuieşte în tine şi îţi şopteşte în mod repetat: „Ai încredere - faci parte din familia lui Dumnezeu."
Mărturia Duhului ne arată cum ne iubeşte Cristos - nu ca pe nişte numere statistice în recensămintele cereşti, nu ca pe nişte voci în imensul cor ceresc, ci ca pe fiinţe umane individuale şi cu o valoare unică. El nu doreşte să fim timizi şi temători, să trăim cu permanenta frică a condamnării. El doreşte ca noi să fim conştienţi de darul pe care ni l-a dat şi să fim siguri de dragostea Lui. El ne iubeşte cum ne-ar iubi un frate, deoarece frate ne şi este.

Moştenitori împreună cu Cristos

Unii oameni cred că paternitatea lui Dumnezeu şi adoptarea noastră în familia lui Cristos este o metaforă preţioasă, o figură de stil inspirată în mod divin care ne ajută să înţelegem adâncimile dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Este adevărat, dar ea este mai mult decât atât. Dumnezeu ne-a luat *literalmente* în familia Sa: dovada constă în faptul că ne oferă o parte din moştenire. „Dacă suntem copii", spune Pavel, „suntem şi

moştenitori (...) împreună moştenitori cu Cristos" (Romani 8:17). Alături de Cristos, Fiul mult iubit al lui Dumnezeu, vom primi şi noi o parte din moştenire!
Pavel adaugă totuşi: „dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El" (v. 17). Când Cristos a venit pe pământ pentru noi, El nu a primit nicio slavă. Singura ocazie când a fost înălţat în vreun fel a fost atunci când a fost pironit pe cruce. Mulţimile L-au aclamat, însă numai atunci când au crezut - în mod eronat - că El va desfiinţa Imperiul Roman. Toată lumea din Ierusalim ştia că El a murit ca un criminal de rând; numai câţiva au ştiut

că El a înviat şi S-a înălţat la cer. Acest Isus ne cheamă să ne alăturăm Lui în obscuritate şi în suferinţă: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine", spune Isus, „să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze" (Matei 16:24).
A fi fratele sau sora lui Isus, deci, înseamnă să împărţi totul cu El. înseamnă să I te alături în ascultare şi în suferinţă precum şi în răsplătirea glorioasă. „Oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră şi mamă", a spus Isus (Matei 12:50), şi aceasta avea sens pentru ascultătorii Săi din primul veac care ştiau că nu poţi să conteşti autoritatea patriarhului şi apoi să te mai consideri parte a familiei.

Este nevoie de caracter

De de anume este nevoie pentru a face voia Tatălui? Este nevoie de *curaj* pentru a te alătura unei familii greşit înţelese de lume. Este nevoie de *disciplină* pentru a îndeplini îndatoririle trasate de Dumnezeu copiilor Săi. Este nevoie de *viziune* pentru a depăşi problemele inevitabile şi pentru a vedea ceea ce face Dumnezeu în viaţa copiilor Săi. Este nevoie de *răbdare* pentru a păstra legătura cu fraţii şi cu surorile tale când ar fi mult mai uşor de aţi vedea de drum. Mai presus de toate, este nevoie de *dragoste* pentru a ţine familia lui Dumnezeu împreună şi pentru a ajunge la alţii cu invitaţia de a se alătura familiei - nu orice fel de dragoste, ci dragoste blândă, aprigă, sacrificatoare şi
radicală.
într-un cuvânt, este nevoie de *caracter* pentru a face voia lui Dumnezeu - şi, minune a minunilor, tocmai caracterul lui Cristos este ceea ce ne oferă Dumnezeu când noi spunem cu timiditate că dorim să devenim parte a familiei Sale. Pavel scrie că pe cei pe care i-a ales Dumnezeu să devină membri în familia Sa, „i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său" (Romani 8:29). Lor le dă trăsături de caracter asemenea celor pe care le are mai vârstnicul lor frate, Isus.

El face aceasta prin lucrarea Duhului Sfânt, reprezentantul Său în toate inimile. „Noi toţi privim (...) slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3:18). Duhul scrie trăsăturile de caracter ale lui Isus pe inima noastră: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" (Galateni 5:22-23).
După ce am fost adoptaţi şi transformaţi asemenea lui Cristos, Dumnezeu ne invită să revendicăm moştenirea -aceeaşi răsplată glorioasă revendicată de triumfătorul Isus după învierea Sa. Isus este dornic să îşi împartă moştenirea cu noi: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu" (Ioan 17:22), a spus El despre ucenicii Săi. El nu se va bucura de lumina reflectoarelor singur. Din contră, „când Se va arăta Cristos, viaţa voastră, vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă" (Coloseni 3:4). Când Isus Cristos se va descoperi pe Sine înaintea întregii lumi în slavă, El ne va duce pe noi - fraţii Lui şi surorile Lui - împreună cu El să împărtăşim slava Lui veşnică.
Cu cât învăţ mai mult despre Isus Cristos, cu atât mai mult îl iubesc. Realizez că este vrednic de adorarea mea, de consacrarea şi de lauda mea; El este vrednic de slujirea

întregii mele vieţi. El dăruieşte, nu fură; El este un proprietar, nu un angajat; un părinte, nu un tiran. El doreşte să mă facă parte a familiei Sale şi să îmi dăruiască acele trăsături de caracter de care am nevoie pentru a trăi în ascultare, cu succes şi fericit, acum şi pentru totdeauna. El doreşte să aibă cu mine o relaţie personală care va dăinui veşnic, deoarece inima Sa abundă în dragoste pentru mine.
Dacă nu cunoşti această latură a personalităţii lui Isus Cristos, Dumnezeu tânjeşte să ţi-o descopere. El doreşte să te adopte în familia Sa. Tot ce ai nevoie să faci este să spui: „Doamne, sunt un păcătos, care nu poate niciodată dobândi accesul în familia Ta. Doar pentru că Fiul Tău cel perfect, Isus, a murit pentru mine, eu sunt vrednic de

adopţie. Doresc să devin parte a familiei Tale. Mulţumesc, Doamne, pentru că mă primeşti."
Dacă faci aşa, Dumnezeu te va accepta în familia Sa imediat. El nu îţi va spune: „Mai aşteaptă vreo câţiva ani până când caracterul tău va ajunge asemenea caracterului Fiului Meu", deoarece El ştie că trăsăturile de caracter se dezvoltă cel mai bine când eşti parte a familiei, nu în afara ei. El te va primi aşa cum eşti şi cu dragostea Sa infinită, cu răbdare şi cu gingăşie va începe să te modeleze. îţi va trimite Duhul Sfânt ca certificat viu al adopţiei tale şi vei şti că statutul tău de copil al lui Dumnezeu este legal, permanent şi obligatoriu.
Mulţi gânditori seculari ştiu că dezvoltarea caracterului este una dintre cele mai importante datorii ale generaţiei actuale. în lipsa lui, naţiunea noastră, familiile noastre şi milioane de indivizi sunt în mare pericol; cu el, puterea şi succesul încă mai sunt posibile. Totuşi dezvoltarea caracterului este o datorie dificilă, cumplită chiar, datorie care nu se poate asuma decât cu rezoluţii ferme şi cu scrâşniri din dinţi.
Trăsăturile de caracter se deprind mai mult decât se învaţă. Asemenea plantelor tinere, se dezvoltă într-un mediu călduros şi hrănitor. Exact aceasta oferă Dumnezeu: cel mai bun exemplu posibil de caracter, Isus Cristos, şi cea mai bună şcoală pentru caracter, comuniunea familiei Sale. Astăzi nu este prea devreme pentru a face primul pas şi pentru a spune: „Da, Doamne, vreau să fiu ca Isus. Primeşte-mă în familia Ta şi iubeşte-mă să devin asemenea Ţie".